

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

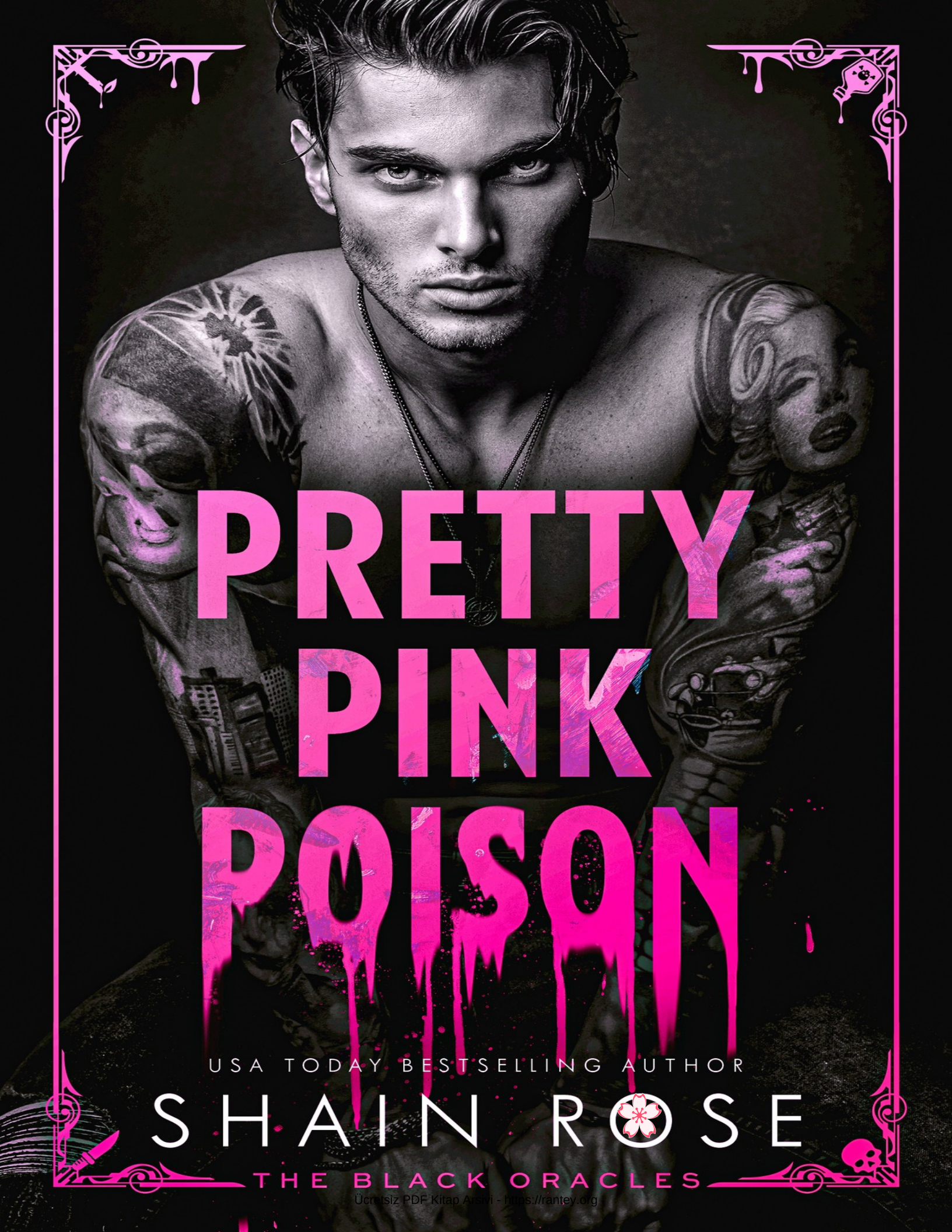
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PRETTY PINK POISON

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SHAIN ROSE

THE BLACK ORACLES

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÜZEL PEMBE ZEHİR

SHAIN ROSE

TELİF HAKKI © 2025 GREENE INK PUBLISHING, LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir ve kişiler, isimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylarla olan benzerlikler ya yazarın hayal gücünün ürünü ya da tesadüfidir.

Düzenleme: KDPProofreading

Kapak Tasarımı: booksnmoods

booksnmoods

Model Fotoğrafçısı: Michelle Lancaster

Vellum ile oluşturulmuştur

İÇİNDEKİLER

Shain Rose'un Diğer
Eserleri Önsöz

Önsöz

1. Bianca
2. Bianca
3. Bane
4. Bianca
5. Bane
6. Bianca

Sekiz yıl sonra...

7. Bianca
8. Bianca
9. Bianca
10. Bianca
11. Bane
12. Bianca
13. Bianca
14. Bane
15. Bane
16. Bianca
17. Bane
18. Bianca
19. Bianca
20. Bane
21. Pembe
22. Pembe
23. Bane
24. Pembe
25. Bane

26. [Pembe](#)

27. [Pembe](#)

28. [Pembe](#)

29. [Pembe](#)

30. [Bane](#)

31. [Pembe](#)

[Teşekkürler](#) _____

AYRICA SHAIN ROSE TARAFINDAN

STONEWOOD MİLYARDERLERİ

KAÇINILMAZ - Jax ve Aubrey'nin ikinci şans aşkı.

REVERIE - Jett ve Vick'in huysuz CEO ile neşeli CEO'nun aşk hikayesi.

THRIVE - Mikka ve Jay'in arkadaştan sevgiliye dönüşen aşk hikayesi.

YENİ REIGN MAFIA DUET

Rome ve Katie'nin ateşli mafya aşkı.

1. Canavarın Kalbi

2. Bir Kraliçenin Aşkı

LEKELENMİŞ İMPARATORLUK

Parçalanmış Yeminler - Bastian ve Morina'nın ateşli görücü usulü evlilik romantizmi

Parçalanmış Özgürlük - Dante ve Delilah'ın kardeşinin en iyi arkadaşının ateşli aşkı

Yozlaşmış Kaos - Izzy ve Cade'in ateşli düşmanlardan sevgililere dönüşen iş yeri romantizmi

SERT MİLYARDERLER

Bağlılık ve İhanet Arasında - Declan ve Everly'nin sahte evliliği

Aşk ve Nefret Arasında - Dom ve Clara'nın sahte flört romantizmi

Asla ve Sonsuza Kadar Arasında - Dex ve Kee'nin ikinci şans sahte nişanı

Arzu ve İnkâr Arasında - Dimitri ve Olive'in zorla yakınlaştırıldıkları sahte ilişki

ÖNSÖZ

LÜTFEN OKUYUN

Sevgili okuyucular, bu kitap benim diğer romanlarımdan daha karanlık bir kitap. Bu karakterler benim için çok önemli ama aynı zamanda çarpık, yozlaşmış ve daha karanlık bir tarafları var.

Bu nedenle, bu kitapta daha uzun bir içerik uyarısı listesi bulunmaktadır.

Bu uyarıların listesini burada bulabilirsiniz:

<https://www.shainrose.com/content-warnings> _

"Sen çok fazlasın" denilenler için... Hayır. Onlar sadece yetersiz.

Ve

*Kahraman yerine kötü adamları sevenler için
Güneşli bir gün yerine, hayaletli, karanlık bir gece
Cadılar Bayramı, Sevgililer
Günü'nden daha iyi Kırmızı
bayraklar yeşil bayraklardan daha
iyi
Ve bizim kötü adamlarımız da bizim kadar
zehirli... Bu senin için.*

ÖNSÖZ

BIANCA

"BABA, LÜTFEN YAPMA. YINE YAPMA."

O beni dalgalı saçlarımdan tutup mermer koridorda sürüklerken sesim çatladı. Her zaman annemin minyon yapısını almıştım ve bu da onun bizi bez bebekler gibi savurmasına olanak tanıyordu. Cilalı zeminler avizenin parıltısını ve benim aşağılanmamı yansıtıyordu. Her adım bir geri sayım gibi yankılanıyordu, her biri bana konfor ve lüks üzerine inşa edilmiş bir malikanede bile cezanın acımasız olabileceğini hatırlatıyordu.

Ona karşı gelmeyeli yıllar olmuştu. Onun kontrolünün sınırlarını test etmeyeli yıllar olmuştu. Ama bu gece, üniversitenin İngiliz Edebiyatı programına başvuru formumu bulmuştu — kendi hayatımı, onun eliyle yazılmamış bir geleceği kurmaya cesaret ettiğimin kanıtı.

"Kendi hayatını kendin seçebileceğini mi sanıyorsun?" diye hırladı, inanamama öfkeye dönüşüyordu.

Beni dar, çelik kaplı dolaba attı, kapı arkamda gürültüyle kapandı ve ses kemiklerimi titretti. Kilitler bir, iki, üç kez klikledi ve her klikle nefesim kesildi.

"Lütfen, baba. Programdan ayrılacağım. Yemin ederim," diye yalvardım, avuçlarım soğuk kapıya çarptığında sesim titriyordu. Çelik derime batıyordu, tırnaklarım boşuna kapıyı kazıyordu.

Cevabı bir yumruk şeklinde geldi. Tek bir acımasız yumruk, kapıyı sarsmıştı.

"Onlar öğrendikten sonra mı?" Sesi zehir gibiydi, tiksinti dolu. "Programı tamamlayacaksın, nankör velet. Ve bunu iyi yapacaksın. Seni zayıflık gösterecek şekilde yetiştirmedim. Seni evlendireceğime söz verdiğim için şanslısın, yoksa seni öldürür ve orada çürümeye bırakırdım."

Donakaldım.

Beni öldürecekti. Kendi kızını. Kendi kanını, canını. Ve bunun ciddi olduğunu biliyordum.

Koridorda uzaklaşan ayak sesleri sabit, ölçülü ve kendinden emindi, sanki doğru bir şey yapmış gibi, sanki beni cezalandırmak zulümden çok bir bağlılık göstergesiymiş gibi. Onun uzaklaşmasını dinlerken ciğerlerim sıkıştı, onun ardından gelen sessizlik, öfkesi kadar gürültülüydü.

Oksijen, rahatlık ve kurtuluş için çaresizce nefes almaya çalıştım. Ama karanlık gittikçe yaklaşıyordu. Hava saat geçtikçe daha da ağırlaşıyordu.

Orada kendi kalp atışımın sesini öğrendim. Korkunun kokusunu öğrendim — keskin, metalik ve sonsuz. Ruh pes etmek istediğinde bedenim uyum sağladığını öğrendim.

Saniyeler dakikalar, dakikalar saatler oldu. Zaman geçmedi; uzadı ve bozuldu. Dizlerim ağrıyarak pes etti, boğazım susuzluktan yanıyordu ve dış dünya artık yoktu. Kendi pisliğimin, kendi korkumun ve kendi sessizliğimin içinde oturmak zorunda kalacağımı fark ettiğimde tekrar ağladım...

Ama yaşamayı öğrendim, çünkü mecburdum.

Sonra yerde kayan bir tepsinin sesi geldi. Annemin silueti, kapının altındaki ışık şeridinde yumuşak ve hayalet gibi belirdi. Su ve ekmek koydu, sanki kızına değil, bir mahkuma yemek veriyormuş gibi.

Elleri titriyordu. Gölgesinin titremesinden bunu görebiliyordum. "Bağırmanı kes," diye fısıldadı, sesi yıpranmış ve yorgundu. "Bu sadece durumu daha da kötüleştirir. Cezanın süresini doldurmasına izin ver."

Onun sözleri, hapis hayatının bana verdiği acıdan daha fazla canımı yaktı. Çünkü onu seviyordum. Sesindeki zayıflığı, hayatta kalmak için kendini katladığı hali nefret etsem de onu seviyordum. Ben doğmadan çok önce sessizliğe mahkum edildiğini biliyordum, ama bu affetmemi kolaylaştırmıyordu. Benim için savaşmasını, benimle birlikte savaşmasını istiyordum.

Oysa o, onun gücünün çatlaklarında yaşamayı öğrenmişti ve benden de aynısını yapmamı bekliyordu.

Ama ben o değildim.

Günlerce orada oturdum, sabahın ya da gecenin farkında olmadan, havasız, onursuz. Sadece sessizlik vardı. Ve o sessizlikte içimde bir şey değişti. Yalvarmayı bıraktım. Kurtarılmayı beklemeyi bıraktım. İtaat etmenin sevgi kazandıracağına inanmayı bıraktım.

Belki de bu yüzden daha sonra istediğim şeyi istemek için yeterince çarpık bir hale geldim — daha sonra yasak olanı, şiddeti ve acıyı arzulamak için. Ya da belki de ben başından beri böyleydi.

Çünkü ben bir erkeğin kurallarına uyan bir kız değildim. Babamın kurallarına bile.

Her erkek dünyayı yönettiğini, başkalarının hayatını kendi mükemmellik anlayışına göre şekillendirebileceğini düşünürdü. Ama ben kusurları ve yıkıntıları istedim. Yıkım benim yolum gibi hissettiren tek yol olduğu için kırık yolu seçtim.

BÖLÜM 1

BIANCA

Vincent'in kafatasının, Bane Black'in elleriyle Blackstone'un yıpranmış tuğla duvarlarına çarpma sesi, ilişkimizin sağlıklı olmadığını anlamam için yeterli olmalıydı. Ya da belki de asıl sorun benim davranışlarım ve onun eğilimlerini engellemememdi.

Aralarına girmeden onun şiddetine bakakaldım. Çoğu kişi, benim farların ışığında donakalmış küçük bir geyik gibi donakaldığımı söylerdi, ama durum öyle değildi.

Kendimi ona atlamaktan alıkoyuyordum.

Bane, asla sahip olamayacağım yasak İtalyan mafya üyesiydi. O da Diamond sendikasına aitti, ama babası Sylvia Bradshaw ile evlenmiş olsa da kimse onları gerçekten kabul etmiyordu.

Bu evlilik, Bay Black'in gizli topluluğumuzdaki bağlarını güçlendirdi ve bu bağlar ona ailemin sahip olduğundan daha fazla güç verdi.

Mafya ve sendika bir araya geldiğinde, bölgelerin, işlerin, politikacıların ve insanların kontrolü anlamına geliyordu. Black ailesi hepsine sahipti. Bane ve kardeşleri bu ortamda büyüdüler, ben ise sadece rütbe atlamak için bir piyon olarak kullanıldım.

Ailemiz hemen yanımızda olduğu için, sahip olamayacağım kötü çocuğa aşık olan klasik bir klişeydim. Çünkü Bane'e söz verilmemiştim... Doğduğum günden beri onun ağabeyi Rafe'ye söz verilmişim.

Black ailesi acımasız, zalim ve tamamen dengesizdi, ama babam umursamıyordu. Her zaman daha fazla para, daha fazla bağlantı, daha fazla prestij istemişti ve komşularını etkileyerek

Bane'in babası ve babam, babam Black ailesinin fark etmeyeceğini düşünerek Batı Kıyısı'ndaki bir yatırımda bir boşluktan yararlanarak anlaşmayı bozmaya çalışana kadar arkadaş ve meslektaşlardı.

Fark ettiler.

Bay Black paranın izini sürdürdü, sözleşmeleri inceledi ve arkadaşını öldürmek yerine, onu ve karısını en büyük kozuyla işkence etmeye karar verdi: benimle. Annem, onların sahip olabilecekleri tek kızına hamileydi.

Babamın başarısız hamlesinden sonra dengeyi, gücü ve saygıyı geri getirecek bir meta haline geldim. Anlaşma da pek incelikli değildi; tüm iş ortaklarına, Zarelli'nin doğmamış kızını Rafe Black'e istediği zaman ve istediği amaçla vereceği söylendi.

"Siktir," diye Bane'in kardeşi Rafe'in arkamızdan homurdandığını duydum. O ve Ezra, Bane'den daha mantıklıydılar, çünkü onu Vincent'in üstünden çekip aldılar ve çocuk yere yığıldı. Kan, kafasının etrafında birikerek beyaz mermere yayıldı, sanki çatlaklara sızıp izini bırakmak istercesine; Bane'e asla bulaşılmaması gerektiğini gösterircesine.

Ya da belki de uğraşılmaması gereken kişi bendim, çünkü Bane dönüp, gözleri çalkantılı bir deniz kadar vahşi bir şekilde bana kilitlendi. "Onu bu kadar yakınında mı istiyordun?"

Blackstone Üniversitesi'nin özelliği, hepimizin birbirine yakın olmasıydı. Lise yıllarında zengin çocuklar olarak kısa bir tasma ile hapsedilmiş gibiydik, ta ki "kariyerlerimizi" sürdürmek için üniversiteye gönderilene kadar. Benim için bu, babamın dediğine göre asla kullanmayacağım, abartılmış bir bölümdü.

Bu yüzden, ondan ve beni zorla soktuğu hayattan olabildiğince uzak durmaya çalıştım.

Bane'in bana hesap vermem gerektiğini düşünmesinden rahatsız olarak kollarımı kavuşturdum. Ya da açıkçası, herhangi birine. Rafe ve Ezra, Bane'in arkasında durmuş, sanki ben onların küçük kız kardeşiymişim ve yanlış bir şey yapmışım gibi bana bakıyorlardı.

Ben.

Vincent'ın kafasını parçalayan Bane değil. Üniversitenin eski zeminleri, onun öfkesinin kanıtlarıyla lekelenmişti, tereddüt etmeden ne kadar ileri gidebileceğinin sessiz bir kanıtıydı. Koyu renkli saçları keskin çene hattının üzerine düşüyordu ve her hareketi hassasiyet, kontrol ve tehlikeyi haykırıyordu. Gerçekten de, üniversite bu adamı yumuşatmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Her zaman sakin olan Ezra, mükemmel simetrik yüzünü eliyle sildi, ütülü gömleğini düzeltti ve kaos fırtınasında mantığın sesiymiş gibi "Cevap ver ona, Bianca" diye mırıldandı. Ezra, insanlar nedenini anlamadan ona saygı duymalarını sağlayan bir zarafetle davranırdı. Daha yaşlı ve kayıtsız olan Rafe, kolları kavuşturmuş, tek kelime etmeden duvara yaslanmış, umursamaz bir enerji yayıyordu.

Birlikte, bir odayı yönetebilecek türden erkekler gibi görünüyorlardı: yakışıklı, ölümcül ve tamamen dokunulmaz. Blacks'lerin tüm bu özelliklere sahip olduğunu biliyordum, ama bunun ötesinde, babalarımız anlaşılamasa da, kardeşler her zaman düşmanlarımdan çok koruyucularım olmuştu.

Şimdi onların önünde duruyordum, asla gerçekten kazanamayacağım bir oyuna isteyerek katıldığımın tam olarak farkındaydım.

"Bana yanımda duran çocuk hakkında sorguya çekmek yerine, *onun* eylemlerinin haklı olup olmadığını ona sormayacak mısın?" Kalçamı öne çıkardım ve Ezra'ya sert bir bakış attım, sonra gözlerim tekrar Bane'inkilerle buluştu. "Neler olup bittiğini bilmiyordun."

"Senin üzerine eğildiğinde eli senin başının üstündeydi." Bane dolgun dudaklarını yaladı ve burun delikleri genişleyecek kadar sert bir nefes verdi. "Bu yeterliydi."

"Ne için yeter, tam olarak? Ölebilir." Arkamda elimi salladım, cesede bakmadım bile. "Durumu bilmeden, sırf benim yanımda diye birine saldıramazsın, Bane. Bu, benim on üç yaşımdaki gibi çimlerdeki bir yılan değil."

O olay, Blacks'lerin de babam kadar acımasız olduğunu ilk kez anladığım andı. Rafe, yılanı önemseydiğim için bana yumuşak başlı dedi. En küçüğü Ezra ise bana normal dedi. Peki ya Bane? O bana hiçbir şey demedi.

Dışarıda oynarken, sadece on üç yaşındaydım ve siyah bir yılan dokunmaya çalıştım, o da beni ısırarak karşılık verdi. Rafe ve Ezra ilk başta fark etmediler bile, ama ben acımı gizlemeye çalışırken Bane'in bakışları benimkilere takıldı ve sonra ısırılan yerimi emdi, sonra da pek nazik olmayan bir şekilde beni içeriye götürdü ve hemen tekrar dışarı çıktı. Yıkanmak için lavaboya gittiğimde, pencereden dışarı baktım ve onun yılanı evin tuğla duvarına fırlattığını gördüm.

Yılan, ellerinde ölü olarak asılı duruyordu, ama yine de cebinden bir sustalı bıçak çıkardı ve tek bir hızlı hareketle kafasını kesti.

O zaman gözlerim doldu ama Rafe ve Ezra bunun en iyisi olduğunu söylediler. Bane'in bir çıkış noktasına ihtiyacı olduğunu söylediler ve ebeveynlerinin de yaptığı şeyi tekrarladılar: Bane Black şeytani bir çocuktu. İntikamında titiz ve hesaplıydı. Her zaman.

Kimsenin anlamadığı şey, benim yılan için ağlamadığımdı. Beni ondan koruyan çocuk için ağlıyordum. O anda ona takıntılı hale geldim ve o günden beri onu gizlice sevdim.

Şimdi, bakışlarımı karşıladı, yüzünde küçük bir sırıtiş vardı, sanki onun dikkatini çekmek için böyle davrandığımı biliyormuş gibi. "Vincent başka bir yılan değil mi? Kafatasını duvara vurduğumda çıkan ses, o sürüngenin sesine çok benziyordu."

Kalabalık toplanmıştı ve arkadaşım Angela geldiğinde nefesini tuttu. "Hey millet! Yardım çağırıdınız mı?"

Hepimiz birbirimize baktık, bakışlarımız ping pong topu gibi gidip geldi, fikirlerimizi paylaştık. Birlikte büyümüştük. Ailelerimizin saçmalıklarını birlikte katlanmıştık. Ve bildiğimiz tek yolla dünyamıza uyum sağlamıştık.

Yerde kan varsa, bizim kanımız olmadığı sürece yardım çağırılmazdı.

"Tanrım. Sendika ve Black'e bağlılığın sorunu da bu. Gözünü kırpmadan hepimizi öldüreceksin."

Onun isabetli gözlemi karşısında yüzümü buruşturdum, Vincent'ın üzerinden atladım ve hızla müdürün odasına doğru yöneldim. "Hemen yardım çağırayım."

Köşeyi döndüğümde, adımlarının hızla bana yaklaştığını duydum ve tam fakülteye hemşire çağırmak üzereydim, ya da, şey,

belki de gerçekten ambulans çağırmamız gerektiğini söylemek üzereydim ki, Bane'in eli boynumu sardı, nefes borumu sıkıştırarak beni duvara çarptı ve bana tepeden bakmaya başladı. "Sence erkek arkadaşını kurtarmana izin verecek miyim?"

Ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Sesimi kesiyordu ama aynı zamanda nefes alabildiğim oksijeni de kesiyordu. Beni orada tutan, yaşamamı ya da ölmemi kontrol eden, nefesimi kontrol eden güçlü eline gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bugün gözlerinde bir şey değişmişti. Artık vahşi, tehlikeli bir maviydi. Artık dizginlenemeyen kaosla doluydu.

Kulağıma hırladı, sonra diğer eliyle yanıımızdaki soyunma odasının kapısını açtı ve beni içeri sürükledi.

Kimse görmedi ya da takip etmedi.

Bane'i hayatım boyunca tanıyordum ve bana hiç böyle davranmamıştı. Hep birlikte olduğumuz zamanlarda çoğunlukla kardeşlerinin arkasında gizlenir ve diğerlerinin ön plana çıkmasına izin verirdi.

Yine de, bugün bana doğru yürüdüğünü gördüğüm anda bir şeylerin farklı olduğunu anladım. Herkes onun sonunda aklını kaçırdığını iddia ettikten sonra aylardır ortalarda yoktu. Onu daha önce kampüste sürekli görürdüm, ama aylar önce kardeşleriyle birlikte olmadığı zaman, sonunda Rafe'ye ne olduğunu sordum. "Eğilimleri onu ele geçirdi. Çıldırdı ve annesi ile babası onu gönderdiler."

Çıldırmak, yatakhanelerini yeniden düzenleyen yaşlı öğrencilerden biri spor salonunda yalnız kalana kadar beklediği anlamına geliyordu. Onunla sadece yüzleşmedi. Barry'yi köşeye sıkıştırdı, neredeyse ritüelistik bir şekilde ağırlıkları hareket ettirerek onu kapana kısırdı. Sonra, cerrahi bir hassasiyetle, bir dambılını dizine çarptı, onu parçaladı ve ardından diğerine de vurarak onu hareket edemez hale getirdi.

Bu gerçekten bir patlama değildi. O, düzensiz bir işkence karmaşası olurdu. Bu Bane olmazdı. Bane mükemmel bir şekilde ölçülü, hesaplı ve kontrolü elinde tutan biriydi. "Tik"leri hala oradaydı, neredeyse güzel bir şekilde. Bu bana aslında çok da büyük bir çöküş gibi gelmedi. Bunun yerine, insanların zayıflık olarak gördüğü şeyi bir güç ve silah olarak kullanmıştı.

Onun ne kadar titiz olduğunu biliyordum ve açıkçası, birinin dengesizliğini fırsat bilip ona saldırmaları kendi hatalarıydı. Bence Barry bedelini ödemişti.

Başka bir şey yoktu.

Rafe bana bunu söyledikten sonra, Angela'ya bu konuda başka bir şey duymuş mu diye sordum ve o da sessizce telefonuna gizlice kaydettiği videoyu bana uzattı. Bir anlığına, Barry'nin üzerinde duran, nefesini kontrol eden, odayı tarayarak hiçbir şeyin yerinde olmadığını, tanık olmadığını kontrol eden, grenli bir Bane gördüm. Sonra dönüp hiçbir şey olmamış gibi uzaklaştı. Özür dilemedi, tereddüt etmedi.

Pişmanlık kelimesi onun sözlüğünde yoktu.

Bu yüzden, Vinny için de üzülmelerini beklemiyordum.

Ama mecburdum. Soyunma odasında ona ittim, ama o beni iki katlı yüksek dolaplara çarptı ve kıpırdamadı. "Ne yapıyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sana söyledim. Onu kurtarmana izin vermeyeceğim Bianca. Zaten kurtarılmaya değer biri değil."

"Haftalardır yoktun ve şimdi geri döndüğünde beni rehin mi almak istiyorsun?" Ona öfkeyle baktım.

O, "Öyleyse beni özledin mi?" diye sormadan önce, mırıldandı ve titreme kemiklerime kadar hissettim.

"Hayır," diye çok hızlı bir şekilde tükürdüm. Gerçek şu ki, çok özlemiştim. Ezra, Bane ve Rafe arkadaştı, Bane çoğu zaman kendine saklansa da. "Aradığımda ne aradın ne mesaj attın ne de cevap verdin. Belki de senin varlığını unuttum."

"Tabii... Unuttun, ama sana dokunduğumda nefesini zar zor alabiliyorsun." Sonra bana doğru eğildi. Hiç yapmadığı bir şekilde bana yaklaştı. Isısını, nefesini ve dudaklarının kulağıma dokunuşunu hissetmeme izin verdi ve "Ne kadar ıslandın?" dedi.

"Ne?" diye haykırdım. Bane ve ben birbirimize olan çekiciliğimizi hiç konuşmamıştık. Yıllardır böyle devam ediyordu, ama bu konuda hiç konuşmamıştık. "Sen... bana bunu soramazsın."

"Az önce sordum." O kadar doğal bir şekilde söyledi ki, son bir ayda nerede olduğunu merak ettim. Ne değişmişti? Nasıl bu kadar değişmişti?

"Ben senin kardeşine söz verdim, Bane." Ona bakmaktan kaçındım, bunu söylemek zorunda olduğum için utanıyordum.

"Aynen. Belki de onu senden korumam lazım." İkimiz de onun bunu yapmadığını biliyorduk. "Belki de sana sadık olup olmadığını bilmek istiyorum, yoksa dışarıdaki küçük Vinny için ıslanıyor musun?"

Çenemi kaldırdım, içimde aniden bir meydan okuma duygusu uyandı. O beni kışkırtacaksa, ben de onu kışkırtacaktım. "Ya da belki de benim için ıslananın o olmadığını biliyorsundur, Bane."

Onun delici mavi gözleri karardı, elini sıkıca tuttu. Sanki ikimiz de gerçeği bilmemize rağmen, benim ona aksini söylememi bekliyor gibiydi. Yıllardır onu arzuluyordum. Bunu itiraf etmek için bu yolu seçmiş olmam umurumda değildi. "Kontrol edemeyeceğin bir erkeği kışkırtarak pişman olacağın şeyler söyleme, Bianca."

"Herkesi kontrol ettiğimi mi sanıyorsun?"

"Vincent sana üç adımdan fazla yaklaşmaman gerektiğini çok iyi bilir. Lanet olsun, ben de her erkeğe bunu söyledim. Seninle flört etmemeleri, sana bakmamaları gerektiğini söyledim, güzel kız. Senin yokmuşsun gibi davranmaları gerektiğini söyledim, ama sen yine de o lanet gözlerinle ona baktın ve o da hemen hayatını tehlikeye attı."

"Bu doğru değil..."

"İki ay önce, okul müdürüne derslere gitmek yerine çalışma günleri alabilir miyim diye sordun ve *lütfe*n diye fısıldadın. Onun gömleğinin içine bakışını gördüm ve sana vermemesi gereken bir isteği kabul etti."

Beni ne kadar izlediğini, ne kadar çok şey bildiğini görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Okul müdürünü hiçbir şeye ikna etmeye çalışmadım ama o adam iğrenç bir pislikti. Kampüsteki tüm kızlar bunu biliyordu. "Beni bununla nasıl suçlarsın?"

"Kimse sana karşı bağışık değil. Ben hariç kimse, Bianca." Bana olan duygularını inkar etmesi canımı yaktı ama sonra kulağımı ısırdı ve dişlerini kulak mememe sertçe geçirdi. "Yine de senin korkunu tatmaktan zevk alıyorum."

"Siktir git, Bane." Göğsünü itmeye çalıştım ama nafiye.

"Bunu istediğini kabul etmeye hazır mısın?" O biraz daha yaklaştı, vücudu karnıma sıkıca bastırıyordu. Gözlerim

genişledi, kontrol edemediğim bir şekilde içim ısındı. Her sinir ucu çığlık atıyordu, her düşünce tek bir bilinç dalgasına dönüşmüştü: o. O kocaman, kaya gibi sert, inanılmaz derecede sertti ve sanki sadece benim için yaratılmış gibiydi.

Vücudunun gergin baskısını, boynumda hissettiğim nefesinin düşük uğultusunu, her santimini fark etmemi sağlayacak kadar beni sabit tutan kasıtlı ağırlığını hissedebiliyordum. Cevabımı kendime saklarken kalbim kulaklarımda çarpıyordu.

Onu sonsuza kadar istedim.

"Hissediyor musun?" Sesi düşük bir hırıltı gibiydi, boğuk ve samimi, kulağıma dokunarak beni titretmişti.

Yüksek sesle yutkundum, bu kadar yakın olmaktan titriyordum, dudaklarım içgüdüsel olarak açıldı. Onun yakıcı dokunuşu, gergin vücudu, kolonyasının kokusu ve *ona* özgü bir şey - hepsi bir araya gelerek beni kontrolümü kaybetmenin eşiğine getirdi.

Hafifçe hareket etti, vücudumun her tepkisini fark etmemi sağlayacak kadar sürtündü. Ellerim seçirdi, ona uzanmak, onu kendime çekmek, her bir çizgisinde hissettiğim gerginliği ezberlemek istedim.

"Hayır." Ama reddi en iyi ihtimalle zayıftı. "Sen benim kayınbiraderim olacaksın," diye fısıldadım, ama o elini boğazıma daha da sıkıca bastırdı ve ben hırıltılı nefes aldım. O anda bile, ondan daha fazlasını istedim. Onu hissettiğim yere baktım, dudaklarımı yaladım, beni nasıl siktliğini, beni nasıl genişlettiğini, ağzımda nasıl hissettirdiğini hayal ettim.

Gördüğü şeyden rahatsız olmuş gibi homurdandı ve sonra ayağıyla yanımızdaki alt dolabı tekmeledi. Dolap açıldı ve o benim uyluğumu tutup bacağımı dolabın üzerine attı. Ben metalin üzerine oturdum ve boyum kısa olduğu için dolap benim merkezime doğru itti, ben de dolabın bana batmaması için parmak uçlarımda durdum. "Bane, lütfen, zar zor ayakta durabiliyorum."

"O zaman otur," diye emretti ve konuşmaya devam ederken çenesinin sakalları kulak kepçemi sıyırdı, "ve bana ne kadar ıslak olduğunu *göster*."

Dinlememeliydim, ama zihnim nefes almak, yaşamak için çabalıyordu. Net düşünemiyordum. Bunun nedeni bedenimin arzusuyla titremesi değildi. Onun yanında olmanın verdiği adrenalin yüzündendi.

Bu yüzden kalçalarımı öne doğru kaydardım, sonra bir kez geriye doğru kaydardım ve soğuk metal klitorisime değdiğinde tısladım.

Metalde hiçbir şeyin görünmemesini ummuştum, ama geri kaydırduğımda, benim uyarılmamla ıslandığını açıkça görebiliyordum.

Bane elini boğazımda tutarken, diğer eliyle metalin üzerinde parmağını gezdirdi ve sonra başparmağıyla ovuşturdu. "Bu uyarılma onun için amından mı damlıyor?"

Kalçalarımı sallayarak bacaklarımın arasındaki baskıya uyum sağlamaya çalıştım, ama bunun yerine dolabın kenarı tam da doğru şekilde bana sürtündü. "Tanrım," diye tısladım ve gözlerim geriye devrildi.

"İsa değil." Eli eteğimin altına girdi ve klitorisimin metale bastırıldığı yeri buldu. Orayı aşağı doğru bastırdı, kenarına sıkıştırdı. Acınası bir *lütffen* diye inleyerek geriye doğru kaymaya çalıştım, ama gidecek hiçbir yer yoktu.

Acıya katlanmak
zorundaydım. Ya da
katlanmak istedim.

Nipelelerim sertleşirken nefesim kesildi. O benim mücadelemi izlerken, tek bir gözyaşı damlası yanağımdan süzüldü. Sanki bu mücadelenin acıdan kaynaklanmadığını biliyormuş gibiydi. İçimden fışkıran arzuyla nasıl mücadele edeceğimi bilmiyordum. "İsa'nın adını değil, benim adımlı söyle, Bianca Zarelli. Onunki gibi nefes nefese söyle."

O dengesiz, vahşi ve tamamen mantıksızdı. "Saçmalıyorsun. İsa yaygın bir ünlem adıdır. Bunu söyledüğim için bana kızamazsın."

Beni metale daha sert bir şekilde itti ve ben, ağlamaktan kendimi kurtarmak için alt dudağımı ısırmadan önce nefesimi tuttum.

"İsa senin için ölmüş olabilir, ama ben senin için öldürürüm... tekrar tekrar ve sonuçlarına katlanırım." O zaman başparmağını döndürürken sıırttı. Kendimi durduramadım, bu duygudan kaçınamadım. Bu duyguya kapılmıştım. Artık bedenimi o kontrol ediyordu ve ben de deneyimsizliğimden dolayı onunla birlikte hareket etmekten başka bir şey yapamıyordum, kalçalarım onun başparmağının sinir demetlerimi okşadığı ritimle sallanıyordu. "Evet... Sadece senin önümde böyle kıvranmanı görmek için öldürürdüm."

"Bu yanlış, Bane," diye inledim, ama hızımı kesmedim. O anda sadece onun sağlayabileceği bir coşku peşindeydim.

"Ne kadar ustaca yapıyorsun." Sesi büyülenmiş gibiydi. "*Bu* yanlış. Evlenmeye söz verdiğin adam bu kapının diğer tarafındayken, müstakbel kayınbiraderinle ıslanıyorsun. Güzel, *kirli* kız." Sözleri içimde yanan ateşi daha da körükledi. Yanlış yapmak, isyan etmek, asi davranmak istedim ve onun mavi gözlerine bakarken bu hızla bağımlılık haline geldi. Gözleri açlık ve arzu doluydu, hatta takıntılı görünüyordu. Bundan zevk aldım, daha fazlasını istedim ve açgözlülükle peşinden koştum. Kimse beni Bane kadar istemiyordu. Artık ailemden kimse bana ilgi göstermiyordu. Annem bana destek olmaya çalışıyordu, ama babam her zaman prestijlerinin benim mutluluğumdan daha önemli olduğunu açıkça belirtmişti. Ben onlar için bir meta idim ve değerim sadece onun günahlarını temizlemek için evlenebilmemdi.

"Bırak beni, Bane." Zaten istemediğimi düşünürsek, en iyi ihtimalle zayıf bir kaçma girişimiydi.

"Kıcını ileri geri sallamayı bırak, bırakayım."

Arzularımı kontrol edemediğimi, onun artık benim ona deli gibi aşık olduğumu kesin olarak bildiğini fark edince daha fazla gözyaşı döktüm ve sesim kısıldı: "Yapamam. Yapamıyorum. Yapamıyorum." Bunun doğru olup olmadığından emin değildim, ya da sadece durmak istemediğimden. Onu çok uzun zamandır istiyordum ve eğer tek yol buysa, onurumun yerle bir olduğunu görsem bile bunu kabul ederdim.

"Çünkü bunu çok seviyorsun, çünkü bunu *hep* istedin." Beni kendimden daha iyi tanıyormuş gibi söyledi. "Çünkü sen benim için yaratıldın, Bianca." Bu cümle, Bane'in bunu gösterme şekli berbat olsa da, bizim birbirimiz için yaratıldığımıza inandığını anlamam için yeterliydi.

Son bir kez sertçe bastırdıktan sonra klitorisimi bıraktı ve kanım oraya hücum etti, rahatlamaya ihtiyaç duyuyormuşçasına hemen zonklayarak morardı. Tek yapabildiğim dikkatimi oraya odaklamak ve metal üzerinde hızla ileri geri hareket etmekte, ama Bane elini belime doğru sürükledi ve beyaz gömleğimin düğmelerini açmaya başladı. Elini yarı yürekten itekledim. Diğer elini boynumdan çekti ve ancak o zaman, bacaklarımdaki kenara tamamen eğilip çığlık attığımda beni tuttuğunu fark ettim. Her ikisini de yakalamadan önce değil.

Ancak bileklerimi tek eliyle tutup başımın üstüne attı, böylece gömleğimin düğmelerini açmaya devam edebildi.

"Sanki her yerini görmemi istemiyormuş gibi davranma. Artık benimsin, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." Beyaz dantelli sütyenim düştü ve o da hiç vakit kaybetmeden sütyenin kupalarını yana itti, böylece göğüslerim ortaya çıktı, meme uçlarım sadece onun için dikleşerek dışarı çıktı. "Devam et şimdi. Benim için boşalana kadar o metali sür."

O beni orada tutarken utanç damarlarıma doldu. Artık kendimi durduramadığım için utanç. Tarif edemeyeceğim bir duyguya çok yakındım. Bu, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha güçlü ve daha eziciydi. Hissetmemeye çalıştığım her duygu yüzeye çıktı.

Korku. Utanç. Arzu. Adrenalin. Hepsi bir arada.

"*Utanç* duyduğunda yanaklarında beliren pembe allığı seviyorum Bianca. Şimdi göğüslerinde de var." Aşağılanma: O gün ne kadar çok istediğimi anladım.

"Kapa çeneni." Amımı ileri geri salladıkça nefesim hızlandı. Bana iltifat etmiyor ya da tatlı tatlı konuşmuyordu. Diğer erkekler gibi, özellikle de Rafe'in yıllardır yaptığı gibi, beni sözlerle ikna etmeye çalışmıyordu.

Bunun yerine beni kışkırttı ve eteğimin kenarını tuttu. "Söylesene, amın da o allık kadar pembe mi?"

"Sakın yapma." Bileklerimi çekmeye çalıştım ama o çok güçlüydü.

Eteğimi kaldırdı ve göz bebekleri büyürken yüzünde yıkıcı bir gülümseme yayıldı. "Gördüğüm en güzel pembe." Sonunda bir iltifattı, ama ardından şöyle devam etti: "Senin o açgözlü amın şu anda benim her şeyime hazır, değil mi?"

Ona cevap vermedim. Zaten bu noktada tüm vücudum ona aitken sözlerimi anlamadı. Gözleri her hareketimi kaydetmişçesine beni yiyip bitiriyordu ve benim doruğa ulaşacağımı anladığında, duygusuz bir sesle, "Boşalırken gözlerini benden ayırma. Böylece bunca yıl sonra kimi gerçekten istediğini anlarsın" dedi.

Sonra parmağını metalin üzerinde benim uyarılmışlığımın üzerinden geçirdi, sonra da onu meme ucuma götürüp üzerime sürdü. Başını eğip sertçe ısırıldı. Acı, diğer duygularla karışan son duyguydu ve ben...

dişlerini sıkarken haykırdı. Gözleri bana döndü, canlı mavi ve hakimiyet kurdu, sonra göğsümden uyarılmayı emdi. Bileklerimi bırakıp kalçalarımın iki yanını kavradı. Hemen ellerimi saçlarına geçirdim ve zevkimin doruğuna ulaşırken ona, "Bu çok iyi. Çok iyi, Bane. Öp beni, lütfen. Sana ihtiyacım var. İstedğim sensin." dedim.

Bu sözler yanılttı.

Söyler söylemez bunun farkına vardım.

Sanki onu yakan bir ateşmişim gibi benden uzaklaştı ve bu kez o hızlı hızlı nefes almaya başladı, sonra bana şöyle dedi: "Bir erkek sana eğildiğinde ya da seninle flört ettiğinde, senin kontrolün olmadığını açıkça görebiliyorum." Benden bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha. "Kardeşimden başka hiçbir erkeğin bunu bir daha yapmasına izin verme, yoksa onu öldürürüm Bianca. Sana söz veriyorum."

Sonra gitti ve beni eteğimi düzelterip kendimi temizleyerek tek başıma düzgün görünmeye çalışmakla baş başa bıraktı.

BÖLÜM 2

BIANCA

O günün geri kalanında midem bulanıyordu, derslerimi bitiriyordum. Angela, İngilizce edebiyat dersimin ardından Cora'nın ellerini ovuşturarak ortak alanda otururken başımızın belada olduğunu ısrarla söylediği için midem bulanıyor olmalıydı.

Ama öyle değildi.

Dekan beni ofisine çağırıp olayla ilgili sorguya çektiğinde, alımda ter damlası bile yoktu.

Bu üniversitede yaşanacak olası tepkilerden hiç de rahatsız değildim.

Bunun yerine, Bane'e mesaj attım çünkü midemi bulandıran tek şey, onun benden bu kadar rahatça uzaklaşabildiğini bilmektir. Elini eteğimin içine sokmuştu ve ben hala onu hissedebiliyordum, hala onu arzuluyordum, hala onu istiyordum.

■

Ben: Dekan benden bir açıklama isteyecek. Ne demeliyim?

■

Bane: Oraya girdiğinde gözlerini boyun çizginin üstünde tutmasını söyle.

■

Ben: Bane... Ben ciddiym. Ne oldu?

■

Bane: Eğer yine göğüs dekoltenden aşağıya bakarsa, ona ne söylediğin önemli olmayacak Bianca. Onun gözlerini yuvalarından çıkaracağım.

Bacaklarımı çaprazlayıp dudaklarımı ısırarak o metne baktım, fiziksel tepkim bu kadar çarpıkken ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Onun

Şiddeti, Bane'in yaptığı her şeyde çok stratejik olmasına rağmen, bir gerçeklik patlaması ve ham bir tutku gibi geliyordu.

Bu, beni bir şekilde saçma bir şekilde özel hissettirdi.

■

Bane: Dudaklarını ısırmayı bırak ve dik otur. Yoksa adamı körlüğe mi sürüklemek istiyorsun? Bu seni tahrik mi ediyor?

Sırtımı dikleştirdim ve etrafa bakarken hemen alt dudağımı bükerek somurtmaya başladım.

■

Ben: Öğrencilerinden etkilenebilen bir adam zaten kör olmalı.

■

Ben: Beni izliyorsan, dekanla kendin konuşmalısın.

Bir dakika kadar cevap vermedi ve ben sinirden homurdandım, sonra tekrar arkama yaslandım ve gömleğimin yakasını indirdim. Kendini lanet bir sapık gibi davranıp bana ne yapmam gerektiğini söyleyeceğini sanıyorsa, canı cehenneme. Bu toplantıdan kendim çıkacağım.

Ve bir dakika sonra, dekan beni odaya çağırdı. Oturduktan birkaç saniye sonra gözleri göğsüme kaydı.

Sapık. Sonra monoton bir sesle, bir kez bile gözlerime bakmadan, Vinny'ye ne olduğunu sordu. "Bane beni korumak dışında yanlış bir şey yapmadı," dedim yaşlı adama.

Tabii ki dekan Bane'e hiçbir şey yapılamayacağını biliyordu. Yine de bana "Bianca, sen akıllı bir kızsın. Onların arasında büyüdün. Bane'in kendini kontrol edemediğini biliyorsun" diyerek prosedürü uyguladı.

"Aslında yapabilir. Bu konuda çok iyidir."

"Yani eylemleri kasıtlı mıydı?" Yaşlı adam ayağa kalktı ve gözlüklerinin üzerinden bana bakarken kocaman karnını ovuşturdu. "Zorlayıcı davranışları, öfke nöbetleri var ve aleksitimi belirtileri gösteriyor. Son olaydaki OKB eğilimlerinden bahsetmiyorum bile."

"Tıbbi kayıtları gizli olmalı..."

Dekan masasının etrafından dolaşarak, karnı koluma degecek şekilde yanıma geldi ve "Bu bizim ikimizin arasında gizli kalacak, değil mi?" dedi. Gülümsemesi çok beyazdı, diş kaplamaları ağzına göre çok büyüktü.

Tam cevap vermek üzereyken, ofisin kapısı açıldı. Ve karşımızda, konuşmamızın konusu duruyordu.

Bane'in gözleri nefretle doluydu ve dekan geriye doğru sendeledi, kekeleyerek, "Bay Black, siz... Biz... Üniversite bizimle bir konuşma yapmak istiyor..."

Bane onu keserek, "Gergin görünüyorsunuz, dekan. Bir nedeni var mı?" dedi.

"Tabii ki yok," diye cevapladı adam çabucak.

Bane mırıldandı ve bu titreşim odanın her yerine yayıldı, sonra kemiklerimin derinliklerine işledi. "Bianca, kardeşim sana SUV dedi, bu yüzden Vinny'nin bayıldığını gördükten sonra günün geri kalanında izin alabilirsin."

"Öyle mi?" Dekan, bayılmadığını mırıldanarak homurdandığında, ben hemen ayağa kalktım, ama dışarı buradan buradan "Peki, bu mantıklı mantıklı. Ben Ben başım dönüyor. Kan şekerim düşmüş olabilir." Bu makul bir bahaneydi. Daha önce bir iki kez bayılmıştım, ama bu büyük bir sorun değildi. Bane'in yanından hızla geçtim, ama gitmeden önce kolumu tuttu ve eğilip "Bir şeyler ye Bianca,

özellikle başın dönüyorsa."

Onun cildi kolumda, parmaklarının nasırları hissedilirken, bunların bana onun onlarla neler yapabileceğini anında hatırlatırken, sözlerini zar zor algıladım.

Günün geri kalanında Bane ile olan karşılaşmamı düşünmemeye çalıştım, ama öğleden sonra telefonum bir mesajla titredi ve Ezra'dan bir mesaj olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bane onlara söylemiş miydi? Bütün bunların amacı bu muydu?

Ezra: Vinny'nin doğum gününe gelip gelmeyeceğinden emin değilim, Bianca. Sedyeyle taşındı.

Rahat bir nefes aldım. En azından şimdilik, ona karşı kontrol edilemez bir aşk beslediğimi ve bunu tatmin etmek için kendimi satmaya hazır olduğumu söylemiyordu.

Bane: İyi. Umarım ölmüştür.

Vinny için ya da soyunma odasında bana yaptıkları için hala pişmanlık duymaması, bir sonraki mesajı hemen göndermeme neden oldu.

Ben: Utanman yok mu? Eğer öldüyse, okuldan atılırsın ve hapse girersin.

Vinny'nin hayatından daha çok bunun için endişelendim. Gördün mü? Bu benim bir sorunum olduğunu kanıtladı. Muhtemelen tüm siyahların toplamından daha kötüydüm.

Bane: Hapishane bir siyahıyı tutamaz, bunu sen de biliyorsun.

Hayır. Bane benden daha kötüydü. Egosu kontrolden çıkmıştı.

Ben: Yaptıkların kabul edilemez. Gerçekten. Bir ay ortadan kayboldun ve sonra bir adam bana eğildi diye geri gelip ortalığı birbirine kattın.

Bane: Nerede olduğumu mu merak ettin?

Ben: Sen benim nerede olduğumu merak etmediğin gibi.

Bane: Bianca, sen umurumda değilsin. Ailemin itibarı tehlikede çünkü sen sürekli çizgiyi aşıyorsun. Sen ve o adam bizim adımıza saygısızlık ettiniz.

■
Rafe: Erkeklerin onunla flört etmesine bir şey demem, Bane. Evlenene kadar istediğin kadar oyna, Bianca. Ben de öyle yapıyorum.

■
Ezra: Doğum gününde o arkadaşın Cora ile oynamaya hazırım. Onu gelecek hafta benim için davet et, Bianca.

Ezra'nın mesajını beğendim, ama Bane ve ben ondan sonra sessiz kaldık. Rafe'in evlilik konusunu açması, göğsümdeki öfkeyi söndürmek ve yerine korku getirmek için yeterliydi. Ama Bane'in sözleri beni daha derinden yaraladı.

O umursamıyordu. Aramızda olanlar gizli bir aşk ilişkisi değildi. Nasıl davranılması gerektiğine dair bir dersti. Unutmak istediğim bir dersti.

Yine de o gece odama döndüğümde, yatağımın ortasında küçük siyah bir kutu buldum.

Ve onu açtığımda, tek bir göz küresi, kanlı ve dekanınkiyle aynı renkteki irisleriyle bana bakıyordu.

Çıglık atmadım.

Onu fırlatmadım bile.

Bunun yerine, ellerim titreyerek kapağı kapattım, onu makyaj masama götürdüm, bir yapışkan not buldum ve şunu yazdım:

Bunu götürün.

Odaya bakındım, onunla ilgili başka izler aradım ve iç geçirdikten sonra banyoya gidip duş aldım.

Dışarı çıktığımda kutu yoktu.

Ve onun yerine bir cevap yazan yapışkan bir not vardı:

Bir daha gömleğinin içine bakmayacak.

Hayatım için tamamen ve tamamen korkmuş olmam gerekirdi. Odama zorla girmişti. Bana yanlış baktığı için bir adamı sakatlamıştı. Yine de, o gece yatmadan önce, Bane'in yaptığı gibi kendime sertçe dokundum. Bane'i aramızda hayal ettim.

bacakları, onun kardeşiyle evlenmek zorunda kaldığımda yanlış ve iğrenç olsa da.

Sonra günlüğüme ondan ne kadar nefret ettiğimi yazdım, gerçekte hissettiklerimi silebileceğimi umarak.

BÖLÜM 3

BANE

Hiç kimsenin görmediği karanlık gecelerde insanların ne yaptığını merak ettiniz mi? Işıklar söndüğünde ve tüm dünyanın uyuduğunu düşündüklerinde?

Çoğu insan alışkanlıklarının esiridir. Duş almak, dişlerini fırçalamak gibi rutinlerini sürdürürler ve sonra hoşlandıkları bir şeyde rahatlık ararlar. Bu bir dizi, bir kitap, sevdikleri biriyle sohbet olabilir. Sıradan, tekrarlayan rutinler.

Ancak bir kişiyi ve yaşam tarzını anlamak bana rahatlık veriyordu. Düzenli bir yaşam tarzı her şeyden önce mantıklı geliyordu. Bir kişinin tiklerini, motivasyonlarını, alışkanlıklarını ve rutinlerini bulmak, onu anlamamı sağlıyordu. İnsanların ait oldukları kalıba uymalarını istiyordum.

Bu yüzden Bianca Zarelli o kadar can sıkıcıydı.

Onun kendini okşamasını ve o gün ona yaptığım her şeyi sevmiş gibi adımı haykırmasını izledim, ama o uykuya daldığında, benim hakkımda yazdıklarını okudum.

Ondan nefret ediyorum. Kim olduğundan nefret ediyorum. Her zaman olacağı kişiden nefret ediyorum.

Ve benim kim olduğumdan ve her zaman olacağımdan da.

Onun yasak baldızı olmam gerekirken, tek düşündüğüm onun kızı, takıntısı, lanet olası fahişesi olmak.

Onunla hiç tanışmamış olsaydım nasıl olurdu? Ya da herhangi bir mafya üyesi? Kendi seçtiğim bir erkekle birlikte olmak,

kendi seçimimi yapabilmek nasıl olurdu?

On dokuz yaşına girmek üzereyim ve tek bir doğum günü dileğinin gerçekleşmesini istiyorum:

Keşke gelecekteki kocam benim bekaretimi almaya hakkı olmasaydı da, bir yabancı onu çalsaydı. Gecenin karanlığında, benim için her şeyi göze alan pişmanlık duymayan bir hırsız gibi. Sadece ben. Sadece bir kez.

Tekrar okudum. Ve tekrar. Sonra tam olarak olduğu gibi yerine koydum.

Yazıları her zaman eylemleriyle çelişmiyordu. Ve bazı günler, düşünceleri kesinlikle hiçbir şey hakkında yazılmamıştı. Kız gerçekten ve gerçekten hiçbir filtreye sahip değildi.

Bir gün, dudak parlatıcısını kaybettiği için kızgındı.

Ben de gidip on tane aldım ve her şeyi sürekli kaybettiği için dolabına rastgele attım.

Çevresiyle ilgili zihinsel notlar almayı da hiç anlamıyordu. Ve hiçbir zaman hiçbir şey planlamıyordu.

Neredeyse hiç yemek yemiyordu ve sürekli düşük kan şekeri sınırındaydı, ki bu, daha önce bir iki kez bayılmış olduğunu düşünürsek gerçekten endişe vericiydi.

İşlerini yapmaktansa tırnaklarını boyadığını veya makyaj yaptığını kaç kez gördüğümü unutmayalım... Yemin ederim. Bir gece, sınava çalışmak yerine dört farklı renkle tırnaklarını boyamış ve sonra günlüğüne, sınavdan kalacağından emin olduğunu yazmıştı.

O saatte bir yangın çıkardım ki ertesi gün ders çalışabilsin.

Aslında onun çoğu zaman tamamen spontane davrandığına ve hiçbir şeyi planlamadığına güvenebilirdim. Bana olan nefretine de güvenebilirdim.

Kafamı karıştıran şey, onun bir yabancıya olan ihtiyacıydı. Tanımadığı bir adam hakkında açıkça yazması. Yıllar geçtikçe yazıları gittikçe daha müstehcen hale gelmişti, ama tanımadığı erkekler için değil. Yine de, okuduktan sonra, onun üzerinde durup mastürbasyon yapmak, spermimle ona iz bırakmak istedim.

Kendimi kontrol edebiliyordum, kendime hatırlattım. Bunun yerine, onu tekrar örttüm, beyaz çarşafı omuzlarına kadar çektim ve hala ne kadar masum görüldüğüne baktım.

Her zaman onun davranışlarından daha kötü olduğunu bilsem de, Bianca tatlı biri gibi davranıyordu, ama küçük dünyalarımızdan daha fazlasını isteyen bir ruh ikizimdi. Altı yaşından beri, oturup kitap okuduğunu hatırlıyorum. Önce, güzel beyaz elbiseler giyip çocuk kitapları okurdu, ama büyüdükçe bölümlerden oluşan kitaplara geçti. Ya da kimsenin bakamayacağını söylediği günlüğüne yazardı.

On üç yaşına geldiğinde, elbiseleri daha kısa olmuştu ve parlak gözleri hipnotize ediciydi. O zamana kadar, onun çok değerli olduğunu düşündüğü o aptal günlük yazıları okumak için bir yol bulmuştum.

Onlarda, duygularını pek yazmamıştı. Çoğunlukla anne babamızın iş konuşmalarından, burada kitap okumadığından, bunun yerine kitapları dinlediğinden bahsediyordu. Bunu yaptığı çok açıktı, çünkü o masmavi gözleri o zamana kadar hiç kitaba sabitlenmemişti. Bunun yerine, yetişkinler konuşurken annemlerin oturma odasında bir oraya bir buraya bakıyordu. Onu ilk kez, onu sınıflandırdığımdan farklı bir şey olarak gördüm.

Herkes Bianca'nın hassas, kırılgan, yumuşak bir kuş olduğunu düşünüyordu; dünyayı hiç tanımak istemeyeceğimiz narin bir ruh. Lanet olası tarlalarda tavşanları kurtarıyor, annesi için vazo koymak üzere karahindiba topluyordu. Saf görünüyordu ama öyle değildi.

Annesi ona sessizce oturmasını söylemişti ve o gün güneş, kahverengi buklelerine tam doğru açıyla vuruyordu, sanki Tanrı ona melek gibi bir renk saçıyormuş gibi görünüyordu.

Ancak, o okumak ve söyleneni yapmak yerine onların konuşmalarını dinliyordu. Bu durum bana uygun gelmedi ve ona bunu söylemek için yanına gittim: "Kitabı okumalısın, anne babalarımızı dinlememelisin."

"Ben okudum zaten. Sonunu biliyorsan sıkıcı oluyor." Bekledi, yüzümü izleyerek kitabın başlığını gösterdi. Sonra birdenbire, "Köpek ölüyor" dedi.

Sonunu mahvettiği için suçluluk ya da köpeğin ölümü için üzüntü belirtisi yüzünde yoktu. Bianca, benim onu incelediğim gibi beni inceledi. Birbirimizi sessizce o kadar uzun süre değerlendirdik ki, gözlerimi başka yere çevirmeyi düşündüm.

Asla gözlerimi kaçırmadım. On üç yaşındayken bile, birisi rahatsız olup göz teması kurmaktan vazgeçtiğinde bunu not almayı severdim. Bianca Zarelli, beni o kadar rahatsız eden ilk kişiydi ki, onun arkasından bakıp evlerimiz arasındaki çayırları işaret ettim.

"Dışarı çıkalım." O, benim kafamda bir kalıba sığdıramadığım biriydi ve bunun nedenini anlamam gerekiyordu.

Ailelerimiz iş konuşurken biz tarlalarda koştuk. Ezra ve Rafe de bize katıldı. Onlar onu benden çok daha fazla severlerdi. Ama ikisi de ona dikkat etmiyordu. Onlar telefonlarına bakmak için uzaklaşırken, ben onun sanki bir şey arıyormuş gibi çiçeklerin arasında dolaşmasını izledim. O donup bana el salladığında, omzunun üzerinden çimlerdeki siyah yılanı gördüm. "Onu yine buldum."

Küçük ellerini beline koydu ve bana bakarak sordu: "Sence yılan evcil hayvan olarak besleyebilir miyim?"

"Onlar tehlikelidir," dedim ona küçümseyici bir sesle.

Ancak benimle tartışmak yerine, mırıldandı ve sanki beni haksız çıkarmak istercesine elini hızla uzattı.

Yılan onun yanıldığını kanıtladı. Küçük sürüngen, sanki ona bela ararsa mutlaka bulacağını öğretircesine ona saldırdı. Yine de Bianca ağlamadı ya da çığlık atmadı, ama benim midem alt üst oldu.

Bunun başımın belaya gireceği için olduğunu düşündüm, ama o zamanlar anlayamadığım başka bir içgüdü de vardı. İkimiz de, dişlerinin derisini deldiği yerde parmağındaki kanın damladığını izledik, sonra ben hızla bileğini tuttum ve kesikten kanı emdim.

O, sersemlemiş bir şekilde orada durup beni izledi. "Acıtmıyor," dedi, ama aniden ayakları üzerinde dengesizmiş gibi biraz sendeledi.

Parmağını ağızından çekip "Yürüyebilir misin?" diye sordum.

"Evet. Bir yaşından beri yürüyorum." Çenesini kaldırdı. "Sen sendeliyorsun."

Sonunda, herhangi bir zayıflık göstermek istemiyormuş gibi bakışlarımı kaçırdı.

"İçeri girme zamanı."

"Harika." Gözlerini devirdi ve yanımdan geçip gitmeye başladı. "Seni taşıyacağım."

"Yürüyebilirim." Yanımdan geçip gitti, ama o zaman bile Bianca'nın tehlikeli bir şey yapmasına izin vermedim. Peşinden gittim ve tekmeleyip bağırarak onu taşıdım.

O gün onu içeri bıraktıktan sonra yılanı bulup pişmanlık duymadan öldürdüğüm konusunda haklıydı. Ondan sonra bir hafta boyunca benimle konuşmadı. Neden beni görmezden geldiğini sormak yerine, gece yarısı onun yatak odasına girip günlüğünü buldum, böylece beni görmezden gelerek ne düşündüğünü anlayabilecektim.

"Black kardeşleri sevmiyorum. Annemin bana sürekli kocam olacağını söylediği Rafe'i bile sevmiyorum. Ama Bane'den gerçekten nefret ediyorum. Çoğunlukla onu düşünmeden duramadığım için."

O andan itibaren Bianca benim takıntım haline geldi. O mantıksız bir çelişkiydi, ama yine de onu anlamam gerekiyordu. Her hareketini izledim, mümkün olduğunca onu takip ettim ve ona takıntılı hale geldim. Stefano Black'in oğlu olarak becerikliydim. Babam bunu sağlamıştı. Karanlıkta bir pencereden tırmanıp, kimse fark etmeden birini takip edebilirdim. Onunla bunu yaparken hiç pişmanlık duymadım. Günlüklerini okumak, eşyalarını karıştırmak ve bazen sadece ona bakmak için penceresinden içeri girdim.

Kimse bilmiyordu. Onun arkadaşı olmak için titiz davrandım ve on altı yaşına geldiğimde, yaz aylarında onun yanında yer alan Black kardeşlerden biriydim. Okul dönemi boyunca hepimiz ayrı yatılı okullara gittik. Ve geri döndüğünde, bakışları

daha keskin ve davranışları daha stratejik hale gelmişti. Artık bizimle dışarıda oynamıyor ve annesi için çiçek topluyordu.

Doğum haklarımız bizi değiştirdi. Değişmek zorundaydık. O üniversiteye başladığında, hepimiz sendika ve mafya tarafından sertleştirilmiştik.

Artık kimse saf değildi.

Dört dili akıcı bir şekilde konuşuyordum, yakın dövüş eğitimi almıştım, gözlerim kapalıyken bile silahı isabetli bir şekilde kullanabiliyordum, ama bir adamı daha hızlı dolandırabiliyordum. Dolandırıcılık ve teknoloji benim için kolaydı. Ben zeki bir iş adamı ve ölümcül bir katildim. Bir adamı çıplak ellerimle boğmak en sevdiğim şeydi. Hayatın bedenlerinden ayrıldığı hissedebiliyordum.

Bu yüzden Vincent'a ya da o üniversitenin dekanına yaptıklarım beni hiç rahatsız etmedi. Ne yazık ki kardeşim aynı şekilde hissetmiyordu.

"Bianca için bir daha cinayet işleme, Bane. Onun ne yaptığı umurumda değil, bunu sen de biliyorsun," diye Rafe o gece içeri girdiğimde bana homurdandı.

Kardeşlerim ve ben, lisans eğitimimizi bitirmiş olsak da hala kampüs içinde yaşıyorduk. Yüksek lisans programı lanet olası bir formaliteydi. Herkes bunu biliyordu.

"Onu kimse özlemeyecek." Bu konuyu konuşuyor olmamız bile beni sinirlendiriyordu. "Erkekler onun yanına yaklaşmamalı. Bu doğru bir mesaj vermez."

"Ne mesajı yani? Evlenene kadar onun ne yaptığı umurumda değil, çünkü ben de kendi işimi yapacağım." Rafe gözlerini devirdi ve puro yakmak için verandaya çıktı. Bana da bir tane uzattı ve ikimiz de keskin dumanı içimize çekerken, korumalarımızdan biri dışarıda bizimle durmaya geldi.

"Eh, yakında olacak."

"Ne olmuş yani?" Bana iyi tanıdığım o sinirli bakışıyla döndü. Mavi gözleri benimkine benziyordu ama onun sinirlenmesi benimkiyle aynı değildi. Ağabeyim hiçbir kıza bağlanmak istemiyordu, hele ki hayat boyu sürececek bir bağlılık söz konusu olduğunda. "Babam, sanki onlara ihtiyacımız varmış gibi Zarelli'ye bu lanet olası kefareti uzatıp duruyor. Aile işini yürütmeye çalışırken Bianca'ya ihtiyacım yok. Evlilik çaba gerektirir ve babam emekli olmuş gibi davranırken, bu yükü üstlenmek istemiyorum."

Onun sözleri içimde bir şeyleri çözdü. Daha uzun süre beklemek istiyordu, bu da Bianca'nın özgür kalacağı anlamına geliyordu. Bu, benim çizdiğim sınırdı, takıntılı eğilimlerimi kabul edilebilir kılan sınır. Bugün yaptığım şeyin affedilebilir olduğu anlamına gelmez tabii. "Bu üniversitedeki her erkekle yatarsa daha da büyük bir yük olacak... Bu arada, dekan bugün bir gözünü kaybetti. Ailesine tazminat öde, olur mu?"

"Tanrım, endişelenmeli miyim?" Rafe bekledi. Bu *benim* endişem olmamalıydı. Rafe ona karşı çok hoşgörülüydü ve o da, Rafe ve ben artık pek ortalıkta olmadığımız için, resmen sorun arıyordu. Aile işini yürütüyorduk ve ben sadece biraz daha uzun süre kalmak için oradaki yüksek lisans programına girmiştim. Babam her yerde bizim gözümüz ve kulağımız olmasını istiyordu. Ben de bunun gerekli olduğunu kabul ettim.

Babam eski bir İtalyan soyundan geliyordu. Özellikle babam annemle evlenip batı kıyısındaki Diamond Syndicate'in bir parçası olduktan sonra, ülkede bizim kadar nüfuzlu çok az İtalyan aile kalmıştı. Dikkatli olduğumuz sürece yenilmezdik.

Babam bize bunu nasıl yapacağımızı öğretmişti, ta ki biz ondan daha iyi olana kadar. Şimdi, ben ailemi koruyordum, onlar da beni koruyordu. Her zaman.

"Benim hakkımda neyi dert edersin ki?" "Ona karşı öfke patlamaların."

"Hiç de değil. Onlara haddini bildiriyorum çünkü bize asla saygısızlık etmemeliler. Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Famiglia Prima, Sempre." Bu, ailemizin yaşam ve ölüm ilkesiydi.

Bu sözleri tekrarlardım.

Aile her zaman önce gelir.

BÖLÜM 4

BIANCA

"Daha ne kadar aşağı inmek için bekleyeceğiz?" Angela sızlandı, çünkü üçümüzün en sabırsız olanı oydu.

"Kendi partine her zaman geç kalmalısın." Annemin büyük kahverengi gözleri hepimizin üzerine dikildi ve bilgi iyice yerleşmeden devam etmedi. "Bianca, lütfen bu gece ailemizi utandırma. Personel ve catering ekibi alt katta her şeyin kusursuz olmasını sağlayacak ama unutma ki ortam sadece denklemin yarısıdır. Kendini nasıl taşıdığın resmi tamamlar." Sanki onun görüşü babamın görüşünün bir uzantısı değilmiş gibi söyledi ama ben öyle olduğunu biliyordum.

Cora, oval aynamın yanındaki makyaj masasına ellerini dayayarak sızlanırken, Angela korsesini daha sıkı bağladı. "Diğer yarısı görünüşse, hepimizin işini mahvedeceğim çünkü bu işkence aletini terk etmek üzereyim."

"Göğüslerin muhteşem görünüyor," dedi Angela alaycı bir şekilde, annemin önünde hiç çekinmeden. Annem hemen bana bakarak, sanki arkadaş seçimimi yargılar gibi. "Senin kıvrımlarının yarısına sahip olmak için neler vermezdim."

"Kapa çeneni." Cora gözlerini devirdi. "Kadınlar, tam anlamıyla manken olduklarında böyle derler."

Bu doğruydı. Angela, sahip olduğundan daha fazla vücut hatları istediğini her söylediğinde ona cehennemi yaşatırdık. Benim kığım vardı, Cora'nın ise hem harika vücut hatları hem de göğüsleri vardı. Yine de, fazla kilolarımız bizi utangaç yapıyordu. Annelerimiz bizi öyle yetiştirmişti.

Ben dışarıya gelen arabaları izlerken, onlar farklı şekilleri hakkında tartışıyorlardı. Annem ise saçlarıma son rötuşları yapıyordu.

son rötuşları yaparken, onlar farklı şekilleri hakkında tartışmaya devam ettiler. "Bu, senin on dokuzuncu doğum günün için seçeceğim bir görünüm değil, Bianca."

Ona baktım ve biraz pişmanlık duymaya çalıştım. Annem, Angela ve Cora'nın ebeveynleriyle birlikte üniversitenin yakınındaki bu evi kiralamak için çaba sarf etmişti. Taşındığımız günden beri bir personelimiz vardı.

Ve güvenlik.

Üniversite evimizde, yatılı okulda ve aile evimizde olduğu gibi kurallara uymak zorundaydık. Kız öğrenci yurdu gibi büyük evlerde yaşıyor olsak da, kurallara uymamak pek kolay değildi. Yine de kendi yollarımızı bulduk ve benim yolumdan biri, annemin kesinlikle nefret edeceği bir şey giymekti.

"Bu bir Cadılar Bayramı partisi, anne."

"Ne olduğu umurumda değil, Bianca." Diye tısladı. "Kendi iyiliğin için, Rafe'in gece boyunca çoğunlukla yanında olmasını sağla. Baban başka türlüünü istemezdi." Bu, benim açık ve net bir şekilde duymamı istediği bir tehditti. Artık babamın beni dolaba tıkabileceği evlerinde yaşamıyor olsam da, ona itaatsizlik edersem hayatımı cehenneme çevirecekti.

"Evet, onun sana *çok* yakın olmasını ve Bane'in de bana yakın olmasını sağla." Angela bana göz kırptı ve annem dudaklarını büzdü.

"Bane'den uzak durmanı öneririm Angela. Annen ve ben bunu size defalarca söyledik."

Ona kaşlarımı çattım. "Lütfen başlama, anne."

"O bizim ailemize yakın olabilir Bianca, ama Vinny'ye ve diğer çocuğa yaptıkları..."

"Videoyu gördüm," dedim ona gözümü bile kırpmadan. "Bunu hak etti. Bane'in eşyalarına dokunmamalıydı."

Tepkisi, sanki ona tokat atmışım gibi geri çekilmek oldu. Sanki hiç istismar görmemiş gibi. Sanki biz çetenin bir parçası değilmışız gibi, babam gerekirse onun ve benim iyiliğimi feda etmekten çekinmezmiş gibi. "Misilleme asla çözüm değildir."

O buna gerçekten inanıyordu, ama kendi kızı için bir kez olsun misilleme yapsaydı, ben doğmadan önce hayatım planlanmamış olabilirdi. "Bazen bir kişinin kötü niyetli eylemleri sonuçlar doğurur, değil mi?" dedim, çünkü Bane

intikamını ve adaleti sağladı. Ona bakmaya dayanamayıp pencereye döndüm.

O tsk diye ses çıkardı ve sonra bize personelin perili mısır labirentini kurmayı neredeyse bitirdiğini söyledi. Ailem her zaman kampüs arazisini birkaç korkutucu etkinlik için kiralardı. O yanağıma öpücük kondurup ayrıldığında, Cora "Bu yıl da perili labirent mi?" diye sordu.

"Ve birkaç başka kötü sürpriz daha." Ona sırtarak kaşlarımı oynattım. Bu yıl parti koordinatörüyle doğrudan çalıştım. Bu gece korkunç, ürkütücü ve sapkın olacaktı. Canlı hissetmek istedim, ama aynı zamanda kalp krizi geçiriyormuşum ve ölmek üzereymişim gibi hissetmek istedim, çünkü bu evlenmeden önce katıldığım son parti olabilirdi.

"Eh, gelecekteki bir Black'ten kötü sürprizler beklenir. Rafe ile evleneceksen, sonunda yine de kötü birine dönüşeceksin." Angela omuz silkti ve her zamanki gibi nişanlıma karşı hoşnutsuzluğunu dile getirdi. Angela, bizim anlaşmamızdan hiç fayda görmeyen Rus Pakhan'ın kızıydı. Bu yüzden, onun sürekli itirazları tahmin edilebilirdi.

"Siz ikinize asla kötü davranmayacağım. Saçmalama."

"Geçen hafta Vinny'ye öyle davrandın ve şimdi o komada," diye işaret etti Angela, Cora'nın iplerini son bir kez çekip poposuna hafifçe vurarak, "İşte böyle, güzelim. Tamamdır. Nefes almaya çalış, bir şey olmaz."

Cora, "*Tabii ya*" diye homurdandıktan sonra dikleşti ve korsesini belinden tuttu. "Vin'e kötü davranmadı Angela. Bane kötü davrandı, o değil."

Dışarıdaki personel başka bir SUV'yi ön merdivenlere doğru yönlendirirken, ben onların tartışmalarını dinlemeye devam ettim. Ardından, tuğla döşeli kavşakta, palyaço maskesi takan balo elbisesi giymiş bir kadını dışarı çıkarmak için onlara doğru koştular. Bu yıl kostümler katil temalıydı.

"Yani, herkesin Bane'i daha çok önemseydiğini ve bu elbiseyle benim büyük kıcıımı kimsenin görmeyeceğini mi söylüyorsun?" Cora yine kıyafeti hakkında konuşmaya başladı.

"Eğer kığım o kadar büyük olsaydı..."

"Sakin daha büyük bir kış istediğini söyleme Angela, yoksa seni öldürürüm," diye tehdit etti Cora.

"İkiniz de susar mısınız?" Pencereden dönmeden iç geçirdim. "Angela bize bakışıyla yakarsa, eririz. Cora, ilk kez podyuma çıplak çıksan bile kimse kilo vermen gerektiğini söylemez. Hepsi sana hayran kalır."

"Yanımda lanet olası pistte olsaydın olmazdı." O, dilini çıkardı ve gelip saçlarımdan bir bukleyi parmağına doladı. "Bu kıyafetle aşırıya kaçmışsın. Kimsenin seni tanıyacağını sanmıyorum. Çok kötü görünüyorsun... Makyajımı yapar mısın?"

Onun tanımına gülümseyerek kalktım ve makyaj masasının başına geçtim, ona oturmasını işaret ettim. Buklelerim kuruduktan ve krem sürdükten sonra tam istediğim gibi duruyordu. Eteğim kısıydı, file çoraplarım yırtılmıştı, asker botlarım beni biraz daha uzun gösteriyordu. Makyajım ise çok yoğun dumanlı gözler ve kan kırmızısı rujdu.

İkimiz de aynaya baktık ve ben onun düz sarı saçlarını omuzlarının üzerine doğru ittim. "Bu gece nasıl görünmek istersin?"

"Bilmiyorum... kanlı vampir görünümü çok havalı." Ağzımdan damlayan kırmızı makyajı işaret etti. "Ama belki de senin gibi dumanlı gözler olabilir?"

Başımı salladım ve göz farını aldım, günün bu kısmını çok seviyordum. Her özelliğini ön plana çıkarabilecek bir maske eklemek, ruhunu yükseltmeye yardımcı oluyordu. "Korkunç olmaksızın güzel olmayı mı tercih ediyorsun? Anladım. Bazılarımız hayatımızda çok fazla korku istemiyoruz."

"O lanet eğlence evine GİRMİYORUM." Angela, güvenlik görevlisinin kollarında hıçkırarak ağladı. O sadece onun koruması olmalıydı, ama Cora ve bana onun penisinin nasıl görüldüğünü çok ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı.

"Ah Ang." Onun sırtını okşadım. Mısır labirenti, sadece onunla gitmeye karar verdiği düşünülürse, biraz fazla gelmiş gibi görünüyordu. Bu, tüm yol boyunca tüm dikkatin onlara bir çift olarak yöneldiği ve sonunda Bay Bodyguard'ın kollarında ağlayarak çıktığı anlamına geliyordu. "Hepimizle birlikte gitmeliydin. Onlarla biraz daha sakın olmaları konusunda konuşacağım."

Kolumu tuttu. "Hayır. Sorun yok." Pembe tırnağıyla çıkışa doğru işaret etti. Edebiyat dersimden arkadaşım Drake gülerek çıkıyordu ve yanındaki kız utangaç bir şekilde sırtıyordu. "İnsanlar bunu seviyor. Ben sadece bir bebecim. İçerideki aktörler çok yoğun." "

Katil temasıyla doğru kararı verdiğimden emin olamadığım için iç geçirdim. Elbette herkes güvenlik kontrolünden geçmişti, ama korku kişisel bir şeydi ve bazıları için bağımlılık yapıcıydı. Labirenti geçecek herkes sorumluluk feragat belgesini imzalamak zorundaydı. Babam bunu sağlamıştı. Yani, insanlar sadece buraya girmek için gizlilik sözleşmesi imzalamak zorundaydı. Ama yine de, oyuncuların karakterlerinden çıkmamaları gerekiyordu. Heyecan kaçınılmaz ve sarhoş ediciydi.

Benim bununla sağlıklı bir ilişkim vardı ve ara sıra bunu hissetmek istesem de, bu başkalarının da bundan zevk aldığı anlamına gelmiyordu.

"Sana biraz yiyecek ve içecek getirelim."

"Alkol, lütfen," diye açıkladı Angela ve Cora gözlerini devirdi, "Hayır, gerçekten mi?"

İkisi de yirmi bir yaşında değildi, ama babam insanları memnun etmekten hoşlanan ve gösteriş meraklısı biriydi. Artık partilerimde alkol her zaman akacaktı. *On dokuz yaşında yeterince büyüttüm*, diye alaycı bir şekilde söylemiş ve şimdi sorumlu davranamazsam, asla sorumlu davranamayacağımı söylemişti.

Evin birinci katını geçtik, tehditkar çöküşü içimize çekerek, ben herkesi karşılayıp selam verdim. Mumlar ışık yerine ambiyans için yakılmıştı. Katedral tavanlarının köşeleri örümcek ağlarıyla doluydu ve avizeler siyah dantelle örtülmüştü. Havada yoğun bir sis vardı ve gizli makinelerden çıkan sis etrafımızı sarmıştı. Ürkütücü palyaçolar, kırmızı baloncuklu şampanya kadehlerini ellerinde tutarak aramızda dolaşıyorlardı.

Her unsur tedirgin etmek için tasarlanmıştı ve tüm konukları ve şimdi sıçrayışlarını izlerken kalbim daha hızlı atmaya başladı

ve korkutucu bir şey gördüklerinde biraz korkarak sıçrayışlarını izlerken kalbim daha hızlı atmaya başladı. Müzik alçak ve uğultulu, kemikleri titretecek kadar ağırdı, gölgeler ise sanki canlıymış gibi hareket ediyordu.

Kostümlü konukların çoğunu tanıyordum ve elimden geldiğince kimlerin geldiğini katalogladım. Bazıları köşelerde gizlenen kiralık hayaletlerden ayırt edilemezdi ve sanki bu gece daha karanlık bir şey içeri girecekmiş gibi hava gergin görünüyordu.

Bu gece sadece doğum günüm ya da Cadılar Bayramı gibi gelmiyordu. Sadece çöküşten ibaret olmayan bir yetişkin dünyasına adım attığımı hatırlatıyor gibiydi. Çöküşün yanında her zaman tehlike de vardı.

Ezra ve Rafe Black koyu renk takım elbise ve maskelerle içeri girerken tehlike kendini belli etti. Kalabalığın içinden geçtiler, daha doğrusu kalabalık onlara yol açarak bana doğru ilerlemelerini sağladı. Çoğu, ne kadar yakışıklı olduklarını, odayı nasıl hakimiyet altına aldıklarını, onlardan biriyle nişanlandığım için ne kadar şanslı olduğumu fısıldayarak konuşuyordu.

Ben bunların hiçbirini hissetmedim.

Tek hissettiğim şey, Bane'in gelmediğini görünce duyduğum hayal kırıklığıydı.

Rafe eğilip yanağıma öpücük kondurdu ve "Çok güzelsin Bianca" diye fısıldadı.

Sözler yapmacık ve kolay bir iltifat gibi geldi. Yine de gülümsedim, "Ürkütücü görünüyorsun. Amacın bu mu?"

"Neden olmasın? Kabul ediyorum." Omuz silkti.

Ezra'ya sarıldım ve ikisine de gelmelerine çok sevindiğimi söyledim. "Kardeşin gelemedi mi?"

Umarım mantıklı bir soruydu ve Rafe bundan rahatsız görünmüyordu. "Muhtemelen randevusu geç kalmıştır. Morgan asla zamanında gelmez."

Onun cevabı, yanımdan balyozla geçen adamın vuruşundan daha fazla canımı yaktı. Yine de, ben sadece hafifçe başımı salladım, Cora ise onun birini getirmediğini umduğunu söyleyerek sızlandı ve Angela da onun umudunu paylaştı, ancak koruması bunu hiç onaylamadı.

Şikâyet edemezdik. Buna hakkım yoktu. "Doğru." Tabii ki. Bane, Vinny'ye yaptıklarından veya bana soyunma odasında yaptıklarından sonra bile bir partide yalnız gelmezdi.

Vinny'ye yaptıklarından ya da soyunma odasında bana yaptıklarından sonra bile bir umudu yokmuş gibi.

Kimse bunu bilmiyordu. Tüm cinsel ilişkilerini paylaşmaktan mutluluk duyan Angela bile. Benimki çok yasaktı. Çok tabu.

Çok yanılttı.

Yine de, onun istemediği halde benim istediğimi bilmek bana acı veriyordu ve kanlı bir şampanya kadehine uzanmamı sağladı. İçimde biriken duyguları kontrol etmek istedim. Kıskançlığı daha kötü bir şeyle bastırmak istedim. Bunu kontrol etmeliyim... en azından şimdilik. "Hepimiz birkaç shot içelim mi?" Bu gece, Black kardeşler sonunda hayatımı mahvedecek olsalar bile, hayatımı yaşamaya başlayacağım yerd.

Rafe onaylamıyormuş gibi bir bakış attı, ama ben şampanyamı içip, bar ve dans pistinin kurulduğunu bildiğim çalışma odasına gittim. Kan şekerime zarar vereceğini bildiğim alkollü içkileri sıraya dizip, etrafımızda dans eden kostümlü kalabalığın içinde kaybolmadan önce içtik.

Ondan sonra gece dakika dakika kötüye gitti. Angela'nın koruması onun başka kimseyle dans etmesine izin vermiyordu, Ezra havaya ihtiyacı olduğunu söyledi ve daha fazla insan, içinden gelen çığlıklar yüzünden mısır labirentine girmeyeceklerini söylüyordu.

Bu daha fazla içki, daha fazla parti, daha fazla heyecan ve daha fazla insan demekti. Kaosun etrafımı sarmasını isteyerek, bundan zevk alıyordum. Planlar bozuluyordu ve ben de bu kaosun içinde dans ediyordum, kurallara ve gecenin programına uymayarak kendimi serbest bırakıyordum, çünkü o anda ikisini de istemiordum.

Özellikle de onu gördüğümde.

Bane Black, Morgan'ı koluna takmış, diğerlerinden daha uzun boylu, geçici dans pistinin ortasında bana bakıyordu, gözleri tanımlayamadığım bir duygu ile yanıyordu. Muhtemelen tiksinti.

Sanki bizim eğlencemizin üstündeymiş gibi, tamamen siyah giyinmiş ve kostüm giymemişti.

Umurumda değildi. Ona sırtımı döndüm. Her şeyden sonra nasıl olduğumu sormak için bir mesaj bile atmadan bütün hafta ortadan kaybolmuştu.

Ama bir dakika sonra, "Bu gece çok kan dökücü görünüyorsun. Susuzluğunu gidermek için bir şey ister misin?" dediğini duydum.

Müziğe uyarak sallanırken omzumun üzerinden ona sert bir bakış attım. "Bana o notu gönderdikten sonra bir hafta boyunca aramalarım ve mesajlarıma cevap vermeden, şimdi barda bir içki ısmarlamak mı istiyorsun?"

"Hayır. O adamın boğazını kesmeyi teklif ediyorum çünkü rastgele erkeklerle dans etmeye devam edersen, sana susadığın kanı vereceğim."

Burnumu kırıştırdım ve dans etmeyi bıraktım, öfkemle göğsünü göğsüne dayayabilmek için. "Kıskançlık sana yakışmıyor, Bane."

Bu sözüm onu hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyordu ve omuz silkti, sonra bana, "Bu kıskançlık değil, Bianca," dedi.

Bunun doğru olduğunu anlayabiliyordum, Morgan'ın koluna girerek içeri girmesini gördüğümde benim gibi içten içe yanmıyordu. "O zaman ne var, ha? Yine ailenin mirasını mı koruyorsun?" Aramızda olduğunu sandığım bağı ne kadar boş olduğunu düşünerek alay ettim. "Bana karşı bir şey hissettiğini itiraf edemiyorsun, Bane. Sorun değil. Zaten önemi yok."

Bu sözler onu etkilemişti. Etkilendiğini anlamam için yüzünü buruşturmasına ya da çenesini sıkmasına gerek yoktu. Öfkesini hissettim. *Onu* hissettim. Onu yeterince uzun süredir tanıyordum, kontrolünü kaybettiğinde o durumdaki herkesi daha da kısıtlamak istediğini biliyordum.

Kalçalarımı salladım ve dizlerimi bükerek ritme uyum sağladım, gözlerimi ondan ayırmadım. Elleri yumruklandı, ama Morgan tekrar ortaya çıkıp kolunu onun koluna takmadan önce, onu biraz etkilemiş olabileceğimi gösteren tek hareket buydu.

Düz kırmızı saçları ve uzun boyuyla güzel bir kadındı. Ve Bane'i beklerken, sanki onun çizdiği sınırların dışına asla çıkmayacakmış gibi duruyordu.

Kontrol edebileceği başka birini bulmuştu. Aferin ona. Gelmeden önce onu istediği gibi sıkmış mıydı? Beni yaptığı gibi onu da eliyle sıkmış mıydı?

Bu düşünce midemi bulandırdı. "Mısır labirentine gireceğim."

"Ben de gelirim," diye mırıldandı Cora, sanki sesimin tonundan bir terslik olduğunu anlamış gibi yanıma yaklaşarak.

"Hepimiz mi gidiyoruz?" Rafe onun hemen yanında dedi ve sonra kolunu bana uzatarak tutmamı istedi, ama Cora kolunu benimkine taktı

ve Rafe yapamadan beni de yanına alarak uzaklaştı. "Ne olduğunu söylemek ister misin?"

"Hayır."

Cora, arkadaş grubumda sessiz biriydi ama nedense her zaman ne söyleyeceğini bilirdi. "Peki, konuşmaya hazır olduğunda ben buradayım."

"Siz ikiniz bekler misiniz?" Rafe bize yetişmek için acele etti ve bazı ekip üyelerinin bizi takip ettiğini fark ettim. O anda hepimizin birlikte girip girmeyeceği umurumda değildi, sadece Morgan ve *ondan* uzaklaşmam gerekiyordu.

Karanlık mısır sapları ve saman yığınlarından oluşan labirente girdiğimizde, bir adam hemen köşeden bize doğru atladı. Çoğu insan buna korkmuştu, ama ben hiç irkilmedim. Hepsinin nerede olduğunu biliyordum.

Çoğunu ben tasarlamıştım.

Hışırdayan saplar fısıltılarla canlanmış gibiydi ve görünmeyen eller elbisemi çekiyordu. Mısır labirentinin her bölümünün bir teması olduğunu düşünürsek, çoğu kişi için bu durum ürkütücüydü. Her dönüşte grotesk illüzyonlar parıldıyordu. Kanlı erkek ve kadınların bulunduğu bir kasap dükkanı vardı. Elinde bıçaklar tutan bu insanlar birbirlerini bağlayıp yemeye hazırlanıyor gibi görünüyordlardı. "Yemeğe gelin," yüzünde lastik deri sarkan bir adam bizi ikna etmeye çalıştı.

Stroboskopik ışıklar arkadaşlarımı şaşırttı ve bir kadın korkunç bir yemek masasından fırlayınca çığlık attılar.

Çığlıklar, asılı duran çarpık nesneler ve sis, başka bir köşede bizi bekleyen adamların dikkatini dağıttı. Maskeli palyaçolar ortaya çıktı ve karnaval temalı bölümlere girdik. Jokerler, onlara uygulamalarına yardım ettiğim makyajla özellikle korkutucuydu. Ve o noktada kızlar arkada kalmamak için yalvarırken, ölüm meleklerinin bizi takip etmeye devam etmesinden keyif aldım.

Yüzleri çarpık korkuluklar ve zincir testereli adamlar, biz ilerlerken biraz fazla yaklaşıyorlardı. Onların yanlış yola sapmalarını ve geri dönmek zorunda kalmalarını sağladım. Etrafımızda yankılanan çılgın kahkahalar, Cora'nın kolumu özellikle sert bir şekilde sıkmasına neden oldu ve sonra Rafe'yi yakalayıp aramıza koydu ve aceleyle geçmeye çalıştı.

Rafe, bize sataşan birkaç adama gülerek karşılık verdi, ama hiç korkmuş görünmüyordu. Ancak bir anda, zincirli testereyle bir adam ortaya çıktığında, grubumuzun yarısı kaçarak kayboldu.

Sonunda Rafe ile doğru dönüşleri yaptım ve önümüzde, diğer tarafta sallanan fenerlerle aydınlatılmış çarpık cephesi olan perili bir eğlence evi vardı.

Ancak sola baktığımda, mısır labirentinin yolunda duran maskeli bir adamın orada olmaması gerekiyordu. Elindeki bıçak diğerlerinden çok daha gerçekçi görünüyordu. Üstelik bıçaktan koyu renkli bir sıvı damlıyordu.

Ona doğru bir adım attım, ama Rafe elini benim elime geçirdi. "Çıkış bu tarafta, Bianca." Sanki zor durumdaki bir kıza yardım ediyormuş gibi sıırıttı, sanki bu lanet labirenti ben kendim yapmamışım gibi.

"Biliyorum." Omuz silktim. "Heyecanı seviyorum ve eğlence evine gitmeden önce birkaç kez daha geçeceğim."

"Ben de gelmemi ister misin?"

Kafamı salladım, gözlerim hala hareket etmeyen, bizi keşfetmek istediğim bir kısıtlama ile izleyen figüre takılı kalmıştı.

Tek başıma.

"Sorun değil. Bakalım, tüm bunları düzenlemeye yardım eden kişiyi korkutabilecekler mi?"

Gözleri kısıldı. "Annen ve baban benim olmadan dolaşmanı ister mi bilmiyorum."

"Neyse ki on dokuz yaşına girdim ve artık yetişkinim."

"Yakında bir de eş olacaksın." Göz kırptı.

"Ve o zaman bile, ben istemediğim sürece beni güvende tutmak senin sorumluluğunda olmayacak," diye karşılık verdim.

O güldü. "Sen öyle diyorsan, bebeğim. Biraz kafan karışmış gibi ama git eğlenmene bak." Boynumu öpmek için eğildi ve sonra gitti, beni karanlık yolda tek başıma, orada olmaması gereken kafatası desenli kayak maskesi takmış bir adamın gölgesine doğru yürümek zorunda bıraktı.

"Bu, senin içinde olman gereken labirentin bir parçası değil." Gözlerimi ona dikerek baktım. Havası ürkütücü, karanlık ve yozlaşmış gibiydi.

Maskenin beyaz konturu, sanki bana nasıl bildiğimi soruyormuş gibi başını eğdiğinde değişti.

"Tüm alanların ve maskelerin tasarımına yardım ettim. Hepsi temalı." Maskesine bakarak iç geçirdim. Aslında çoğundan daha korkutucuydu, ama benim onayladığım hiçbir maskenin parçası değildi. "Sen de onu takmamalısın. Herkese belirli kostümler verildi."

Bana doğru bir adım attı ve kalbim gırtlığıma kadar çıktı, o maskeyi takmış halini izlerken adrenalinim yükseldi.

Ya tanıdığım biri olmasaydı? Ya beni güvende tutacağını bildiğim bir adamla gitmek yerine, aslında bir yabancıнын yanına doğru yürüyorsam?

Ancak bu fikir kemiklerime işledi ve orada yerleşti. Öyle olsa bile, bu yine de benim seçimimdi. Hâlâ *benim*. Ailemin istediği şeyi yapmıyordum, lanet bir anlaşmanın taleplerine boyun eğmiyordum ve sevmediğim ya da istemediğim biri için kendimi saklamıyordum.

Karanlığa, ona doğru yürürken kontrolün bende olduğunu hissettim. "Onaylanmadıysan gitmelisin," dedim ona.

O, tek kelime etmeden başını salladı. Fiziksel yapısı Bane ile aynıydı, ama tek kelime etmeden onun Bane olduğundan emin olamazdım.

"Bane?" diye fısıldadım, emin olmak için.

Maskeli adam, sorumdan şaşırılmış gibi tekrar başını eğdi.

O anda adrenalin damarlarımdan akmaya başladı ve neredeyse başım dönüyordu. Eğer bu o değilse, kimdi? Ve güvenliğim tehlikedeyken bunu gerçekten öğrenmem gerekiyor muydu?

Bir adım geri attım, ama o iki adım ileri attı.

Harika. Düşündüğümde bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu anladım. Biz dünyadaki en sevilen gizli topluluk değildik. Babamın düşmanları vardı, annemin de. Amcamın öldürüldüğünden emindim. Yoksa büyük amcam mıydı? Annem akşam yemeğinde tehditlerden bahsederdi, babam da ben dinlemediğimi sandığında konuşurdu.

Ruslar, Arnavutlar, İrlandalılar ve karteller, gelişen gizli topluluklardan nefret ediyordu ve Diamonds da öyle bir topluluktu.

"Buradan benimle birlikte çıkmalısın." Sesimin titrememesine dikkat ettim. Çenemi dik tuttum ve kayıtsızmış gibi davrandım. "Yoksa seni dışarı çıkarmak için birini çağırırım."

Geldiğim yöne doğru dönmeye başladım ama deri eldivenli eli hızla uzandı ve dirseğimi yakaladı, beni yığılmış saman duvarına itti. Bıçak boğazıma o kadar hızlı geldi ki, direnmeye bile zamanım olmadı. "Bırak beni, yoksa çığlık atarım."

Yine de tek kelime etmedi. Bunun yerine bana yaklaşıp, kulağımda hissedebileceğim kadar derin bir nefes aldı. Onun yakınlığı, vücudunu benimkine çarparak giysilerini göremememi sağlaması beni ürpertti. Herhangi bir iz aramaya çalışıyordum ama şimdi tek hissettiğim, sonbahar havasında bana çarpan sıcaklığı, boynuma saplanan bıçak ve kaderimin kaçınılmaz olduğunu bilen kalbimin hızlı atışıydı.

Maskeyi boynumda ileri geri sürttü ve aynı ritimle karnıma penisini sürttü. İnledim ama çığlık atmadım. Beni öldüreceğinden korktuğum için böyle davrandığımı düşünüyordum.

Ama ben maskeli bir adam tarafından rehin alınan bir kızdım ve bu gece bu sapkın fanteziyi yaşamak istiyordum. Kendim olmak istemiyordum. Herkesin beklediği şeyi yapmak istemiyordum. Rafe'e söz verdiğim kadın olmak istemiyordum. Bane'i Morgan'la birlikte görürken normal davranmam gereken sıradan bir doğum günü istemiyordum.

"Seni yakalamadan önce beş saniyen var," diye fısıldadı. Sesinin en ufak bir kısmı bile duyulmuyordu, onu ele verecek hiçbir şey yoktu. Ama sonra şöyle dedi: "Bir yabancının bekaretini almasını istedin, Bianca. Ve ben de bunu yapmak üzereyim."

Sonra benden uzaklaştı ve o adamın sıcaklığını hemen kaybettim. Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama eldivenli eli beş parmağını gösterdi. Bir parmak indi... Başını eğdi. Bir parmak daha.

Ve ben kaçtım.

Aptal bir kız değildim. Sorumluluklarım vardı. O adamın Bane olduğundan emin olamazdım, hatta o olsa bile, ben pes edersen bizim ilişkimizi dünyaya anlatmayacağından da emin olamazdım. Çıkışa doğru koştum.

Ama bir palyaço ortaya çıkınca zihnim karıştı, çığlık attım ve geriye düştüm.

Gittiğim yönü düşünmeden diğer tarafa koştum ve örümcek ağlarına takıldım. Köşeyi döndüm, yüzümden ağları silkeledim ve joker maskesi takmış başka bir adam kolunu bana doladı.

"Seni güldürmemi ister misin, bebeğim?" Ben geri çekilirken o kıkırdadı, ama takipçim onu benden çekip yüzüne iki yumruk attıktan sonra jokerin yüzünü dizine bastırdı.

"Kızıma dokunma. O *benim*."

Kaçmaya çalıştım ama o, saçımı avuçlayıp beni geri çekti, ben de onunla mücadele ettim. Sanki mücadelem sadece bir rahatsızlıkmiş gibi beni yakınında tuttu, bıçağı cebine koydu, hala yerde yatan adama bakıyordu, sonra eğilip beni omzuna attı.

Çılgınca tekmeledim ve çığlık attım, yerde yatan jokere bana yardım etmesi için bağırdım. Ona uzanırken gözlerimden yaşlar akıyordu, ama adam elini uzatmadı.

Adamın yüzü kanlıydı ve gözleri gerçek bir korkuyla doluydu, zayıf bir *özür* mırıldandı ve kaçıranı durdurmaya bile çalışmadan köşeyi dönmemize izin verdi.

Bu adam buydu. Bir *kaçıran*.

Ve bunun Bane olup olmadığı umurumda değildi. Bunun durmasını istiyordum.

"Bane, eğer bu sensen, kes şunu." Onun sırtına sertçe vurdum ve gömleğini çekerek derisini tırmalamaya çalıştım. O da benim uyluğumu sıktı, sonra elini elbisenin içine soktu ve popomu o kadar sert vurdu ki acıdan çığlık attım. Sonra eli bacaklarımın arasına kaydı.

"Lütfen," diye fısıldadım ama deri kaplı parmak tangamı yana itip amıma kaydırduğında kalçalarım kıkırdadı. O kadar kolay bir şekilde benim en mahrem yerime ulaştı ki. Ve bu benim hatamdı. Vücudum tüm bunlara kontrol edemediğim bir şekilde tepki verdi. O kadar ıslanmıştım ki, o yürürken ritmik hareketleriyle vücudumu okşarken kendi tahrik sesimi duyuyordum. "Bu ne cüret?" diye bağırdım, ama bu, hoşuma gitmiyormuş gibi davranmak için zayıf bir girişimdi.

Özellikle de bacaklarımı daha fazla açıp başka bir parmağını sokması için. Derisi kalınlaşmış başparmağındaki dikişlerin klitorisimde hareket ettiğini hissedince nefesim kesildi.

Kaçmaya çalışmam orada sona erdi. Kendimi zavallı hissediyordum, ama adrenalin, korku ve bunun sarhoş edici çekiciliği bedenimin görmezden gelemeyeceği kadar fazlaydı. Bir çıkış noktasına ihtiyacım vardı ve ona bunu vermeme izin verdiğimi söylemekten utanıyordum. "Lütfen bunu yapma."

Sadece bir saniye durup mısır saplarını itti ve bizi varlığından haberdar olmadığım gizli bir alana götürdü. Öyle olması gerekmiyordu. Bu alan, kimse bizi görmesin diye başının yüksekliğinde yığılmış samanlardan oluşuyordu.

Kimse bizi bulamazdı.

Bütün bunlar bir şekilde eklenmişti. Samanın ortasındaki deliğin iki yanındaki uzun aynalar, uzaktaki eğlence evinin yanındaki ateş çukurunu görmemi sağladı. Küçük alanın ortasında bir saman yığını vardı ve o beni üzerine attı.

Nefes nefese kalarak ondan kurtulmaya çalıştım, ama o boynumu yakaladı ve beni tekrar ona doğru itti. Bacaklarımın arasına girerek, o kadar yakın bastırdı ki, muhtemelen siyah pantolonuna ıslak külotumu hissetti. "Bunu yapma. Biri gelip seni bulacak. Eğer bulurlarsa, sendikanın sana yapacağı şeylerden asla kurtulamazsın."

Biri beni bulana kadar onunla birlikte kalmak zorunda kalsam bile bu doğrudu. Bizi buraya kapatmıştı ve kostümlü arkadaşlarımla şu anda beni aramadığını biliyordum. Hepimiz yeterince içmiştik, Rafe onlara benim burada tek başıma keşif yaptığımı söylemişti ve müzik o kadar yüksek sesle çalıyordu ki eğlence evi ve labirentten gelen çığlıklar duyulmuyordu.

Bu ona istediğini yapmak için yeterli zamanı verdi. Bana zarar vermek, tecavüz etmek, öldürmek için yeterli zamanı verdi.

Yine cebinden bıçağı çıkardı ve kıyafetlerimi işaret ederek tek kelime fısıldadı. "Çıkar."

"Hayır." Kafamı salladım. Ciddi olamazdı. "Biri görebilir ya da..."

O, kumaşı ortadan ikiye kesti, ben onu durdurmak için bileklerini tutarken bile cildimi kesmemek için bir şekilde yeterince dikkatli davrandı. "Evleneceğim adam

dışarıda."

"Öyle mi?" maskeli adam fısıldadı, sanki benim bir sonraki hamlemi bekliyor gibiydi.

"Evet. Ve eğer senin benimle burada olduğunu öğrenirse..." Bunu istemediğimi kendime inandıramadığım için, belki de onu vazgeçirmeliydim.

"Öğrenirse ne olur?" Kollarını göğsünde kavuşturdu, deri eldivenleri çatırdadı. "Evleneceğin adamlardan korkarak kaçmamı mı istiyorsun? Ben kaçmam. Kaçan sensin."

"Artık kaçmıyorum."

"Nedenini anlıyorum." Kayak maskesinin bir kısmını kaldırdı, böylece benim heyecanımın damladığı eldiveni tadabilirdi. "Kovalamayı ve cezalandırmayı çok seviyorsun."

"Sen bunu bilemezsin. Sen delisin." Nefesim hızlanmıştı. O üzerime eğildiğinde, onu bu fikirden vazgeçiremeyeceğimi ve artık onunla tartışmak istemediğimi kabul ettim. Savaşmaya, hakaretler yağdırmaya, benden her şeyi almaya çalışırsa hayatını cehenneme çevirmeye hazırdım. Hakaretlerim üzerine gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu, ama bu süre, dizimi karnına vurup bıçağı kapmam için yeterliydi.

Neden elinden bu kadar kolay aldığımı bilmiyordum, ama fırsatı değerlendirip bıçağı ona doğru çevirdim ve kolunu kestim.

O hiç irkilmedi bile. Bunun yerine, diğer eliyle bileğimi yakaladı ve bıçağı bırakmam için beni samanların üzerine sertçe attı. Sonra üzerime eğildi ve sadece onun doyurabileceği bir açıklıkla amımı kasılmaya neden olan bir sesle şöyle dedi: "Dans pistindeki rastgele bir adamın yerine benim kanımı istedin galiba, ha?"

İşte oradaydı. Lanet olası Bane Black.

BÖLÜM 5

BANE

O BENİM KANIMI İSTİYORDU, alabilirdi. Başparmağımla kolumdan kanı sildim ve sonra onu parmakladığım aynı elimle dudaklarına sertçe sürdüm. "Tahrikini ve beni tat. Seni tahrik eden bu gibi görünüyor. Tanımadığın bir adam, senin amını sanki herkese açık bir eğlence eviymiş gibi oynuyor."

"Siktir git."

Lanet olsun, bu gece çok acımasızdı. Ama benim gibi vahşi ve dengesiz olmasını sevdim. Morgan'ı kıskanmış ya da onu korkuttuğum için kızmış ya da son birkaç dakikada ona aşıladığım korkuyu beslemiş olabilir, ama öfkeyle saldırmaktan başka duygularını kontrol etmeyi bilmiyordu.

Duygular muhtemelen dengesiz ve kontrol edilemez olmak için yaratılmıştı.

Yine de, duygularını kontrol etmeye bile çalışmaması beni hayrete düşürdü.

"Cildimi kestim, Bianca. Seni lanetlemem gerekmez mi?"

"Bırak beni. Bu tamamen yanlış ve sen de bunu biliyorsun."

"Yanlış ya da değil, çıplaksın ve o güzel amcığının çok istediği şeyi alamadı."

"Sen olmaz." Oturmak için kaydı, ama ben elimi boynuna koyup onu aşağı bastırdım.

"Ne olmuş yani? Yabancı birinin senin için çok değerli ve kıymetli olan o küçük şeyi almasını istemiyor musun?" diye sordum ona ve sesimde kötülük vardı. Ben de hissediyordum, içimde bir canavar gibi atıyor ve onu cezalandırmak için dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Bu gece kendi isteğiyle bir yabancıya yaklaşmıştı. Ben olduğumu kesin olarak bilmiyordu. Umut etmiş olabilir, ama asla tam olarak emin olmamıştı.

Kendi hayatımda böyle bir hatayı anlayamazdım. Ailem için bir görev yaparken her şeyi üç kez kontrol ederdim. Kilitleri. Pencereleri. Çevreyi ve sonra da adamları, çünkü ailem beni artık bunun için kullanıyordu. Cinayetleri işleyen bendim.

Ve gerektiğinde, kafaya bir kurşun yerine üç kurşun sıkardım.

Babam öldüğünde Rafe yeni Don olacaktı ve ben onu ne pahasına olursa olsun koruyan adam olacaktım. Zorunluluklar başkalarını engelleyebilirdi, ama bizi engellemiyordu.

Bianca Zarelli'ye olan takıntım hariç, çünkü onun dikkatsizliği yüzünden onu sarsmak ve üç kez sikmek istiyordum.

"Neden bahsediyorsun?" diye fısıldadı, ama farkına vardıkça yüzündeki kaşlarını çatışının derinleştğini gördüm.

"Sen söyle." Ondan uzaklaştım, isterse kaçabilmesi için ona bir fırsat verdim.

Ancak gözleri benimkilerden ayrılmadı ve vücudu çıkışa doğru eğilmedi. Bunun yerine, oturdu ve küçük ellerini kalçalarının iki yanına koydu, ay ışığında göğüsleri sadece bana görünür haldeyken, benim sorduğum şeyi anlamaya çalışıyordu. Derin bir nefes aldı ve başını sallayarak aşağı baktı, sonra gözleri tekrar öfkeyle benimkilere baktı. Dudaklarındaki kan ve ay ışığında dumanlı göz makyajı ile tehlikeli ve vahşi görünüyordu.

"Benim lanet günlüğümü mü okudun?" diye bağırdı. "O özel bir şey."

"Onu o kadar kolay bir yere koyduğunda değil. Yatak ve bazanın arasına mı?"

"Senin sınırların yok!" Ellerini havaya kaldırdı.

"Seninle aramızda sınırlara ihtiyacım yok çünkü aramızda sınır yok. O günlük benim için bir rehber ve bunu sen de biliyorsun."

"Değil." Şok olmuş gibi yaptı.

Yüzüne doğru tsk yaptım. "Ben odana her girdiğimde nefesin değişiyor."

"Ee?"

"Yani, uyanık olduğun ve beni içeri aldığın anlamına geliyor." "Bu, beni *takip etmeni* rahatlatmamalı."

"Beni bir sapık mı görüyorsun?" diye sordum, onun haklı olabileceğinden şaşkın bir şekilde. "İlginç. Şey, ben sadece seni takip ediyorum."

Çenesi titriyordu ve duygularını anlamaya çalışırken gözlerinin dolduğunu gördüm. "Toplum içinde bana yaklaşıyorsun ama gece yarısı bana gelmekte bir sakınca görmüyorsun. Beni korkutmak için. Beni rahatsız etmek için. Ve şimdi de hırsız gibi, kendisine ait olmayan ve sahip olmak bile istemediği bir şeyi almak için beni becermek için."

"Sen asla itiraz etmezsin, Bianca." Sıkılmış bir ses tonuyla ona hatırlattım, bu konuda benim kadar söz hakkı olduğunu açıkça belirtmek için. "Soyunma odasında elimi okşadın çünkü hoşuna gitti. Sen de benim kadar sapkınsın, yoksa gitmemi emrederdin, güzel kız."

"Bu doğru değil." Sanki öyle olmasını istemiyormuş gibi başını salladı, ama doğru olduğunu biliyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Seninle hiçbir şey istememem gerekirdi, bunu biliyorsun, değil mi? Sana dokunmana izin vermemeliydim. Diğer kadınlarla bu partilere gelip, erkeklere *kardeşin* benimle evleneceği için bana yaklaşmamalarını söylediğinde bile. Sanki umurunda değilmiş gibi."

"Hayır." Duygularımı düşünerek, gözyaşlarının bıraktığı izleri parmağımla sildim. Kardeşim için fazla vahşi ve pervasızdı, ama benim de sahip olabileceğim biri değildi. Bu yüzden ona, aramızdaki ilişkiyi sınıflandırmasını sağlayacak bir yalan söyledim. "Bence sen iyi bir seks partneri olursun, Bianca. Ve eğer kardeşim yerine bir yabancı olacaksa, o kişi ben olmalıyım. Ailemi, imajımı ve bacaklarını kapalı tutamadığında benim yerime başka birinin gelmesinin yaratacağı karışıklığı çok önemsiyorum."

Onun içindeki nefretin nasıl büyüdüğünü, öfkeden yanaklarının nasıl kızardığını ve kanındaki adrenalin seviyesinin o kadar yükseldiğini gördüm ki, tüm vücudunda tüyleri diken diken oldu.

"Umarım cehennemde yanarsın, Bane."

Kıkırdadım, "Yine de o ıslak amcığıma dokunmamı istiyorsun, değil mi?"

"Hayır, istemiyorum." Sanki benden saklayabilecekmiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu, ama ben ona doğru yürüdüm, kayak maskesini yeterince yukarı ittim, bileklerini tutup ortaya çıkardım, eğilip meme ucunu yaladım ve sonra dişlerimi üzerinde gezdirdim. O eğildi...

Ağzımı ve inlememi. O da benim ona karşı koyamadığım gibi bana karşı koyamadı.

Mırıldandım, bileklerini kalçalarının iki yanındaki samana sabitledim. "Ne sevdiğini bildiğimi inkar etme, Bianca. Ne istediğini çok iyi biliyorum, sen adeta benim için yaratılmışsın."

Çenesi biraz kalktı, gözlerinde meydan okuma parladı. "Bu, yaptığın şeyi doğru kılmaz."

Buna alçak ve sınırsız bir kahkaha attım, sonra bileklerini bırakıp çıplak uyluklarının sıcak tenini kavradım. Alnım alnına değene kadar eğildim ve başparmağımla yavaşça daireler çizdim. "İkimiz de biliyoruz ki aramızdaki hiçbir şey asla yoluna girmeyecek. Ben asla iyi olmayacağım. Ben tatlı ya da güvenli olmak için doğmadım. Benden asla nazik eller ya da güzel sözler duymayacaksın. Senin ihtiyacın olan şey, benim nefretim ısırtığı, özellikle de diğer herkes sana neredeyse hiç zaman ayırmazken."

Bu gerçektir — o babası için bir meta, imparatorluğundan rehin verebileceği taçlı bir mücevherdi, ben ise rakibinin berbat hale gelmiş varisiydim. Herkes benim Stefano Black'in dengesiz oğlu olduğumu biliyordu. Bianca'nın bizim ailemizin yanında hayatta kalamayacağını, bizim kötülüğümüzün onu ezip geçeceğini fısıldıyorlardı.

Bianca'nın gözleri yaramazlık ve açlıkla parlıyordu; şiddet gördüğünde dudaklarının nasıl açıldığını, derisine acı veren ısırıklar attığımda nasıl irkilmediğini gördüm. Eğilimlerim acımasız, düşüncelerim keskin, eylemlerim merhametsizdi. Peki ya Bianca? O, hepsinden daha bastırılmıştı, sadece benim ay ışığına çıkardığım karanlık parçalarını saklıyordu. Üniversiteye gitmiştim, erken mezun olmuşum, babamın isteği üzerine eğilimlerimin bir silaha dönüştürülmesi için bir iki kez uzaklara gönderilmiştim. Artık en aydınlık yerlerde bile karanlığı görebiliyordum. Bianca herkesi kandırabiliyordu belki, ama beni kandıramıyordu.

Vücudu sert gerçekleri arzularken, tatlı sözlere ihtiyacı yoktu.

"Yani tüm bunları sadece bu gece benim bekaretimi çalmak için mi planladın?" "Sen bana isteyerek vereceksen, bu çalmak olmaz."

"Evet, peki, sen özel biri değilsin. Ailemin benimle evlenmemi istediği adam dışında herkese veririm." Omuz silkti ve beni daha da alay etti

. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bu, hiç de duymak istediğim şey değildi.

Bu duygu damarlarımdan akıp gitti ve hayal edebileceğimden daha kötü hissettirdi. Bu sözlerle öfkeyle tepki verdim çünkü onun kendine bu kadar dikkatsiz davranmasına tahammül edemiyordum. Belki de yakında kardeşimle birlikte olacağı düşüncesinden nefret ediyordum.

"Bütün bu aptalca şeyleri günlüğüne yazıyorsun Bianca. Bunu bilmesem iyi bir takipçi olamazdım."

"Kardeşinin nişanlısını takip etmek pek hoş bir şey değil, Bane."

O, bunun bitmesini istiyormuş gibi baskı yapıyordu ve ben de sadece görmek için ona bir çıkış yolu sunmuştum. "Mısır labirentinde seni kovalayan ilk adama masumiyetini vermek de pek iyi bir fikir değil." Nefes aldım ve onu anlamlı bir bakışla süzerek, "Ama başka birini istiyorsan, partiye geri dön" dedim. Geri çekildim ve ona, yerleştirdiğim saman duvarına doğru düz bir yol açtım. İsterseniz, oradan geçip gidebilirsiniz.

Alt dudağını ısırdı. "Belki de öyle yapmalıyım, çünkü sana garanti ederim, Cadılar Bayramı gecesi üzerimde duran maskeli bir adama ihtiyacım yok."

"Ama günlüğünde tam da bunu dilemiştin. Öyle değil mi?"

Alaycı bir şekilde güldü ve saman yığınınından kayarak, vampir elbisesine uygun olarak seçtiği topuklu botlar dışında tamamen çıplak bir şekilde önümde durdu.

"Ne olmuş, Bane? Beni geri alacaksın... beni birdenbire gitmeme izin mi vereceksin?"

Sanki benim kimseyi bırakmaktan nefret ettiğimi biliyormuş gibiydi. Nedense herkesi parçalamak için lanet bir içgüdü vardı. "İstediğin bu mu? Bu gece Rafe ve benim yapamadığımız şekilde seni baştan çıkaran bir adam mı istiyorsun?"

Dudaklarını kıvrarak tiksiniş gibi görünüyordu, ama görünüşünü korumaya çalışıyordu. "Belki de istediğim budur."

Mırıldandım ve ona o kadar yaklaştım ki, eğer eğilseydi çıplak meme uçları göğsüme sürtünecekti. Sesimi yumuşatarak şöyle devam ettim: "Yoksa seni burada rehin tutup, romantizm olmadan sikmemi mi istiyorsun? Yardım için çılgılık atmanı, ama sadece o lanet olası zirveye ulaşmak için yardım istediğin için mi?"

seni oraya götürebilirim. Seni itaatkar hale getirmek için poponu tokatlarken, o güzel tenini amcığın kadar pembe hale getirmemi ister misin, güzel kız? Seni, olması gerektiği gibi sikmemi ister misin?" Ona sert davranacaktım. Pişmanlık duymadan. Acımasız ve kaba. Kendime, onun bundan nefret etmesini istediğimi söyledim, ama gerçeği biliyordum. Bianca acıdan hoşlanıyordu. Korku ve işkenceden hoşlanıyordu. Elimi göğsüne götürdüm ve sertçe sıktım. "Çünkü siktiğim hiçbir kadına tapınmadığımı biliyorsun."

Nefes nefese kalarak, hızlı hızlı soluyarak fısıldadı: "Ama tapılmak istemiyorum. Yok edilmek istiyorum."

BÖLÜM 6

BIANCA

AY IŞIĞI ALTINDA, Bane'in kontrolü ele geçirip beni yok etmesinin tam olarak nasıl bir şey olduğunu anladım. Saçımı avuçlayıp beni döndürdü, böylece samanlığın penceresine dönüp uzaktaki şenlik ateşine bakmak zorunda kaldım. Beni samanların içine o kadar sert itti ki, karnım ve uyluklarım sıyrıldı ve nefesim kesildi, sonra da acımasızca kıcıma vurdu.

"Tabii ki benim küçük kızım, ona tapan bir erkeği değil, yıkımı seçecekti."

Neredeyse deli gibi konuşuyordu ve aniden omzumun üzerinden ona bakarken dürüst olmak zorunda hissettim. "Eğer bu sana ulaşmamı sağlarsa, her seferinde tapınmayı değil yıkımı seçerim."

"Ne kadar tatlı ve masumsun. Herkes senin öyle olduğunu düşünüyor, ama sen orada her erkekle dans ediyorsun, ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

Maskenin beyazı ay ışığında parlıyordu. Maskeyi çıkarmamıştı ve çıkaracak mıydı bilmiyordum. Maske aramızda bir bariyerdi, biri bizi bulursa kimliği hala tartışmaya açık kalacaktı. "Sana nefret ve acıdan başka bir şey vermeyeceğim Bianca. Ve senden hiçbir şeyi nazikçe almayacağım, anladın mı? Bekaretini bile."

Bu onun uyarısıydı ve ben de başımı sallayarak cevap verdim, sonra sırtımı kamburlaştırıp dirseklerimi saman yığınının dayayarak kendimi ona daha fazla açtım. "Ben sadece günlüğünü bulduğun bir kızım ve şimdi sen benim fantezimi gerçekleştiriyorsun. Daha fazlasını beklemiyorum."

Bir kez başını salladıktan sonra saçımı yana çekti, böylece onun istediği gibi ona bakabilirdim; ne kadar büyük olduğunu, merkezime doğru nasıl ilerlediğini, ay ışığında piercingleriyle nasıl parıldadığını görebilirdim.

Onun penisinin başında çaprazlamasına piercingler gördüm ve bunun nasıl bir his olabileceğini düşünerek gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hiçbir erkeğin içime girmediğini ve penisinde metal piercing olan bir erkekle birlikte olmadığımı fark ettim.

"Hazır mısın, Pink?" diye sordu ama bir cevap beklediğini sanmıyorum çünkü ben inlediğimde, penisinin ucunu amımın etrafında dolaştırarak, benim uyarılmamı yaydı ve kendi ön sıvısıyla karıştırdı. Derisi sıcaktı ama aynı zamanda serin, sert metalin ısırtığı da vardı. İnledim ve kalçalarımı salladım ama saçımı daha da sıkı tuttu. "Kıpırdama, Bianca."

"Lütfen. Sadece seni içimde hissetmek istiyorum," diye yalvardım.

"Beni aceleye getirme. Seni sikmeden önce, alaycı pembe amını seyretmek istiyorum. Kardeşime söz verilmiş olabilirsin, ama bu gece sen benimsin, güzel pembe."

Onun parmakları penisinin yerini alıp önce beni okşadıktan sonra içime girerken, dilinden benim için yeni bir takma ad çıkınca inledim. Amım hemen sıkıştı, o parmak beni kesen bir acı şokuna neden olacak kadar büyüktü.

"Hazır değilim," dedim ona, onun benim için çok büyük, çok fazla olacağını fark ederek.

"Elimi heyecanla kaplıyorsun. Sana vereceğim her şeye hazırsın." Sonra parmakları beni açarken onun başını hissettim. "Vücudunu benim için gevşet, tamam mı? Yeterli gelmeden önce fazla gelecek gibi hissedeceksin."

"Ne demek istiyorsun?" diye sızlandım ama o açıklamadı.

Sadece saçımı daha sıkı tuttu ve "Nefes al, bebeğim" dedi.

Ben de öyle yaptım.

"Şimdi, nefes ver." Ve nefesimi verirken, o kadar derine girdi ki, tüm ruhumla onu hissettim. Acı şiddetli ve güçlüydü. Sanki beni ikiye bölüyor ve aynı anda içimdeki uzunluğu ile beni bir arada tutuyor, çekilmeme izin vermiyordu.

Denemedim değil. Mısır labirentinin ötesinde, gece ateşin etrafında dans eden tüm arkadaşlarımı izlerken samanı tırmaladım. Ama Bane beni sabit tuttu, penisinin içimde zonklamasına izin verdi, duvarlarımı gerdi, böylece tüm bunlardan sonra sadece ona ihtiyacım olacaktı.

aramızdaki ilişki bitmişti. Sessiz bir çığlık attım, ama içimdeki adamın beni yeniden ayarladığı, yeniden düzenlediği, yeniden yapılandığı şokundan sesim çıkmadı.

Ona herhangi bir şekilde rahatlamamı sağlaması için çaresizce yalvardım, ama o üzerime eğilip saçımı çekerek yüzümü yan taraftaki samana sürttü. Sonra kulağıma homurdandı: "Benim sikim *her zaman* buraya ait olacak. Bu amcık benim evim. Anladın mı?"

Hala nefes nefeseydim ama başımı salladım.

"Aferin kızım." Bir santim geri çekildi, böylece biraz nefes alabildim, ama hemen tekrar içime girdi. "Şimdi nefes al."

Nefes almaya çalıştım, nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim, ve o elini kaydırıp parmakları arasında klitorisimi okşadığında içimden çıkan inilti, vücudumun ondan daha fazlasını istediğinin, onun boyutuna alıştığımın ve onu tekrar tekrar istediğimin işaretiydi.

Kalçalarımı sallayarak onun itişlerine karşılık vermeye başladım, içimdeki büyük boyutunun lezzetli ısırığını kovalıyordum. "Ne kadar aç olduğunu, istediğinde her yerinin nasıl kızardığını bir bak, Pink. O kadar sıkı ki, sanki gitmemi istemiyormuşsun gibi. Çok açsın, değil mi?"

Bunu inkar etmek için hiçbir neden yoktu. Ay ışığında samanlıkta çıplak bir şekilde onun penisini alıyordum.

Sonra saçımı çekti, ben de sırtımı kamburlaştırıp, sadece birkaç adım ötedeki arkadaşlarımı küçük pencereden izlemek zorunda kaldım. O beni becerirken, kıcımlı tokatlamasına izin verdim, sikini ıslattığımı söylemesine izin verdim.

Ve ben onun üzerine boşaldığımda, son anda içimden çıktı ve sırtıma boşaldı, sikini sırtımda bir yandan diğer yana sürterek. "Siktir, bebeğim, yapabilseydim tüm vücudunu benim spermimle boyardım."

"Yapabilirsin," dedim, sanki sonunda birlikte olmamız gerektiğini anladığımız gibi gülümseyerek, ama o başını salladı.

"Yapamam ve sen de bunu biliyorsun." Ceketini çıkardı. "Örtün ve odana gidip üstünü değiştir, Bianca. Ve eğer uslu durursan, belki gece yine sana gelirim."

Beni orada, kimse fark etmeden odama nasıl gizlice dönebileceğimi düşünmek için bıraktı. Bu aşağılayıcıydı. Yanlıştı.

Ve tamamen heyecan vericiydi.

Doğum günümde bir yabancıнын gelip bekaretimi almasını dilediğimde, bunun gerçekleşeceğini beklemiyordum, ama Bane bunu yaptı.

Ve dolunay yatağımın üzerine parlak bir şekilde ışık saçarken odama geri döndüğümde, aynı maskeli adam oradaydı.

O sırada gökyüzünde fırtına bulutları kopmuş, yağmur yağıyor ve ufukta şimşekler çakıyordu. Arkadaşlarım gitmeye başlamıştı, ama o gitmedi. Bunun yerine, beni pencereimin pervazına eğdi ve dayanmamı söyledi.

Eski beton kalçalarımın altında ufalanarak kat kat aşağıya düştü, o ise bana sert, hızlı ve acımasızca tekrar tekrar giriyordu. Yıldırımlar etrafımızı aydınlatırken, birinin bizi görebileceğini söyledim, ama o sadece güldü.

"Bırak seni görsünler. Ben maske takıyorum, Pink. Ben sadece fırtınalı bir gecede seni sikmene izin verdiğin bir yabancıyım."

Elbette haklıydı. Uzun boylu, iri yapılı ve kaslıydı, saçları her zaman koyu renkli ve tamamen dağınıktı, ama kimse onun kim olduğunu anlayamazdı. Maske onu benden başka herkesten gizliyordu. Bu, onunla aramızda her zaman hissettiğim kimyaya karşı koyamazdı.

O geceden sonra, istediği zaman geliyordu. Ara sıra ve her zaman geceleri, maskeli ve hazır. Uyanır ve yatağımın ayak ucunda duran maskeli adama bakarak her zaman "Buraya nasıl girdin?" diye sorardım.

Sömürülecek bir kadın olarak, oldukça sakindim. Asla çığlık atmadım, paniklemedim, hatta kapıya koşmadım bile. Bunun yerine, kapıyı arkamdan kapatıp yatağıma oturdum ve temelde ondan en kötüsünü yapmasını istedim.

Ve o da yapardı. Adam beni takip ederken acımasızdı.

Yine de, yatağımın ayak ucunda duran maskeli adamı tanıyordum. Evlenmem gereken adamın kardeşiydi. O benim kalbimdi, aşkımdı, tam ve mutlak zayıflığımdı.

Zamanla maskeyi ve oyuncakları yatağımın üzerinde bırakmaya başladım.

Yapışkan notlar bizim aşk dilimiz oldu.

Belki de dengesiz olan benim, ama bunu istiyorum ve sadece seninle istiyorum.

Ona güvenmiştim. Çılgınca, delicesine ve tamamen gizli bir aşk içindeydim.

Ama bunu yok etmek için sadece bir gece yetti.

SEKİZ YIL SONRA...

BÖLÜM 7

BIANCA

BANE HÂLÂ geceleri bana geliyordu. Bazen yüzünü boyuyordu, bazen Ghostface maskesi takıyordu, bazen de göz yaşartıcı maske takıp beni her zamanki gibi sertçe beceriyordu.

Ama her zaman oydu. Bu bizim sırrımızdı, bizim dünyamızdı, benim bağımlılığım ve uyuşturucumdu. Onu her zaman istedim ve bekledim.

Ve o geldi. Her zaman pişmanlık duymadan. Ve her zaman beni unutulmaya mahkum edecek şekilde becermek için istekliydi. Gece kalmazdı, asla ön kapıya gelmezdi, kimseye benden bahsetmezdi. Bir şekilde pencereden gizlice girerdi ve bana geleceğimizle ilgili hiçbir söz veya güvence vermezdi. Karanlıkta yaptıklarımızın dışında stoik ve duygusuz kalırdı, tıpkı evleneceğim adamın kardeşi olması gerektiği gibi.

Gündüz vakti kardeşlerinin önünde de bana aynı şekilde davranıyordu. Hâlâ partilere kızlar getiriyordu ve hâlâ aramızda bir şey olmadığını söylüyordu, ama ben onun bacaklarımın arasında ne hissettiğini biliyordum, tutkumun beni dinleyemeyecek kadar uzaklara götürdüğünü düşündüğünde bana fısıldadıklarını biliyordum. Benim iznim olmadan başka bir erkeğin bana yaklaşmasına izin vermeyeceğini biliyordum ve ben bakmadığım zamanlarda beni izlediğini biliyordum.

Yıllar geçtikçe, o ortaya çıkmaya devam etti. Onun benim, benim de onun olduğumu düşünüyordum. Okulda kalmak ve doktora programına devam etmek için bahaneler uydurdum, böylece Rafe ile kaçınılmaz nişanımı uzatabilecektim.

Babam beni tekrar dolaba kilitleyemedi çünkü eve gitmemeye dikkat ettim.

Onun için aldığım bir riskti. Bizim için. Sonunda Bane'in beni isteyeceğini düşünmüştüm. Beni önemsediyini düşünmüştüm.

Ama çok, çok yanılmıştım.

Rafe, evinde bir tür Cadılar Bayramı partisi düzenlemek istediğinde ve doktora çalışmalarımın sonunda beni artık aileden biri gibi görmeye hazır olduklarını söylediğinde, Bane'in kardeşlerine birbirimize olan aşkımızı anlattığını ve beni gerçekten istediğim şeyle şaşırtacaklarını düşündüm.

Hatta Angela'ya, bekaretimi Rafe'den başka birine verdiğimi bile söyledim. Kim olduğunu bilmek istedi, ama ben sadece güldüm ve her gece farklı bir maske taktığını söyledim. Ancak Bane hariç herkes geldi.

Çok fazla içtiğimi itiraf ediyorum. Çok fazla erkekle dans ettiğimi itiraf ediyorum.

Ama üst kattaki salonda korkunç bir maske takmış olarak karşılaştığım adam, Bane gibi konuşmuyordu. Bane gibi uzundu ve beni bir odaya çağırdığında, bunun istediğimden biraz daha sapkın olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, ama yine de kabul ettim.

Onun olduğunu düşündüğümü

hatırlıyorum. Ta ki onun

olmadığını hatırlayana kadar.

Ve sonra Rafe'nin yatağında uyandım.

Parçalanmış. Tahrip edilmiş. Ve kırılmış.

Ama Bane'in bana yapacağı şekilde değil.

Rafe o gece benim masumiyetimi farklı bir şekilde çalmıştı. Ve ben aceleyle kıyafetlerimi toplarken, Rafe odaya girdi ve bana asla unutamayacağım bir bakışla başını salladı.

Hayal kırıklığı. Beni o kadar onaylamayan bir bakışla süzdü ki, utanç ruhumun her yerine yayıldı. Meşe şifonyerinden çantamı aldı ve tısladı, "Hala burada mısın? Tanrım, Bianca, biri görürse nasıl açıklayacağım? Şoförümüzü kullan ve arka kapıdan çık, böylece kimse seni görmez. Gece kalmamalıydın."

Bana yaptıklarından sonra yönelttiği suçlamaya şok oldum ve dudaklarımdan hiçbir kelime çıkmadı. Bir kişi mağdur olduğunda utanç duygusu çok kolay ekilip sulanabilir ve bağlı olduğu tüm anılara kök salarak kendini nefret ve kendinden tiksitmeye dönüştürebilir.

Bunun olmasına izin verdiğimi itiraf etmekten çok utandım, Bane'e gidip bunu anlatmaktan çok utandım.

Yıkımımıza ben neden olmuştum, bu yüzden sonuçlarına katlanmak zorundaydım.

"Kızım! kim yattı bilmek istiyorum."

Aman Tanrım. *Harika*. Tam da iki ay sonra babamın başlatmasını umduğum türden bir konuşma. Daha önce yediğim akşam yemeği de mideme geldi ve yemin ederim, midem biraz takla attı. Bu kadar şokta olmasaydım, gülerdim belki.

Ya da ağlayabilirdim, ancak zayıflık gösterilmemesi için eğitilmiştim.

Hepimiz babamın özenle hazırladığı bu akşamı keyifle geçiriyorduk. West Coast Diamond Syndicate'in bir yesi olarak, ortaklarını etkilemek için hiçbir masraftan kaçınmıyordu. Özel balo salonu, ithal havyar, pahalı şampanya... Ne ararsanız vardı. Her şey adeta bir gösteri gibiydi.

Ama bu gece? Eğlence yerine biraz utanç verici bir durum tercih etmişti.

Black ailesine özel bir konuşma yapmak istediğini işaret etti ve beni odaya çağırdı. Sesi alışma odasında yankılanarak avizeleri sallıyordu. Yemin ederim, o ses tonuyla profesyonel güreşçi olarak iyi bir kariyer yapabilirdi. Korkutucuydu ve bir şekilde fazla teatraldı. Sözler duman gibi havada asılı kalmış, odadaki Black ailesinin etrafında kıvrılıyordu.

Tanrıya şükür, bizimle birlikte buraya başka kimse girmemişti. Karteller ve Ruslar nefeslerini kesip, değerli çocuklarının asla bu kadar skandal bir şeye karışmayacakmış gibi davranarak keyifli bir gün geçirirlerdi.

Bu noktada otuz yaşına yaklaşmıştık. Hepimizin birçok kişiyle yatmış olduğu açıldı.

On haftalar önce o partide her birinin tam da bunu yaptığını çok iyi biliyordum. En iyi kısmı neydi peki? Duyduklarında yüzlerinde beliren ifadeyi adeta görebiliyordum. Angela, *mütevazı* siyah elbisesiyle, kız kardeşine fısıldarken şok olmuş gibi görünecekti, ama ben onun "şok olmuş" yüzünün boynundaki inciler kadar samimi olduğunu herkesten daha iyi biliyordum.

Ve sonra Angela'nın kardeşi Ivan vardı, Pakhan'ın oğlu olmaktan gurur duyuyordu. Onun ahlaksız koyu renkli gözleri, randevumun her ayrıntısını öğrenmek istercesine beni baştan aşağı süzerdi. Neyse ki, sadece iki yanımda duran siyahi erkekler vardı.

Bane, Ezra ve Rafe Black yanımda stoik bir şekilde duruyorlardı. Ezra, her an kaçmaya hazırmış gibi koltuğunun altında bisiklet kaskı tutuyordu. Rafe ise sadece yarı dinliyordu. Ve Bane.

Kalbimdeki kırıklık ve ruh ikizim, hepsi bir arada.

Son iki aydır onu ve kardeşlerini olabildiğince kaçınıyordum. Günlüğüme yazmadım, Bane'in gelmesi için pencereyi açık bırakmadım. Bunun yerine, tüm sırlarımı dökebileceğim Oracle adında aptalca bir günlük uygulaması buldum. En azından Bane'in buna erişemeyeceğini biliyordum. Her şeyi itiraf etmesem de, bu benim tek terapimdi.

Gerçek şu ki, Rafe'nin evinde olanlardan sonra kimseye yaklaşamazdım. Parçaları bir araya getirdikten sonra olmazdı.

Rafe kolunu omuzlarıma doladı ve ben, onun yatak odasında bırakılmak için yalvarırken bana zorla giren o sert elleri düşünerek kaskatı kesildim.

Ama sonra Bane'in eli belimin altına gitti ve onun dokunuşuyla titredim. Beni ihanet etmiş olsa bile, hala doğru geliyordu. Şimdi o korkunç maskeyi hatırladım, Bane'in asla seçmeyeceği bir maskeydi ve kulağıma, benim maske fetişimi bildiğini fısıldıyordu. O anda bunun Bane olmadığını anladım. O anda, bacaklarımın arasına başka bir adamı kabul ettiğimi fark ettim.

"Benim evimden mi bahsediyor?" diye fısıldadı Rafe ve ertesi sabahı düşününce içim cız etti.

Gerçek şu ki, hepimizin küçük sırları vardı. Ama babamın patlaması? Hiç gerek yoktu. Özel bir konuyu kamuoyuna açık hale getirmiş, en yakın müttefiklerinden ifşa etmelerini istemişti, sanki birinin *benim* cinsel hayatımla ilgili isteklerine uymadığını biliyormuş gibi.

Gerginliği bir tereyağı bıçağıyla kesebilirdik. Sıkıcı, kör bir tereyağı bıçağıyla. Şarküteri tahtasındaki yumuşak peynirleri bile düzgün kesemeyen, bu kadar kalın bir şeyi kesmeyi bırakın.

Black'lerin gözlerinin bana döndüğünü hissedebiliyordum. Bay ve Bayan Black, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorlardı ve benim konuşup cevap vermemi bekliyorlardı. Ben konuşmadım.

Sadece utanç duyduğum için değil, cevap veremediğim için de.

Bu odadaki kimse hamileliğimi, zar zor hatırladığım o geceyi bilmemeliydi. Hiçbir bağlantım olmadığı bir dönemde, çaresizce bir bağlantı arayışında sadece anneme söylemiştim.

Adet görmediğimde panikledim, ama kanama başladığında daha da büyük bir yıkım hissettim. Sekiz haftalık hamileydim ve içimde büyüyen bebeği nasıl kurtarabileceğimi bilmiyordum, sadece onu kurtarmak istediğimi biliyordum.

Annemi aradım, bana yardım etmesi için yalvardım, bu seferlik bir şey yapması için yalvardım.

O da geldi, beni hastaneye götürdü, hemşire bana "Çok kan kaybettin. Çok üzgünüm. Bebeğini kurtarmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok" dediğinde bile elimi tuttu.

Bebeğim.

Çocuğu

m.

O kadar karanlığın içindeki tek ışık.

Kalp monitörü kalbimin ne kadar hızlı attığını, duygularımın ne kadar hızlı koştuğunu algıladı ve sonra annem "En iyisi bu, çünkü baban asla öğrenmek zorunda kalmayacak" dedi.

Ve bu sözler içimde bir şeyin ölmesine neden oldu.

Ona dönüp baktığımda kalbimin atışı bile yavaşladı.

Kalbimi sertleştirdim. Taş kadar sert. Diamond Syndicate'in isteyeceği kadar sert.

Sonunda başarmıştı. Beni onlardan biri yapmıştı.

Ve şimdi babamın yanında duruyordu, dalgalı siyah saçları, bana miras kalan yüksek elmacık kemiklerini mkemmел bir şekilde çerçeveleyerek dzleştirilmişti ve bana, beş yaşındayken kazara o paha biçilmez vazoyu kırdığımda bana gösterdiği bakışın aynısını gösteriyordu. *Senden hayal kırıklığına uğradım ve tabii ki babana söyledim* bakışı. Sempatı ya da belki destek umuyordum. Kimseye söylemeyeceğine bile söz vermişti, ama daha iyi bilmeliydim. Sadakati babama ve Diamond Society'ye idi, tek kızına değil.

Bu yüzden bu gece bu saf, beyaz elbiseyi giymemeye çalışmıştım. Onun sözlerinin bir şekilde ters tepebileceğini çok iyi biliyordum. "Kimse hamile olduğunu bilmiyor, Bianca. Ya da beyaz giymemen gerektiğini. O yüzden görünüşü bozmayalım, tamam mı?"

Görünüşe göre bu kadar.

Elbise şimdi benimle alay ediyordu. Masumiyeti ve evlenmeye hazır olduğumu simgelemesi gerekiyordu. Ne kadar güzel, ne kadar mkemmел bir masumiyet resmi olacaktım ki, asla olamayacaktım.

Bu, benim bu yaşta diğerleri gibi bakire olduğum kadar inandırıcıydı.

Babamın sesi tekrar duyuldu, cevaplar talep ediyor, ateşe benzin döküyordu. "Kimse itiraf etmek istemiyor mu?" diye bağırdı.

Bane'in alçak, sakın sesi, yanaklarımdaki kızarıklığın sıcaklığını hissetsem de, sarsılmış sinirlerime merhem gibi geldi. "Onu durdurmamı ister misin?" diye kulağıma fısıldadı, nefesi sıcak ve tanıdıktı, ama midemde heyecan kelebekleri uçuşturdu.

Ona dönüp baktığımda, midem yine bir kez daha altüst oldu. Uzun boylu, geniş omuzlu, camı kesebilecek kadar keskin çeneli. Her zaman biraz dağınık ama bir şekilde mkemmел olan koyu saçları, alnının üzerine düşerek onu hem tehlikeli hem de dokunulmaz gösteriyordu. Kollarındaki dövmeler, koltuk altlarından görünüyordu ve onları binlerce kez görmüş olsam da, etkilerini hiç kaybetmemişlerdi.

Ve o buz gibi mavi gözlere defalarca bakmış olsam da, bakışlarımı yakaladıklarında hala nefesimi kesiyorlardı, sanki tüm pisliklerimi hızla delip geçiyorlardı. Aramızda milyonlarca söylenmemiş kelime geçti. O sessiz konuşma sırasında nefes alamadım, gözlerimi ayıramadım, bunu atlabileceğimi düşünemedim. Her düşüncemi okuduğunu, son birkaç aydır onu neden dışladığımı, neden odama almadığımı düşündüğünü gördüm.

O anda, birbirimize duyduğumuz güvenin onun bakışlarından kaybolduğunu gördüm.

Eli düştü ve o anda, açıklamaya fırsat bile bulamadan onu kaybettiğimi anladım.

Göğsümdeki ve rahmimdeki ağrı, acımasız bir senfoni gibi aynı anda şiddetlendi.

"Burada kimse yok mu? Partideki diğer herkese sormadan önce emin olmak istiyorum," diye babam tekrar sordu. Bu, dalga etkisi gibi, giderek daha yüksek ve ısrarcı bir ses haline geldi.

Ruslar, İtalyanlar, İrlandalılar, karteller... Hepsi de kara para aklamadan kaçakçılığa ve ara sıra yasal olmayan *diğer işlere* kadar sendikanın anlaşmalarında parmağı vardı. Ben sadece bu dünyayı önemsemek üzere yetiştirilmiştim. Ailem bunu sağlamıştı.

Diamond Syndicate sadece parlak bir zenginlik görüntüsü sergilemekle kalmıyordu, gerçek güçle de ilgileniyordu. Rus oligarklarla iş yapıyor, karaborsa teknolojisinden kaçakçılık çetelerine kadar her konuda anlaşmalar yapıyorduk. İtalyanlar mı? Onların faaliyetleri gasp, kara para aklama ve ara sıra da küçük *aile işleriydi*. İrlandalılar, karteller, hatta lanet olası hükümet. Ve işte buradaydık, sanki yüksek profilli bir anlaşmaya son rötuşları yapıyormuşuz gibi bu lüks çalışma odasında toplanmıştık. Ancak hisse senedi fiyatları hakkında konuşmak yerine, *benim* hakkımda konuşuyorduk.

Annemin gözlerine tekrar baktım, ama orada hiçbir şey yoktu. Ne sempati, ne özür. Sadece aynı eski boşluk. Konuşmayacaktı.

Sırtımı düzeltmeden önce iç geçirdim ve "Baba, lütfen" dedim. Akşamın gidişatını durdurmaya çalıştım. "Bunu

"

"Bianca, bunu daha sonra da sorabilirdim," dedi babam, kalın kaşlarını çatarak, "ama sen zaten annenden bunu benden saklamasını istedin. Tanrı şahidim olsun, bu odada bir erkek yoksa... Rafe değilse..."

Sanki işaret almış gibi, Rafe öne çıktı. "Stefano, beni affet." Bir an durup parmağını alt dudağına sürdü. "Çocukluğumuzdan beri evleneceğimizi biliyorduk," dedi, sadece aynanın önünde prova yapmış biri gibi kesin bir ses tonuyla. Elini omzuma koydu, sanki mükemmel işleyen bir dünyada mükemmel bir çiftmişiz gibi. "O çok güzel ve doğum günü hafta sonu boyunca tüm çekingenlikler ortadan kalkmıştı. Ertesi sabah uyandığımızda, bunu gizli tutmanın en iyisi olacağını düşündük. Değil mi?"

O kelimeyi uzatarak söyledi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Şimdi benim de konuşmamı mı istiyordu? Benim sadece onaylayıp kabul etmem gerekiyordu. O odadaki herkese itiraf ettiği şeyi kabul etmem gerekiyordu.

Onlar o geceyi bilmiyorlardı, benim neredeyse kendimde olmadığımı ya da onun kardeşini taklit etmek için maske taktığını bilmiyorlardı. Yine de ben de bunun bir parçasıydım. Onun odasındaydım. O kadar çok içtikten sonra onu o kadar yakına yaklaştırmıştım ve şimdi bunu kabullenmem gerekiyordu. Ne de olsa ben bir Diamond'dım. "Doğru."

Oda sanki nefes vermiş gibiydi. Gerginlik biraz azaldı. Ama içimdeki kıvrılma daha da şiddetlendi. Rafe'nin sözleri onaylayan baş sallamalar ve mırıldanmalarla karşılandı. Ailelerimiz onun iddiasından memnun görünüyordu ve babamın patlaması çok saçma sanki diye arkalarına döndüler. Onlara göre, ben Rafe'ye söz verilmişim ve o da benimle ne isterse yapabiliirdi. Hesap basitti.

Ama Bane...

Onu yakaladım — en ufak bir irkilme, çenesindeki gerginlik, gözlerinde daha derin bir şeyin parlaması.

Ve benim küçük aptal kalbim, doğum günümün gecesinden sonra olduğundan daha fazla parçalandı, çünkü o gece olanlardan çok, onun benim hakkımda ne düşüneceği konusunda endişeleniyordum.

Konuşmadı. Konuşmasına gerek yoktu. Sessizliği, hiçbir kelimenin ifade edemeyeceği kadar çok şey anlatıyordu. Ve onun, benim onu değil de kardeşini tercih ettiğimi düşünerek, bu ihaneti sonsuza kadar içinde taşıyacağını biliyordum. Öyle olmasa da. Görüldüğü gibi olmasa da.

Ama artık önemi yoktu.

Ve tabii ki, Rafe umursamadı. Sendikanın, mafyanın, kartellerin çoğu erkeği için kadınlar zaten tek kullanımlıktı. Ayrıca Rafe hiç sadık değildi. Evlenmeden önce ikimizin de başka ilişkiler yaşayabileceğini defalarca belirtmişti. Bağlılık, gelecekteki bir Don'un yaşayacağı bir kelime değildi.

Ve belki de, onun için ben, yatağında baygın yatıyor olsam bile, her zaman becerebileceği bir kızdım.

"Görgü kurallarına uymamız gerektiğini biliyorum, ama ara sıra suyu test etmek, etmemekten daha sağlıklı, değil mi? Özellikle de evlendiğimizde ailelerimizin ne kadar *yakın* olacağını düşünürsek."

Belki ben de öyle görmeliydim, ama görmedim. Onun yatağında kırık bir halde uyandığımda görmedim. O benden faydalanmıştı ve şimdi o odadaki herkes sanki bu normalmiş gibi, kabul edilebilirmiş gibi başlarını sallıyordu.

Omzumdan elini çekerek, bir daha bunu kabul edecekmişim gibi hissettirmek istemedim. O geceden sonra haftalarca Black ailesinden uzak durdum. Bu durumu kendime sakladım. Bebeğimle kaçmak için koca bir plan yaptım.

Belki benim hakkımda bir film yaparlardı: genç bir anne, cehennem gibi ailesinden kaçar ve mükemmel bir bebeği tek başına büyütür.

Ta ki düşük yapmaya başlayana kadar.

Babam dolabına gidip viski aldı. Rafe ve ailesine dönerek, sürahiyi kaldırdı, "Kim içmek ister?"

Anneleri hemen reddetti, ama Bay Black babamın teklifini hemen kabul etti. "Görünüşe göre çocuklarımız bu gece ortalığı epey karıştırmış." Babam değil. Biz. Nedense suçlu bizdik. "Bu, düğünü aceleye getirmemiz gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Ne?" Rafe, babasının sözlerinin anlamını kavrayınca geri çekildi. Sonra bana şaşkınlıkla baktı, "Hamile misin?"

Cevap vermeden çenemi kaldırdım. Aynen öyle, pislik. Aptalca oyunlar oynarsan, aptalca ödülleri kazanırsın. Örneğin, ben sarhoşken beni becerip ortalığı batırdıktan sonra temizliği bana bırakman, bir çocuk sahibi olmanı ve yaptıklarının sonuçları olduğunu sonsuza kadar hatırlamanı gerektirir. Terletmek, adaletin sana vereceği en hafif ceza olurdu.

"O... senin çocuğunu *taşıyordu*. Geçen hafta düşük yaptı," dedi babam sert bir sesle.

Babamın sözleri çok açık, hatta fazla açıktı ve her hecede daha da derine saplanan bir hançer gibi kalbimi deldi. Rafe'in şaşkınlık mırıldanmasını zar zor fark ettim, yüzünde bir saniye boyunca okunamayan bir ifade belirdi. Babam ise hiç pişmanlık göstermedi, bana karşı en ufak bir empati bile duymadı.

Orada durmuş, Rafe'e bakıyordu, sanki düşük sadece ters giden, rahatsız edici bir iş anlaşmasıymış gibi.

Ardından gelen sessizlik boğucu bir his uyandırdı, sanki odadaki hava emilmiş gibiydi. Gidebilir miyiz? Odama kaçıp, onurumu ve kafamda Bane ile kurduğum hayali ilişkiyi yas tutmak istedim.

Rafe'in babası kaşlarını çattıktan sonra oğluna bir şey söylemek için eğildi, bakışları bir anlığına üzerimde kaldı — neredeyse acıma gibi bir duygu ile titriyordu, ama bunun bana yönelik olmadığını biliyordum. Bu, değerini yitirmiş, amacını yerine getirdikten sonra bir kenara atılmış birine duyulan türden bir acıma duygusuydu.

Rafe derin bir nefes alıp pişmanlık dolu bir bakışla bana baktığında, ne olacağını anladım. Bir kenara atılacaktım. "Eğer hamile kalmazsa, evliliği yeniden düşünmemiz gerekecek," dedi Bay Black. "İlk oğlumun bir varisi olmalı."

"Ne olacağını görelim, baba," diye Rafe yumuşak bir sesle itiraz etti. "Ne olacağını mı görelim?" Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Vücudunun iyileşmesi için zaman tanı. Bu hepimiz için bir kayıp, elbette.

Ve bu, bu kadar erken planladığımız bir şey değildi." "Bu kadar erken mi?" diye tekrar ettim.

"Belki beş yıl sonra, Bianca." Gözlerini devirdi. "Ben yerleşmeye hazır değilim. Ve sen de hazır değilsin gibi görünüyor. Biraz zaman ayır.

Yeterince abuk dne varacağız." Sanki bu çok kolaymış gibi bana göz kırptı.

Bu sözler zihnimde yankılandı ve nefesim kesildi. Bir an için, orada, yerde bayılacağımı sandım. Hem rahatlama hem de acı hissettim. Beş yıllık bir plan eneriyordu: evlenmeyecek, en azından bir süreliğine bana özgürlüğümü verecekti.

Ama bu bir koşullardı. Bir şartı vardı.

"Ama aramızda her şey yolunda, Stefano. Yani, kızım hala evlenmeye istekli ve bildiğin gibi ben asla zarar vermek istemedim..." Babamın sesi kesildi çünkü sorumluluk almak ve Stefano'yu anlaşmadan çıkarmaya çalıştığını yüksek sesle söylemek istemiyordu.

Sanki ben sadece bir muhasebe defterindeki bir kayıtmışım gibi, yararlılık açısından tartılıp ölçülecek bir şeymişim gibi. Gözleri, yan tarafta stoik bir şekilde duran Bane ve Ezra'ya kaydı. "Rafe evliliğe hazır hissetmiyorsa, belki başka biri..."

Ezra güldü ve yüzünü eliyle ovuşturduktan sonra şık siyah kaskını taktı. "O Bane için. Her zaman yleydi." Sonra küçük kardeşine bakıp omzuna vurdu. "İyi şanslar kardeşim," dedi ve dışarı ıktı.

İyi şanslar mı? Sanki sorun benmişim gibi.

Adı geçince, omurgamdan bir rpti geçti. Ona bakamıyordum, gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum. Bane şu anda benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu ve bunun en iyisi olduğunu biliyordum. Yine de ondan bir şey istiyordum.

Biraz duygu.

Biraz his.

Bu adam, benim bile fark etmediğim şekillerde, sessizce beni koruyan kişi ydi. Ben çok küçükken bile, her zaman yanımda olan kişi ydi. Ve bu geceden önce, aramızdaki çarpık bir oyun olsa bile, benim her isteğimi ve arzumuzu yerine getiren kişi ydi. Ama şimdi? şimdi, beni mahvedecek kişinin o olacağını biliyordum.

Aramızdaki son on yılın bir önemi yoktu. Bir zamanlar hissettiğim yakınlık ve rahatlık, artık uzak bir anı gibi geliyordu. Umut etmiştim,

Aptalca, işlerin farklı olabileceğini, Bane'in bu acımasız oyunda sadece bir piyon olmaktan daha fazlası olabileceğini düşünmüştüm. Artık gerçeği biliyordum.

Sonunda ona baktığımda, gözlerinde hiçbir şey görmedim. Ne sempati, ne öfke, ne de sevgi. Sadece soğuk, boş bir bakış vardı; kelimelerden çok daha fazlasını anlatan bir bakış.

"Rafe'in ihtiyaç duyduğu beş yıl boyunca ortaklığımızın yararı için ona göz kulak olmayı kabul ederim," dedi Bane, sesi alçak, ölçülü ve kesin bir tondaydı. Sözleri ölüm cezası gibi havada asılı kaldı. "Bir varise ya da eşe ihtiyacım yok... istemiyorum da. Ama bir yükümlülüğe de ihtiyacımız yok. Bu yüzden bunun kalıcı bir düzenleme olmamasını bekliyorum."

Babamın gözleri parladı, kendisine sunulan her şeyi kabul etmeye hazırdı. "Oh, elbette. Beş yıl, bekar hayatının tadını çıkarmak için yeterli bir süre olmalı, değil mi?"

Bane'in babası, sanki hayatlarımız, geleceğimiz önemsiz birer rahatsızlıktan ibaretmiş gibi bu fikri eliyle savuşturdu. "Beş yıl mükemmel. Görünüşünü koruduğu sürece..."

"Bane onu hizada tutacaktır," diye Rafe nazikçe araya girdi. Kardeşine baktığında gözlerinde bir tür yaramazlık dans ediyordu. "Değil mi?"

Gözleri bana döndü, karanlık ve okunaksızdı. "Eminim her zamanki gibi uygunsuz davranışlarını gizli tutacaktır, değil mi Bianca? Hepimiz, ister samanlıkta sevişmek olsun, ister yatmadan önce bir içki içmek olsun, ilişkilerimizi gizli tutabiliriz."

Onun sözleri karşısında irkildim. Onun küçümsemesi incitmek içindi ve incitti de.

Sanki lanet bir bıçak beni deşip kanamaya terk etmiş gibi hissettim.

İkimizin babaları da bunu düşünürken oda nefesini tutmuş gibiydi. Sonra Rafe, "Bane'in normalde bulunduğu yerdeki tatil köylerimizden birinde kalabilir. Bianca için üniversite hayatı bu noktada sona erdi bence" dedi.

"Taşınmak istemiyorum. Okulu bitirmek istiyorum ve..."

"Okulunu bitirdin Bianca. Tanrı aşkına," dedi babam, sanki tüm bunları ben yapmışım gibi bana sert bir bakış atarak sözümü kesti.

"Sadece tezimi bitiriyorum ve..."

Beni tutup odanın köşesine sürükledi, diğerleri dinlemiyormuş gibi davranırken, bana sertçe fısıldadı: "Benimle tartışma lan. Seni yeterince şımarttım

. Bu çok saçma. Bane ile konaklama konusunu görüşeceksin, yoksa seni sonsuza kadar o dolaba tıkarım. Bir sonraki emre kadar onunla birlikte kalacaksın."

Bunun üzerine, herkesin yanına geri döndü ve "Bane hazır olduğunda seve seve gidecek. Bane, lütfen ayrıntıları onunla konuş. Bir sonraki emre kadar senin gözetiminde olmaktan heyecan duyuyor" dedi.

Babam biz hariç herkesi dışarı çıkardı ve kimse çıkmakta tereddüt etmedi. Kapılar arkalarından kapanırken, fısıltıları koridorda yankılandı. Onların ayrılışının ağırlığı, her şeyi daha gerçek, daha kesin hissettirdi. Artık sadece ikimiz kalmıştık.

"Haftaya Black Diamond'da kalacaksın," diye başladı Bane, sesi sessiz ve soğuktu. "Oradaki kaynaklara erişebileceksin. Hepimiz samimi olacağız."

"Bane, biz..."

"Bu düzenlemeden veya benden daha fazlasını beklemek sana yarar sağlamaz," diye devam etti, sanki beni duymamış gibi. "Sana hiçbir şekilde kolaylık göstermeye niyetim yok."

Onun sözleri, herhangi bir şefkatten yoksun, en iyi ihtimalle duygusuzdu. Çılgılık atmak, kaçmak, tüm bu boğucu yükten kurtulmak istedim. Ama sessiz kaldım, kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Yani, tüm bu yıllar boyunca aramızda olan her şeyi bitirdin mi?" diye fısıldadım, bunun çaresiz bir yalvarış olduğunu bilerek.

"Aramızda mı?" Başını salladı ve elini ağzına götürdü, sonra tehlikeli bir ses tonuyla devam etti. "Kardeşıme yaptıklarından sonra aramızda hiçbir şey kalmadı, Bianca Zarelli."

Bane'in bir tür itiraf ya da belki de özür beklediğini biliyordum, ama ona bunu veremezdim. Utanç ve suçluluk duygusu boğazımı tıkadı ve kalan son onurumun parçasına takıldı. Çenemi kaldırdım, olan biten her şeye karşı meydan okurcasına. "Her zaman senin olacağımı biliyorsun, Bane. Bir gece bunu değiştiremez."

Dudaklarından çıkan kıkırdama tiksinti doluydu. "Kime ait olduğunu ya da kimi istediğini bilmiyorsun. Ve bunu bir daha anlamaya çalışmak sana düşmez."

"O zaman bizim ailemizin işi mi?" Kollarımı kavuşturdum, ona ulaşmaya çalışıyordum. "Ben sadece onların elinde bir rehinim..."

"Bana mı?" diye sordu ve mavi gözleri benimkilere dik dik bakarken keskin bir bakış attı. "Görünüşe göre seni beş yıl boyunca elimde tutacağım."

"Sen de kabul ettin. Aramızda bir şey olduğunu biliyorsun ve eskisi gibi olabilir..."

Sorumda çok umutlu, çok acınası bir ses tonu vardı.

"Kardeşimi siktiğinde aramızda da aynı şeyin olmasını mı istiyorsun?" Onun sözleri sadece yere düşmedi, patladı. Sözler havada çınladı ve aramızdaki kırılğan ilişkiye çarptı, onu onarılamaz parçalara ayırdı. Güvenin her kırılğan ipliği, kurduğumuz her yakınlık parçası, toplayamadığım pürüzlü parçalara ayrıldı. Sanki biri göğsüme yumruk atmış gibi göğsüm sıkıştı. Kaçmak, kendime kapanmak ve kaybımı tamamen yutmak istedim, ama bacaklarım reddetti.

O kadar yakındaydı ki, ama şimdi çok uzaklardaydı. Beş uzun yıl boyunca onun farklı bir versiyonuyla birlikte olacağımı bilsem de, onu kaybetmenin ezici acısını hissedebiliyordum.

Çenem titriyordu, ona bakarken, tüm bu yıllar boyunca maske takarak beni seven ve bir daha asla geri alamayacağımı bildiğim bir parçasını bana veren adama bakarken.

O da benim gibi acı çekiyordu, ama bunu göstermiyordu. "Bebeğin kimin olduğunu biliyor musun, Bianca?"

Bu soru beni mahvetti. Sıcak ve kontrol edilemez bir gözyaşı damladı ve sanki tüm dünya bana karşı gelmiş gibi nefes nefese kaldım. Belki bu onu da mahvetti, çünkü bir an için içini çekti ve alnını benim alnıma dayadı, parmağıyla yanağımı okşadı, bu hareket onun için çok hassas ve hiç uygun değildi. Yumuşak bir sesle fısıldadı, "İyi misin, bebeğim?"

"Ne?" Kaşlarımı çatarak, içimdeki fırtınayı anlamaya çalıştım. anlamaya çalıştım.

"Sen düşük yaptın ve ben bunu bilmiyordum bile." Çenesinin kasları sanki bunu kaçırdığı için kendini asla affetmeyecekmiş gibi gerildi, ya da benim ona bunu kaçırmasına izin verdiğim için beni. "Bunu günlüğüne yazmadın ve bana da söylemedin

Hiçbir şey söylemedin. Penceren haftalardır kilitliydi," dedi, sesinde çözemediğim bir şey vardı.

"Bane," diye fısıldadım, sesim baskı altında çatlıyordu. "Ne diyebilirdim ki?"

Benden daha fazlasını istiyormuş gibi, benden daha fazlasını bekliyormuş gibi gözlerimin içine baktı. "Bir şey söyleyebilirdin. Herhangi bir şey."

"Yapamadım." Kafamı salladım ve buklelerim yüzüme şiddetle çarptı. "Yaptığım şey için affedilemem."

Sorumluluğu üstleniyordum ve bunun onun duymak istediği şey olmadığını biliyordum. Gözlerini kaçıtırırken vücudu gerildi. "O gece orada olmalıydım."

Ne kadar başka birine suç atmak istesem de, kendi hatalarımı ona yükleyemezdim. "Yaptığım şeyi yapmamalıydım. Seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"Bunu söylemen çok ilginç." Sesi sertleşti. "Bunun benimle her şeyi ilgisi var gibi geliyor. Sadakatinin kaybolmaması için yeterince iyi değildim."

"Öyle demek istemedim..."

Bir kez, alçak ve acı bir kahkaha attı, sesi çok uzun süre dayanan birinin tüm yorgunluğunu taşıyordu. "Artık önemi yok." Yakınlaştı, nefesi yanağıma sıcak bir şekilde değdi. Üzerinde duman ve kolonya kokusu alabiliyordum, tanıdık, acı veren bir rahatlık, özleyeceğimi bildiğim bir rahatlık. "Artık söyleyecek bir şey kalmadı. Bitti ve bitti. Biz bittik ve bitti."

Kendini ikna etmeye çalışan bir adam gibi konuştu. Çenesi gerildi, her zaman sıkı bir şekilde kontrol altında tuttuğu iradesi titredi. Bir an için gözleri yumuşadı, sanki ağzından çıkan her kelimeyi daha bitirmeden pişman olmuş gibi. Sonra duvarları tekrar indi, soğuk ve aşılmaz.

Sendikadaki kadınların gururdan başka bir şey kalmadığında yaptığı gibi çenemi kaldırdım. Yükselen duygularımı bastırmaktan boğazım ağrıyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, sesi kaba ve gergindi. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?" Dudakları benimkilerin yanına değdi, sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı ama dokunamadı.

Sevdim.

Sevmiyorum.

Geçmiş zaman.

"Şimdi sevmiyor musun?" diye fısıldadım, bu kelime dilimde acı verici bir yük gibi duruyordu.

"Kardeşimi seçen bir kadını sevemem." Gözlerini kapattı, kirpikleri teninde koyu bir gölge oluşturdu ve tekrar açtığında, sanki tüm duygularını silip süpürmüş gibi boş bakıyordu. "Ama seni hala istiyorum. Tanrı yardımcım olsun, hala seni istiyorum." Dudakları ağzımın köşesine değene kadar eğildi, alaycı bir şekilde. "Bu güzel pembe dudakların hala görüldüğün kadar tatlı mı, yoksa dönüştüğün zehir gibi mi tadı var sence?"

Sesi artık keskin ve acımasızdı. Beni incitmek istiyordu ve bu mantıklıydı. Hepsi benim hatamdı.

O gece içmemeliydim. Bunun olmasına izin verecek kadar gardımı düşürmemeliydim. Ama geri alamazdım. Artık alamazdım.

"İstersen tadına bak, Bane. Zaten önümüzdeki beş yıl boyunca seninim, değil mi?" dedim, içimdeki fırtına şiddetle esmesine rağmen sesim meydan okurcasına.

Bane'in gözleri dudaklarıma kaydı, işkence ve açlıkla oyalanarak. "Kafamı karıştırdığın için seni korumamalı, öldürmeliyim."

Ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, öfke, nefret ve intikamla dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Ben de ona izin verdim. Çünkü, nedense, bu olsa bile, bir şeyler hissetmek istiyordum. Tadı yıllar boyunca olduğu gibi aynıydı, ama aynı zamanda tamamen farklıydı. Daha şiddetli. Daha acımasız. Ve daha vahşi.

Geri çekildiğinde, sözleri bir fısıltıydı, karanlık bir şeyle bezeli bir söz. "O güzel pembe zehir tamamen benim."

"Seni böyle istemiyorum."

"Onun yerine kardeşim mi istersin, *Pink*?"

"Siktir git, Bane. Benim demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"Öyle değil mi? O bu pembe dudakları öptü. Eminim senin güzel pembe dudaklarını tatmıştır..."

Yüzüne sert bir tokat attım, ses o kadar yüksek yankılandı ki, ben "Sakin yapma" demeden önce onu susturdu.

Bir saldırı bekliyordum. Kötü, vahşi bir şey. Ama Bane karşılık vermedi. Bunun yerine çenesini ovuşturdu, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Sen zehirsin, tamam. Ama sen *benim* zehirsin, Pink. Buna alış buna."

BÖLÜM 8

BIANCA

İlk yıl bana Bane Black hakkında birkaç şey öğretti. İlk olarak, ailesinin benim ailem kadar kurnaz ve acımasız olduğunu öğrendim. Stratejileri önceden plan yapmak ve politik ve şeytani hamleler yapmaktı. Ama Bane farklıydı. Onların yaptığı gibi cilalı gülümsemenin arkasına saklanmıyordu.

Annem ve babamın gelecek hafta yanımda götürebileceğimi söyledikleri üç valizi toplarken, annem kendi özür biçimiyle yatak odama geldi. Bu, düşük yaptığım sırrını ifşa ettiği için özür dilemekten çok bir uyarıydı. "Onun acımasız *olduğunu* anlamalısın," diye fısıldadı annem ben valizimi toplarken. "Sana daha önce de söyledim, yine söylüyorum."

Bana yaşayacağım kargaşayı anlatarak beni terk etmesini telafi edebilecekmiş gibi, dakikada bir kilometre hızla konuşuyordu. "O mafya adamlarına bir iki kez boyun eğmek zorunda kaldım." Onun itirafına gözlerim fal taşı gibi açıldı, ama o aceleyle devam etti: "Beni onlara baban gönderdi."

Babamın ne kadar iğrenç bir şey yaptığını söylemeye başladım, ama annem elini kaldırdı. "Elinden geleni yaptı, tamam mı?" Kendi eşini başkasına verirken elinden gelenin en iyisi ne olabilir ki? "Sadece kavga etmemenin daha iyi olduğunu unutma. Onların istediklerini vermesi daha iyi. Yerini bil ve ailen ve sendika için ne yapman gerektiğini unutma."

"Çocukluğumdan beri komşumuzdurlar anne. Onlar öyle insanlar değiller..."

"Sen korunuyordun." Karanlık gözlerinde yeni bir korku belirirken, dirseğimi tuttu. "Sen bir kadın değil, *çocuk olarak* görülüyordu. Babanın benim bir kadın olduğumu söylediği gece, onlar... Şey, sana bir hikaye anlatayım, Bianca."

O geceki işkenceyi yeniden anlatmasını dinlerken boğazıma bir acı yükseldi. Onun için, kendim için ve bizim için. Tek kızını, tereddüt etmeden ve isteyerek ona tecavüz eden erkeklerin oğullarına gönderen anne için.

"Bane daha iyi olmayacak. Sen bir kadınsın ve beş yıldır onun malısın." Aklım ilk başta bu fikre karşı çıktı.

Aramızda daha fazlası olduğuna, Bane'in babası ve amcaları öyle yapmış olsa bile, onun asla birine öyle bir şey yapmayacağına inanmak istedim.

Ama sonra onu görmek için tesise girdiğimde bana başını salladı ve ardından korumalarından biri yanıma gelip beni üstümü aramak, telefonumu almak ve çantalarımı aramak için yaklaştı. "Bu telefonda kayıtlı ve güvenlik kontrolünden geçmiş kişiler dışında benimle ve güvenliğinle iletişim kurmayacaksınız." Bana yeni bir telefon uzattı ve benim isteklerimi dinlemeye bile tenezzül etmedi.

İlk ay, akşam yemeği ve olası seyahatler dışında temelde penthouse'uma hapsedileceğimi öğrendim. O süre zarfında, onun havlamasının ısırması kadar ölümcül olduğunu ve bunu saklamaya özen göstermediğini öğrendim. O ay boyunca, birden fazla kişinin ona yanlış baktığını gördüm ve Bane, o kişiyi çılgılık atarak ve hayatı için yalvararak dışarı sürükledi.

Kapının diğer tarafında ilk kez silah sesi duyduğumda, irkildim. O gece benimle göz göze geldiği tek an oydu ve tek söylediği "Ye" oldu.

Tabağıma bakıp hızla gözlerimi kırıştırdığımı hatırlıyorum. Babam ve annem acımasızdı, sendika ve mafya üyelerinin çoğu da öyleydi, ama gerçek bir cinayete hiç bu kadar yakın olmamıştım. "Bane, yemek yiyebileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadım.

Sinirini boşaltmak istercesine parmaklarını çıtlattığını duydum. "Yemekler standartlarınıza uygun değil mi, Bayan Zarelli?"

"Ben öyle demedim." Sonunda gözlerine baktım ve ona sert bir bakış attım. Nefes aldım ve kendime, bunu beş yıl boyunca katlanacaksam, geri adım atmamayı öğrenmem gerektiğini hatırlattım. Korkumu yuttum ve "Belki de ortamdan pek hoşlanmıyorumdur" diye cevap verdim.

Bane, çatalındaki lokmayı yemek üzereydi, ama çatalı masaya koydu ve ona bakarak dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Sonra masadaki diğer adamlara, bana tanıtmadığı adamlara baktı. "Yemek nasıl, Benson?"

Karşımda oturan bir adam hemen cevap verdi: "Çok iyi. İkinci ve üçüncü porsiyon bile yiyebilirim."

"Peki ortama ne dersin, Oli?"

Başka bir adam da bana hiç yardım etmedi ve "Harika" dedi.

Ne kadar da yalakalık yapan bir grup.

Bane adımı söylediğinde irkildim. "Bianca, nerede olduğunu sanıyorsun?"

"Black Diamond'da," diye cevapladım, onun satranç oynadığını ve benim de ona ayak uydurmam gerektiğini anladım.

Ağzını silmek için keten peçeteyi aldı ve onu da masaya koydu. "Evet. Diğer ülkelerin liderlerinin bu masada yemek yediklerini biliyor muydun?"

"Sendikamızın geçmişini biliyorum, Bane."

"O zaman, *hepsinin* bu ortamı kabul ettiğini de biliyorsun."

"Bu, benim de kabul etmem gerektiği anlamına mı geliyor?"

O mırıldandı ve kapıların yanında duran tüm erkekler, personel, masadaki arkadaşlarımız geri çekildi. Ben de aynısını yapmalıydım, ama onun odayı kontrol etme şekli ve neredeyse herkese korku salması, beni utanç verici bir şekilde tepki vermeme neden oldu. Uyluklarım birbirine sıkıştı ve kalp atışlarım hızlandı. Sonra bana şöyle dedi: "Bianca, evde neye alışkın olduğunu bilmiyorum, ama emin ol, şimdi yemezsen, hiç yiyemeyeceksin."

Yiyeceklere bir göz attım. Bir parçam ona karşı gelmek, onu zorlamak ve benim gibi kırılıp kırılmayacağını görmek istiyordu.

Bana sanki artık bir hiçmişim gibi, sanki daha önce bir şey yaşamamışız gibi, sanki onu ihanet etmişim gibi baktı, çünkü onun zihninde ben onu ihanet etmişim.

Bu düşünce kemiklerime işledi ve pes etmeme neden oldu. Tabağımdaki glütenin bana iyi gelmeyeceğini biliyordum ama şimdilik ancak bu kadar direnebilirdim. Ayrıca, ne demek olduğunu biliyordum.

aç. Babamın cezalandırma taktikleri geçmişte bu konuda yeterince yaratıcıydı.

Bu yüzden, bir sonraki yemeğin ne zaman sunulacağını bilmediğimden biraz yedim ve bir zamanlar olduğumuz yerden ne kadar uzaklaştığımızı düşündüm. Şüphelerin tarlaları ve okyanusları ile onun ihanet olarak gördüğü dağlar bizi birbirimizden ayırıyor gibiydi. Güzel özel yemek salonunun köşesindeki büyük saatin saniyeleri ilerledikçe, aramızdaki mesafe aşılamayacak kadar büyük geliyordu. Burası, onun penthouse süitinin yakınındaki tatil köyünün en üst katındaydı ve Bane ve misafirleri dışında kimsenin erişimi yok gibiydi.

Yemeğin bir lokmasını daha almaya çalıştım, gerçekten denedim, ama yapamadım. Aniden ayağa kalktım ve "Sanırım ben bu kadar" diye mırıldandım.

Odanın nasıl eğildiğini, görüşümün sadece ona odaklandığını, o alandaki tüm havanın nasıl kaybolduğunu hala hatırlıyorum. Bir saniye önce dengedeydim, bir saniye sonra dizlerim büküldü ve halı bir dalga gibi yükseldi.

Bir kalp atışı sonra o oradaydı, elini başımın arkasına koydu ve beni kollarına aldı.

"Pink," dedi boğuk bir sesle. "Ne oluyor?"

"Kahretsin," dedim sadece. Ne fazla ne eksik. Yüzümde cevaplar aradı, sanki benim onun bilmediği bir şeyi bildiğimi biliyormuş gibi gözlerini bana dikti.

Elbette haklıydı. Ama bunu kimseyle paylaşmadım. Babam tıbbi her şeyi "zayıflık" olarak nitelendirirdi. Bane eskiden endişelenirdi. O kadar endişelenirdi ki, her hastane ziyaretimde beni takip ederdi. Ama şu anda karşımda duran Bane'i tanıyamıyordum. Babam gibi hissedecek miydi, bilmiyordum.

Zaten onun için bir yük olmuştum. Ve onların bakımı altındaysan, bir mafya üyesinin duymak isteyeceği son şey bir zayıflık olmasıdır.

Ona bazen başımın döndüğünü, bir veya iki kez bayıldığını söylemedim. Bunun yerine, "İyiyim. Sadece tuvalete gitmem gerekiyor" diye mırıldandım. Hayır demek üzereydi, ama "Lütfen" diye fısıldayarak sözünü kestim.

Bu yalvarış onu kaşlarını çatmaya itti ve belki de ikimizin de birbirimizden çok istediği o kırılmalı, onun bana yardım etmesine

ve bir kez olsun isteğimi reddetmedi. Ama beni bırakmadan önce, bir koluyla belimi tutarken, diğer eliyle çenemi kaldırıp yüzümü bir yandan diğer yana çevirdi. "İyi misin? Başın dönüyor mu?"

"Hayır. Artık değil." Onun endişesini gidermeye çalıştım. "Sanırım biraz bunaldım." Yalan söylerken ondan uzaklaşarak gülümsedim. "Sadece... her şey çok fazla geldi." Bayılmamın sebebinin bu olmadığını biliyordum. Ama o başını salladı ve aceleyle gitmeme izin vermek için geri çekildi. Zaten ilgilenmesi gereken başka misafirler de vardı.

Tatil köyündeki mücevher kutusu gibi restoranının banyosu muhteşemdi: duvarlarda yerden tavana kadar mermer kaplama vardı, yaldızlı aplikler art deco aynaların üzerine sıcak bir ışık saçıyordu ve oyulmuş maun lavaboların üzerinde el sabunu dolu kristal sürahiler duruyordu. Her şey parlıyordu: cilalı pirinç musluklar, her lavaboda taze orkide çiçekleri, restoranın armasıyla işlenmiş yumuşak havlular. Özel kabinler bile aynalı kapılar arkasında gizlenmişti ve her birinde kendi avizesi vardı.

Tuvaleti kullanmak için özel kapılardan birine gitmedim. Bunun yerine aynanın önünde durup, gözlerimi kapatıp derin bir nefes almadan önce yansıma baktım, göğsümdeki acıyı ve ellerimdeki titremeyi yatıştırmaya çalışarak. "Kimse umursamıyor Bianca," diye fısıldadım kendime. "Muhtemelen hepsi yemeğe geri döndüler. Bu onların radarına bile girmede ve bir daha olursa sana bakmayacaklar bile. O yüzden unut gitsin."

"Aslında," diye bir ses duyuldu, "Sen düştüğün her seferinde bunu fark edeceğim, Bianca."

Zıpladım ve başımı kapıya çevirdim. O oradaydı. Bane, çelikten oyulmuş günah gibi kapı çerçevesine yaslanmıştı. geniş omuzları alanı dolduruyordu, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, gevşek kravatı dışında kusursuz koyu renkli takım elbisesiyle. Soluk gözleri, loş altın ışık altında parlıyordu ve sadece bana odaklanmıştı. Sanki buraya aitmiş gibi görünüyordu ve aynı anda burayı yakıp kül edebilecekmış gibi.

Evet. Özel bir tuvalet kabinine girmeliydim. Kahretsin. "Burada ne yapıyorsun?" Ses tonum suçlayıcıydı.

"Tuvalete giderken bayılmadığından emin olmak için," dedi, son kısmı tırnak içine alarak, bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten gitmen gerekmiyorken neden buradasın?"

Gerçekten de saklamak bir alışkanlıktı. Babam benim kırılğanlığımı bir zayıflık olarak nitelendirdikten sonra, bu konuda herhangi bir empati veya ilgi görmek istemiyordum. Bu, sendikanın göremeyeceği bir şeydi. Babam, bunun en ufak bir belirtisini bile gördüğünde beni cezalandırırdı. Bayılmanın yanı sıra glüten intoleransım olduğu söylendiğinde, babam adeta öfkelenmişti. Bane benim hakkımda her şeyi bildiğini sanıyordu, ama bunların hiçbirini bilmiyordu. Bunları sakladım, kimsenin görmeyeceği, kalbimin derinliklerinde kilitledim, babamın bana söylediği gibi bir zayıflık olarak görülmesin diye. Gerekeceği kimseye söylemezdim. Babam bunu bana karşı kullanmıştı ve Bane'e zaten sahip olduğu üstünlüğü daha da artırmak istemedim.

Banyo kapısında onu gördüğümde kalbimin sıkışmasının nedenlerinden biri de buydu. Gözleri bana kilitlenmiş bir şekilde, bu sefer daha yumuşak bir sesle tekrar sordu: "Neden kaçıp buraya saklandın?"

Ona tüm gerçeği söylemeden ne diyebilirdim ki? Mermer zemine baktım, cilalı yüzeyde yansımam bulanıklaşmıştı. "Sadece masayı rahatsız etmek istemedim..."

"Eğer onlar senden rahatsız oluyorsa, küçük kız, ben onları yok ederim." Sesi alçaktı, ölümcül bir sessizlik içindeydi, ama odada gök gürültüsü gibi yankılandı. "Burada kimseden saklanamazsın. Bu ailede böyle bir şey yapmayız ve sen de bir daha asla yapmamalısın. Anladın mı?"

Duygusu tatlıydı. Ama gerçek öyle değildi. "Neden umursuyorsun ki?"

Cevap vermeden önce çene kası üç kez seğirdi. "Eğer ailemizin bir parçası olacaksan, öyle davranmalısın."

Konuşmanın burada biteceğini umarak ona başımı salladım, ama o sordu: "Orada olanlarla ilgili bana söylemen gereken başka bir şey var mı?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Eskisi gibi olamayabiliriz, ama ben hala benim, Bianca. Hala bir şey sakladığını anlayabiliyorum ve sen söylemesen bile ne olduğunu tam olarak öğrenebilirim."

Yutkundum, "Saklayacak bir şey yok."

Elini ağızına götürdü ve orada hafif bir sırtış gördüm, sonra mırıldandı, "Peki o zaman, *Pink*. Oyna. Bakalım sırrını ne kadar iyi saklayabiliyorsun."

BÖLÜM 9

BIANCA

BUNDAN SONRA, sessiz savaş başladı.

Bakım bahanesiyle kendi adamlarını getirdi. Sürekli gelen özel bir hemşire. Bir sağlık ekibine yaptırdığı bir dizi test. Her sabah kurye, o gün önerilen her şeyi getiriyordu. Sordukları soru üstüne soru utanç verici ve mahcup ediciydi. Bir hemşire, bayılma nöbetimle birlikte düşük yaptığım gerçeğini bile ayrıntılı olarak inceledi. Bana her sırrı ortaya çıkaracağını söylemişti ve şimdi benim her fiziksel yönümü izliyordu. Bundan nefret ediyordum.

Ama sonra, o gelirdi.

O, sessiz ve tedirgin bir şekilde hepsinin arkasında dururdu. Benimle konuşacak zamanı yoktu, ama sağlığını incelemek için zamanı vardı. Belki de beni ayakta tutan şey, en azından onun orada olmasıydı. Beni anlayamadığı için çenesinin titrediğini görüyordum. Ve her hafta telefonda doktora bağırırken, ağzından çıkan adım, bir tür sahiplenme ve paniğin karışımı gibi geliyordu ve ben buna tutunuyordum. "Peki. Ama neden bayıldı? Hayır, bu tesadüf değil," diyordu onlara ve ardından, "Bunu kabul edemem," diye ekliyordu.

Rutin kan tahlilleri. Kalbimin kasılmasını ve titremesini yüksek çözünürlükte izleyen kalp taramaları. Sürekli kayıt yapan monitörler. Hayatımı ortaya sermeden, emredebildiği her şeyi yaptırdı. Her sonuç iyi çıktığında, sanki varlığımın zarfını sıkıştırarak cevabı zorlayabilirmiş gibi, daha da sıkılaştırdı.

Ailemin hiç yapmadığı kadar çok kontrol yaptığı için minnettar mı olmalıydım? Yoksa bir neden bulup beni kusurlu olarak sınıflandırmasından korkmalı mıydım?

Sebepler bulup beni kusurlu olarak sınıflandırmasından korkmalı mıydım?

Hemşire de vitamin takviyeleri, serumlar ve elektrolit damlalarıyla geldi. O da artık sağlığını korumak için oradaydı. Ve sonra nazikçe benden bilgi almaya çalışırdı. Sorularını bir mahkumun lanet olası gardiyana cevap vereceği gibi cevaplardım; kısa ve dikkatli. Ona asla fazla bir şey söylemedim.

Ve Bane'e hiçbir şey söylemedim. Özellikle de glüten intoleransım hakkında.

Babamdan, kaldırılan elden kaçınmayı öğrendiğiniz gibi sessiz olmayı öğrendim — bu bir seçim değil, içgüdüydü.

O, eski usul bir teoriye sahipti: Eğer ben "daha güçlü" olursam ve kendime iyi bakarsam, sonunda bayılmayı veya glüten intoleransını yenebileceğimi düşünüyordu. Sanki benim durumum zorla bastırılabilirilmiş gibi davranıyordu, sanki aç kalarak veya dua ederek bu sorunu ortadan kaldırabilirmişim gibi. Hayatım tehlikede olmasaydı, bu çok komik olurdu.

En azından Bane ile, ara sıra kontroller, vitamin takviyeleri ve sorunu çözmek için daha fazla kontrol vardı. Ama o bunu yaptıktan sonra ne olacağını bilmiyordum.

Ve gerçekten, onun da babam gibi davranmayacağına güvenmiyordum. Belki de bu, onun kardeşinin yatağında uyanıp aramızda bir uçurum yaratmamın kendi hatamdı, ama her halükarda, Bane kanla şekillendirilmiş, yoluna çıkan her şeyi yok etmek için yaratılmış bir adamdı. Beni de dahil. Özellikle beni.

Ayrıca, benim hakkımda her şeyi bilseydi odama gelir miydi, bilmiyordum. Bu çaresiz bir hareketti ama vazgeçmeyecektim.

Yine de bana, "Kesin olarak öğrenene kadar testlere devam edeceğiz, Bianca," dedi. Bu, herkesten çok kendisine verdiği bir emirdi. Ancak teşhisler kolayca konulmuyordu. Kaçamak, belirsizdi ve çoğu zaman diğer tüm testler temiz çıktığında kabul ediliyordu. Doktorların ona bunu söylediğini duymuştum, ama Bane belirsizlikten nefret ediyordu. Kesin sonuçlar istiyordu. Kesin bir cevap istiyordu.

Ben hiçbir şekilde öyle olamazdım.

Bu hem sinir bozucu hem de rahatlatıcıydı — rahatlatıcıydı çünkü onun rutinini bozacak kadar önemliydim; sinir bozucuydu çünkü sadece çözülmesi gereken bir bulmaca olduğum için önemliydim ve Bane her şeyi her zaman çözmek istiyordu.

Artık yemeklerde gözlerinin beni nasıl katalogladığını, ne kadar çok yediğimi fark edene kadar yemeğimi itip kakmam hakkında yorum yapmadığını gördüm. Bir öğünde, bıçağı mekanik bir hassasiyetle yemeğini kesti ve sonra, "Yine yemiyorsun, Bianca. Bunun yerine ne istersin?" dedi.

Onun etrafımda dolaşmasından, beni biraz fazla yakından izlemesinden, saklamak istediğim bir şeyi anlamaya çalışmasından, özellikle de bunun sadece sağlığım için olduğunu ve başka bir şey olmadığını bildiğimden dolayı ona bağışlamak istedim. O yüzden o zaman mırıldandım, "Eminim biliyorsundur, bazılarımız kadınlar karbonhidrat sevmez. Kilo almamaya çalışıyorum." Bu, geçmişte yeterince kolay bir bahaneydi, ama adam gözlerini kısarak beni baştan aşağı süzdü.

Gözleri giysilerimin içini yakarak vücudumun her yerini ısıttı. "Benimleyken ya da başka biriyle birlikteyken figürüne dikkat etmene gerek yok." Bunun, bir daha asla birlikte olmayacağımız gerçeğine bir gönderme mi yoksa bir iltifat mı olduğunu bilmiyordum.

Ve ilişkimiz böyle devam etti. Hiçbir zaman nasıl olduğumu sormadı ya da onun tatil köylerinde nasıl bir yaşam sürdüğümü merak etmedi. Bane iş seyahatindeyken, rastgele bir akşam yemeğine ya da öğle yemeğine davet edilirdim ya da yeni bir tatil köyüne uçurulurdum. Bana sağlıklı kalmam için emirler verirdi ama hiçbir zaman yorum ya da duygularını paylaşmazdı. Kuralları bildiğimden emin olurdu ama düşüncelerini asla paylaşmazdı.

Hatta bir keresinde bana kulaklık verip, "Konuşmamızdan başka şeyler dinle. Unutma, sızan her haberden sen sorumlusun" demişti.

"Cezalandıracak mısın?" Eskiden tanıdığım Bane'i hatırlamaya çalıştım.

Gözleri parladı, ama sonra çenemi sertçe tutup beni güvenliğine doğru çevirdi. "Pepe seni cezalandıracak." Pepe, her gece öldürülen adamları dışarı sürükleyen adamdı.

Sonra yüzümü itti ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Aklım, annemin yatmadan önce anlattığı hikayelerin yankılarıyla doldu. Düşüncelerim kafamda şüphe ve korku ağları ördü.

O benim maskeli adamım ya da bir zamanlar tanıdığım çocuk değildi. O, artık benden nefret eden Bane Black'ti.

O gece, yine tek başıma bir çatı katı süitine yerleştirildim ve sendika tarafından yetiştirilmiş herhangi bir kızın yapacağı şeyi yaptım: Lanet olası ava çıktım.

Kurban olmayacaktım, kendime böyle söyledim. Ben lanet olası bir savaşıydım. İlk silahım mutfak bıçağıydı ve sapı doğru açıyla yastığımın altına sakladım. Ancak bıçaklar, gerçekten hazırlıklı değilseniz size sadece birkaç saniye kazandırır ve benim bunu yapmak için fazlasıyla zamanım vardı.

Meğer, doğru yerleri düşünürseniz, lüks tatil köyleri rahatlığı yepyeni bir boyuta taşıyormuş. Güvenlik görevlilerinden, rahatlayabilmem için spadan sakinleştirici otlar ve birkaç uyku ilacı getirmelerini istedim. Akademide arkadaşlarımızın denemelerinden, papatya, kediotu ve lavantanın doğru kullanıldığında bir atı bile uyutabileceğini biliyordum. Bir gün vitamin takviyesinden bir şırınga çalmıştım. Oldukça kolaydı.

Bir hafta daha geçtikten sonra, ezip minibardaki votka ile karıştırmak için ihtiyacım olan her şeyi hazırlamıştım. Şırıngadan bir kez çekince, o bebeği de yastığımın altına koymaya hazırdım.

Bir kez, sadece bir kez bıçaklasam, benim derme çatma kokteylim doğrudan kan dolaşımına karıştırdı. Belki gece beni kullanmaya kalkışırsa onu da öldürürdü. Ya da herhangi birini. Pepe'ye ya da buradaki güvenlik görevlilerine güvenmiyordum. Kağıt üzerinde ve sözleşmede teknik olarak müttefik olsam da, gerçekte hepsine göre bir tür düşman ve yükümlülük olduğum için güvenmiyordum. Annemin anlattığı hikayelerden sonra ise kesinlikle güvenmiyordum. Bir daha kimseye isteyerek teslim olmazdım.

O gece, Pinterest'in asla onaylamayacağı bu çarpık DIY projesiyle gurur duyarak, penthouse'umun avizesine gülümsedim bile.

Lamba açık uyudum. Otelin gece seslerini öğrendim: asansör kapılarının ping sesi, koridorda ayak sesleri,

zenginliğin uğultusu. Kapımın birden açılmasını, öfkeli adamların içeri girmesini, bedelinin ödenmesini bekledim.

Ancak, hemşire dışında kimse penthouse'uma gelmedi. O ve Bane.

Dürüst olmak gerekirse, ilk ayın geri kalanında, sadece gerekli gördüğü zaman onunla iletişim kurdum... ki bu neredeyse hiç olmadı. Ben onunla aynı alanda olduğumda beni fark etmek için hiç çaba göstermedi ve sadece mecbur kaldığında en gerekli soruları sordu, "Neden yine yemek yemiyorsun?" gibi.

Göğsümde bir anlık bir tahriş hissettim, beni patlatmak isteyen hafif bir yanma hissi.

Gömleğimi kaldırıp, yediğim glütenin neden olduğu lanet olası kızarıklığı gösterebilirdim, ama onun umursayacağını sanmıyordum.

"Çünkü yemek yemediğim zamanlarda ne yemeği ne de senin ilgini istiyorum."

"Çok yazık, bebeğim. İkisini de alacaksın. O yüzden alışsan iyi olur."

BÖLÜM 10

BIANCA

Hiçbir şeye tam olarak alışamadım, ama uyum sağlamayı öğrendim. Kimseyi etkilemeye çalışmayı bıraktım ve üçüncü valizimden kötü adam tişörtlerini çıkardım. Onları her gün giydim ve kimseyle konuşmadım ya da samimi davranmadım.

Hemşire kapıyı çaldığında acele etmemeye başladım, Pepe için kilitleri açık bıraktım ve her yeri dağınık bıraktım, böylece Bane bana bir yük gibi davranıyorsa, ben de öyle davranacağımı göstermek istedim.

İlk ay, onun öfkesine veya kızgınlığına hazırlandım ama tek gördüğüm ilgisizlikti. Hiçbir arzu yoktu. Hiçbir sıcaklık kalıntısı yoktu. Bu durumda rahatlamalı mı yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım, bilemedim.

İkinci ayda sinirli ve huzursuz oldum. Konuşmadığımız her gün, güvenlik görevlisi Pepe beni ve odamı gözetliyordu ve adam bana hizmet etmek için orada olmadığını açıkça belli ediyordu. Bane beni çağırmadıkça odadan çıkmama da izin verilmiyordu.

Arkadaşlarım ve ailem benimle iletişimi kesti. Artık bir siyahiydim ve bu yüzden benimle ilişki kurmak çok riskliydi.

Kaçınmam gereken sürekli glütenli yemekler nedeniyle kilo verdim ve sağlığım giderek kötüleşti.

Bane bunu fark etti, ama benim istediğim şekilde değil. Hemşire günde iki veya üç kez gelirdi ve Bane, penthouse'un kenarında durur, odamdaki dağınıklığı kataloglar, hemşire kan şekerimi kontrol eder ve bir çizelgeye notlar alır, sonra da çizelgeyi Bane'e gösterirdi.

Şimdi, bana sert bir bakış atıp, "Onun dediklerini yapsan iyi olur" diyordu. Bu bir emirdi, sağlığım veya iyiliğim için endişelenmesinden değil, ve ben bundan nefret etmeyi öğrendim.

Ailem için kurallara uymakta iyiydi, ama Bane'e karşı isyan etmek, onun ilgisizliğı oyununda onu yenmek ve onun söylediklerini veya emirlerini umursamadığımı kanıtlamak istiyordum.

Ve denedim. Kitap okudum. Televizyon izledim. Yatağı uzanıp ağladım.

Yeni telefonuma Oracle uygulamasını indirdim ve orada da günlük girişleri yapmaya başladım. Kimlerin bunları kataloglayacağından emin olmadığım için anlamsız sözlerdi, ama uygulama bir AI botu yanıt vermesi için gönderdiğinde, biraz konuşacak bir arkadaşım varmış gibi hissettim.

Bıçağı yastıktan komodine taşındı. Şırınga bir şekilde banyo dolabına girdi.

Sadece belirli akşam yemekleri veya seyahatler için çağrılıyordum ve her zaman kulaklıklarımı takmam söyleniyordu. Özel uçaklarda kurallar vardı: O raporları okurken ben ondan uzakta oturuyor, kemerimi takıyor ve sessiz kalıyordum.

Onu aradığımda hala onun eğilimlerini görüyordum, kağıtları katlama şekli, kalemleri sıralama şekli, uçuş başlamadan önce emniyet kemerlerini birden fazla kez kontrol etme ve benimkini üç kez çekme şekli.

Belki de bu bir merhamet gibi hissedilmeliydi. Ama öyle hissetmedim. Sanki silinmiş gibi hissettim — sanki kenarlarım parça parça zımparalanıyormuş gibi, ta ki geriye sadece bir gölge kalana kadar.

Bu yüzden, öğle yemeğini birlikte yedikten sonra akşam yemeğine davet edildiğim gece, aylarca karanlıkta kaldıktan sonra sahneye çıkmak gibi, neredeyse gerçek dışı bir his uyandırdı. Ve babamın da orada olacağı söylendi. Midem, gerginlik, heyecan ve kızgınlık arasında bir şeylerle doldu.

Annemin isteyeceğı gibi dokunmuş bir elbise seçtim — omuzlarıma yapışan yumuşak mavi ipek, dizlerime kadar zarıfçe uzanıyordu. Yakası yüksek düğmeli, beli sıkı, kalçalarımda pilili, uyluklarımı saran bir elbise. Şık. İnce. Kontrolcü.

Penthouse'umda, kötü adam tişörtlerimle ve çıplak ayaklarımla, pahalı mobilyaların arasında bir hayalet gibi dolaştığım halimden çok farklıydı. O tişörtler benim sessiz isyanımdı, görünmez kafese gösterdiğim orta parmağımdı. Bu gece isyan olmayacaktı, sadece kostüm olacaktı.

Hatta babamın sevdiği türden, cilalı ve sert eski topuklu ayakkabılarımı bile çıkardım. Mermer zeminde çıkardıkları ses, sanki başka birinin hayatıymış gibi bana yabancı geldi.

Oracle uygulamasını açtım ve mırıldandım, "Oracle, ailemi göreceğim. Benim için bir dudak parlatıcısı seç. Gül altın mı, pembe mi?"

Oralar bana gül altın rengini söyledi, ben de dudaklarıma sürdüm, kirpiklerime maskara sürdüm, ışığı yakalamak için yeterli miktarda aydınlatıcı ekledim. Elmacık kemiklerimi konturlamak, savaş boyası ritüeli haline geldi, fırça darbelerim hassas ve dikkatliydi. Mükemmellik maskesi takmak zaman aldı ve ben hiçbirine çatlaklarımı göstermeye niyetli değildim.

Babamın kızını görmesini istedim. Benim hala onun kanından olduğumu, sadece bir meta olmadığımı hatırlamasını istedim. Beni çoktan takas etmeye karar vermiş olsalar bile, o masada bir yerimi hak ettiğimi bilmesini istedim.

Saat yedi on beş geçe kapım çalındı. Geç kaldığımı biliyordum, ama Bane'in sinirlerini bozmaya da alışkındım. Kapıyı açtığımda, Pepe tamamen siyah bir smokin içinde karşımda duruyordu. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Geç kaldın," diye homurdandı, sanki ağzını açmaktan nefret ediyormuş gibi.

"Oh, beni almaya mı geldin? Akşam yemeğine benimle çıkacak mısın?" diye sordum, çünkü Bane'in kendisi gelmek yerine birini göndermesi tam da onun yapacağı bir şeydi.

Yorumuma kaşlarını çattı, çikolata kahverengi gözlerinin üzerine kalın kaşları çöktü. Adamın yüzü somurtmak için yaratılmış gibiydi; kare çenesi sürekli sakallarla kaplıydı, burnu biraz eğriydi. Sonra gerçekten de direndi, omuzları yükseldi, göğsü şişti, onun gibi kaslı bir adamda bu çok komikti. İnsan duvarı gibi birinin nasıl daha büyük görünebileceğini hayal edemiyordum, ama bir şekilde başardı.

"Sana eşlik ediyorum," diye homurdandı, sesi kaldırımda sürüklenen çakıl gibi pürüzlüydü. "Seninle çıkmıyorum. Bunu asla yapmam."

Bu sözler canımı yakmalıydı, ama yakmadı. Sesi acımasız değildi, sadece keskin, sanki her hecede gereksiz her şey çıkarılmış gibiydi. That was him in a nutshell—gruff to the bone,

Dışarıdan bakıldığında espriden yoksun görünüyordu, ama sert kabuğunun altında o kadar da kötü biri gibi görünmüyordu. Kimse istemeden çantalarımı taşıdı, etli eliyle kapıları hiç zorlanmadan açtı ve kimsenin engellemeye cesaret edemediği koridorları temizlemek için iki adım önde yürüdü. Somurtkanlığı kalıcıysa, sessiz dikkatliliği de öyleydi. Erkekleri sürükleyerek uzaklaştırması dışında onu takdir ediyordum.

"O kadar da kötü değilim," diye alay ettim, küçük bir çantayı kapmak için dönüp ona el salladım, böylece asansörlere doğru yürüyebilirdik.

O, içinden homurdandı. "Bane'in beni öldürmek için yaratıcı bir yol bulması o kadar da kötü *değil*."

"Sen onun için kirli işleri yapan adam değil misin?" diye sordum, çünkü onun çığlık atan bir adamı sürüklediğini görmüştüm ve korkmam gerekse de, Bane'in öfkesi geçmişte beni hiç korkutmamıştı.

Ama belki de daha fazla korkmam gerekirdi, çünkü Pepe, "Bane, istediği zaman en iyi işi kendine saklar," dedi.

Onun yorumunu içime sindirdim ama konuşmayı bitirmedim. Pepe dahil, herhangi birinin bana zaman ayırmasından mutluydum. "Nasıl yani?"

Ancak benim sorumla ağzını kapattı ve sanki benimle konuşmuş olması benim suçummuş gibi koridorda ayaklarını yere vurarak yürüdü.

Hemen peşinden koştum. "Hadi ama. Beni her yere eşlik edeceksin ama benimle konuşmayı reddedecek misin?"

"Evet." Etli eliyle asansör düğmesine bastı. "Bu çok çabuk sıkıcı hale gelecek."

Asansör kapıları açıldığında homurdandı ve içeri girdik. "Akşam yemeğinde konuşacak çok insan olacak."

"Peki." Korkuluğa yaslandım ve gözlerimi kısarak ona baktım, sert kabuğunu neyin kırabileceğini anlamaya çalışıyordum. "Babam dışında akşam yemeğinde kimler var?"

Asansördeki kameralara ve kapıya bir göz attıktan sonra yüzünü tüm lenslerden gizleyecek şekilde çevirdi ve "Annen de orada olacak, Bayan Zarelli. Ve bir arkadaşım. O yüzden en iyi davranışlarını sergilemeye hazırlan." dedi.

Arkadaşlar ve aile. Beni Bane'in yanında çürümeye terk edenler.

BÖLÜM 11

BANE

"BAŞKA BİR PARMAK."

"Lanet olsun, Bane." Jameson elini çenesine sürdü ve deri Hermes loafer'larıyla geriye doğru sallandı.

Elbette, sendikanın parasını ruhuna göre dikilmiş gibi giyiyordu: geniş omuzlarını saran el dikişi kömür rengi takım elbise, bileğini hafifçe sallayarak birinin ipoteğini ödeyebilecekmiş gibi parıldayan platin HEAT saati. Saçları ustaca dağınıktı, bir iki kez elini geçirdiğini gösteren koyu renk dalgalar halindeydi.

Jameson Knight, muhtemelen hepimizin olduğu gibi çekici biriydi. Chicago yakınlarındaki Diamond Syndicate'in bir üyesiydi ve onlar sanki ıslah olmuş gibi davranıyorlardı. O, sandalyenizi altınızdan çekmeden hemen önce elinize bir bardak viski tutuşturacak türden bir adama benziyordu. Kulağına o kadar alçak ve kadifemsi bir sesle yalanlar fısıldayan, sen de onlara inanacak kadar. O da bizimle aynı sendika soyundan geliyordu, ama benim doğuştan hakkım daha kanlıydı. Babamın İtalyan kökenleri bunu garanti ediyordu. Jameson merhamet kokuyordu. Bu koku, yıkayamayacağı bir koku gibi ona yapışmıştı.

Bu beni alay etmek istememe neden oluyordu, çünkü o birini canlı olarak kaçmasına izin verirken, ben onu çoktan gömmüştüm. Kimse bana haksızlık edip hayatta kalamazdı.

Bianca Zarelli hariç.

O kadın en büyük ihaneti işlemişti. Yıllarca sadık olduğunu sanmıştım. Her ay geceleri onu ziyaret etmek için dünyanın öbür ucuna gidiyordum.

Sonra Rafe'i öğrendim ve bu ihanet zehir gibi tadı vardı. Affedemeyeceğim bir şeydi ama bu yüzden yumuşarsam

Onu bu yüzden benimle aynı çatı altına aldım.

O, bir daha asla düşmemem gerektiğini hatırlatacaktı.

Bu yüzden, ayaklarımın dibindeki piçi bağışlamak yerine, Pepe'ye, her fırsatta zamanı ve kuralları eğip bükmekte olan kadını getirmesini işaret ettim. Ve öfkemi önümdeki adama yönelttim. Gereğinden fazla sert mi davrandım? Belki, ama umurumda değildi.

"Kapa çeneni, Jameson. Bırak da eğleneyim." Cade bana hak verdi. Krawson'ın bizim bölgemizde iş çevirdiğini duyunca buraya uçmuştu. Uzak bir kuzenimdi ama en ölümcül olanlardan biriydi. Ve işkencenin yarıda kesilmesini hiç umursamıyordu. Ağzı kurt gibi bir gülümsemeye dönüştü, sonra masadan başka bir alet aldı. Benim akşam yemeği partisini verdiğim salonun hemen aşağısında bağladığımız o orospu çocuğuna mesajımızı yüksek sesle ve net bir şekilde iletmeyi gönüllü olarak üstlendi.

"O zaman başlayalım."

Cade'e fırsat versek bütün geceyi bu işle geçirirdi. Muhtemelen benim kadar berbat durumdaydı ve şiddete yatkındı, ama artık içindeki şeytanları serbest bırakma fırsatı pek bulamıyordu.

Seçtiği bıçak keskindi, ama kurbanın isteyeceği kadar hassas değildi. O kesik çok acıtacaktı.

"Sonuçlarını düşünmeden, sırf eğlenmek için yapıyorsun," diye hatırlattı Jameson.

İnsanların çatlaklarını ve zayıflıklarını bulmanın, vazgeçilemeyecek kadar büyük bir uyuşturucu olduğunu anlamıyordu. Kemiklerin çıtırdaması, kanın sıçraması, bir adamın sonunda bizim ona çektirdiğimiz acıyı atlatamayacağını anladığında odanın sessizliğe bürünmesinden zevk alıyordum. Başımı eğip Cade'in Krawson Zarelli'nin yüzük parmağını yavaşça kesmesini, ileri geri testereyle kesmesini izledim. Kesikler kasıtlı olarak düzgün değildi. Cade istediğinde çok hassas bir herifti.

"Bitirmek üzereyim," dedi Jameson tereddütle.

"Onun durmasını istiyorsan, oradaki Diamond Syndicate için fazla yumuşaksın," dedim Jameson'a bakmadan. Jameson'ın Chicago yakınlarındaki Diamond Syndicate bölgesi, Bianca'nın ailesininkinden çok daha temizdi.

Jameson'ın dudakları inceldi. "Sence ben biraz kanı umursar mıyım?" Gözlerini devirdi. "Ben insanları ölümden geri getirdim, Black." Bana hatırlattı. "Onları toprağa da gömdüm. Ama Chicago kolu ahlaki kuralları korumaya çalışıyor ve..."

"Batı Kıyısı kolu ahlak kurallarına uymuyor," dedim. "Babam onlara biraz müsamaha gösterdiğinden beri Zarelliler her üç ayda bir bize saygısızlık ediyorlar. Onların bizi aptal yerine koymasını izlemekten bıktım."

"Ben yapmadım," diye boğuk bir sesle konuştu Krawson, bileklerini ve ayak bileklerini sıkkan plastik kelepçelere karşı kıvrınarak. Yüzü solgundu, ter saçlarını alnına yapıştırmıştı. Tarptaki parmağına, yeterince isterse geri dönüp yerine yapışacakmış gibi bakıyordu.

Çömelip, sesimi onun gözlerindeki korkuyu gerçekten anlayabileceğim bir seviyeye indirdim. "Yani, Doğu Kıyısı'nda Patsy Ranora ile yatmadın mı? Bratva'nın limanlarını kullanmana izin vermesini umarak, onun patronunun masasında bir yer kapmaya çalışmadın mı?" Soruyu acele etmeden havada bıraktım. "Kendi tedarik hattını getirip bizim bölgemizde dağıtım yapmaya başlayacağını fısıldamadın mı?"

Gözleri, anladığını gösteren bir ifadeyle dondu. Ve panikledi. İyi. Ben de gözlerimi devirdim, çünkü açıkçası onun prova edilmiş sözlerine ve yalanlarına ayıracak vaktim yoktu.

Bianca'nın bir akşam yemeğine katılıp, kendi topluluğu olarak gördüğü insanlarla çevrili olacağını biliyordum. Onlarla iletişim kuramadığından sürekli şikayet ediyordu, bu yüzden o geceyi, bu bağların neden tehlikeli ve gereksiz olduğunu hepimize hatırlatmak için düzenledim. Kimsenin sadık olmadığını, tıpkı kendisinin olmadığı gibi, fark edecekti.

Ailesi, omurgasız, bencil sosyetiklerden ibaretti.

Zarelliler dağınıktı. Düzensizdi. Diamond Syndicate'in zayıf halkalarıydı. Onları sadece Bianca'nın büyükbabası kurtarabileceğimiz bir dayanak bırakmış olduğu ve babam haksızlığa uğradığında bile duygusal davrandığı için tolere ediyorduk.

Bu, şimdilik ikili bir yaklaşım anlamına geliyordu: komşular için görünüşü korumak ve duvarların arkasındaki çürümüşlüğü sessizce temizlemek.

Bianca'nın kardeşimle evlenmesi, görünüşü tamamladı; babasını yerine koyarken, babamın eski dünya sadakatini yatıştırdı. Geri kalanını ben, parmak parmak hallediyordum. Ne yazık ki

Zarelliler için talihsiz bir şekilde, her kuzen farklı bir şarkı söylüyordu ve hiçbirisi birbiriyle uyum içinde değildi. Sandalyeye oturttuğumuz her adam, tüm lanet olası grubun mezarını daha da derinleştiriyordu.

"Bir parmak daha alalım mı?" diye sordum sohbet eder gibi, "yoksa işaret parmağını ve başparmağını daha sonra sikini okşamak için saklamak mı istersin? Neye ihtiyacımız olduğunu söyle, Krawson, en azından bu hobini sürdürebilirsin."

Jameson'ın bakışları bana çevrildi. Bu sefer tartışmadı. O da benim kadar iyi biliyordu ki adam patlamak üzereydi ve patladığında bu hepimizin yararına olacaktı.

"Program nedir?" diye sordum Krawson'a. "Tarihler, konteynerler, hangi terminalin izin verdiği bilgilerini istiyorum. Gümrükte irtibat kişinin kim? Hatırlamadığını söylersen, Cade'e akşam yemeğinden önce kolunu kopartmasını söylerim."

Krawson dudağını ısırdı. Sanki Bay Zarelli'nin gelip onu kurtarmasını beklemiş gibi çift kapıya baktı. O pislik yeğenini oldukça çabuk teslim etmişti. Bianca'yı kardeşime teslim ettiği kadar çabuk. "Sana söylersen beni öldürürler."

"Zaten ölmüş sayılırsın. Ya yakalanana kadar kaçarsın ya da burada ölersün. Ama kafatasını kurtaracağım ve istersen diğerlerinin yanındaki rafa koyacağım."

Cade ve Jameson gibi o da başını kaldırdı. Cade, benim ne kadar dürüst olduğumu bildiği için güldü. Jameson, yine çok ileri gittiğimi düşünerek iç geçirdi.

"Ona hiçbir umut vermeyecek misin?" diye sordu Jameson.

"Umut edecek bir şey yok," diye düzeltti Cade. "Senin seçimin, ama ben seni deşmeme izin vermeni öneririm. Nazik davranırım."

Adam bir an Cade'e baktı, sonra yuvasına çok yaklaştığımızı anlayan bir kuş gibi cıvılamaya başladı. "Ayda iki kez, gece yarısı gelen, üzerinde hiçbir işaret olmayan bir konteyner için ödeme yapıyoruz."

Konuşmaya devam etti ve bize daha fazla bilgi verdi. Bıçakların yanına gittim ve en büyüğünü aradım.

Onu aldım ve adam cümlesinin ortasında donakaldı. "Bu senin son yemeğin olacak, Krawson."

"Ne?"

Cade'e başımı salladım, "Burada işimiz bitti. Güvenlik ekibi yaralarını temizleyip bandajlayabilir. Eminim kuzeni ölmeden önce onunla yemek yemek isteyecektir."

"Beni öldüremezsin. Ben Zarelli'nin yeğeniyim. Ben..."

"Neden akşam yemeğinde ona sormuyoruz, Krawson?" Bıçağı kaldırıp, "Her ihtimale karşı bunu yanıma alacağım" dedim.

Bunun üzerine Cade ve Jameson'ı özel akşam yemeği salonuna davet ettim. Bu salon, insanları yumuşatmak için tasarlanmıştı, sonra da onları keskinleştirip istediğimiz şekle getirecektik. Cade ve Jameson ile birlikte içeri girdim, kardeşlerimin de gelip gelmediğine bakmak için etrafa göz gezdirdim.

Ezra, masanın bir ucunda Rafe'nin yanında oturuyordu, kristal şampanya kadehi avize ışığı altında parılıyordu.

Zarelli ailesi diğer uçta oturuyordu. Bianca'nın annesi önüne konulan porselen tabak ve gümüş çatal bıçakları eliyle okşadı. Bay Zarelli onun hareketine sert bir bakış attı ve kadın elini hızla geri çekti. Birinin ondan üstün olmasını hiç sevmezdi ve karısının başkasının yemek takımını beğenmesi, kırılgan egosuna büyük bir darbe vurmuştu.

Personel, eğitilmiş olmayan bir gözün asla göremeyeceği bir yerde duran güvenlik görevlileri eşliğinde, mezeleri sunmak için sıraya girdi.

Rafe ile Bianca'nın annesi arasında birkaç boş koltuk vardı. Bianca'nın oraya vardığında birine oturacağını düşünüyordum. Açık oturma düzeniyle bir satranç oyunu oynanıyordu ve Bianca'ya sadakatini kime vereceğini seçme şansı tanınıyordu.

Jameson, hepsinden daha akıllı olan, tam ortada oturdu, her iki yanında boş sandalyeler vardı. Ve masanın başına oturmak yerine, onun karşısına oturdum. Rafe başını kaldırmadı ve Ezra kendi kendine güldü, sonra kadehini Jameson ve bana doğru kaldırdı, "Bu gece oynayacağımız oyunlara."

Angela da davet edilmişti ve hemen benim yanıma oturmayı tercih etti. Bu, Bianca'ya ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu gösteriyordu.

Hiç de öyle değildi.

Kız bana "Burada olduğum için çok heyecanlıyım. Babam beni davet ettiğin için çok mutlu oldu" diyerek yağ çekmeye başladı. O ve babası, ailemdeki erkeklerin ilgisine yakınlıklarına göre önemlerini ölçüyor olmalılar.

Tanrım, Bianca konuşmak istediği kişi bu muydu?

Angela bana doğru eğildi ve konuşmaya devam ederken, Bianca'nın babası yüzünde somurtkan bir ifadeyle ayağa kalktı ve solgun yüzlü Krawson güvenlik görevlilerim tarafından içeri itildi. Adam gururu kalmamış gibi sendeledi ve sonra köpeç gözlerle amcasına doğru kambur bir şekilde yürüdü. Bandajlı elini göğsüne yakın tutarken, "Stef amca, beni sakat bıraktılar" diye inledi.

Stefano'nun bakışları bana doğru keskin bir şekilde yöneldi, ama ben ayağa kalkıp bir açıklama yapmaya tenezzül etmedim. Bu yüzden kaşlarımı kaldırdım ve amcasının onun için savaşa girip girmeyeceğini görmek için bekledim.

Çenesi bir kez seğirdi, ama gri saçlı adamın bana karşı gösterdiği tek tepki buydu. Bunun yerine, öfkesini önemsiz yeğenine yöneltti. "Otur ve sızlanmayı kes, Kraw. Ailemizi utandırıyorsun."

"Utanç mı?" Krawson neredeyse ağlayacaktı, ama Bay Zarelli'nin diğer tarafına oturdu ve utanmış bir köpek gibi başını eğdi.

"Onun davranışları için özür dilerim. Yemek yerken konuşalım mı? Açlıktan ölüyoruz..."

"Kızınız geldiğinde yeriz," dedim ona.

"Onu beklememize gerek yok. O her zaman geç kalır." Kızını dışarıda bırakmanın normal bir şey olduğunu ima edencesine güldü.

"Ailemizdeki kadınları her zaman bekleriz," diye cevap verdim, sesim tartışmaya yer bırakmayacak şekilde. Rafe'ye baktım, acaba o da aynı şeyi söyleyecek mi diye. Sonuçta beklediğimiz kişi onun nişanlısıydı.

Ancak o, iş telefonundan başını kaldırmadı bile.

Birkaç saniye sonra, kapıdan bir boğaz temizleme sesi geldi ve Pepe Bianca'yı içeriye getirdi.

Her zamanki kıyafetini giymemişti. O gün seçtiği her kötü adamı gözden geçirmeyi alışkanlık haline getirmiştin. Ancak bu akşam, göğsüne kadar uzanan bir sıra düğmeli, eski paranın dokunduğu kumaştan yapılmış hafif bir elbise giymeyi tercih etmişti.

Eski paranın fısıltısını yansıtan kumaştan dokunmuştu. Mütevazı, ağırbaşlı, dizlerinde yumuşak bir şekilde genişleyen bir eteği vardı.

Lanet olasıca yıkıcı görünüyordu.

O, odayı gözden geçirdikten sonra bakışları her birinin yüzüne takıldı ve ben, her birini tanıdıkça duyduğu duyguları gördüm. Ezra ve Jameson'ı görünce sevindi. Annesini ve babasını gördüğüne mutlu görünmeye çalıştığını gördüm. Sanırım bir tür saygı göstermeye çalışıyordu, ama bu pek başarılı olamadı. Öğreniyor gibiydi. Sonra Rafe ile arasında, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım gergin bir kabul ve duygu vardı. Sanki onunla ilgili sırları ortaya çıkarmış gibiydi.

En çok nefret ettiğim bakıştı bu. Tamamen anlayana kadar onu inceleyip parçalamak istedim, ama bunu anlamak bana düşmezdi.

Ve sonra bakışları bana takıldı.

Bu sevinç değildi. Rahatlık da değildi. Nefret idi. Saf, kaynayan ve deriyi yüzebilecek kadar keskin bir nefret.

Kendime, onun benim ilgilenmem gereken biri olmadığını söyledim. Onu korumam, anlamam, istemem gerekmiyordu. O bir borçtu, bir rehin, bir pazarlık için göz kulak olduğum bir kadındı, daha fazlası değil.

Yine de, yanımdan geçip Rafe ve Jameson'ın arasındaki boş koltuğu seçtiğinde, göğsüm sıkıştı. Solunda sessiz ve ilgisiz Rafe. Sağında, o sinsi gülümsemesiyle ona doğru eğilmiş Jameson.

Siktir. Odadaki onca koltuk arasından, kanımı kaynatan koltuğu seçmişti.

Garson, sessiz ve hassas bir şekilde masanın etrafında dolaşarak, yiyeceklerle dolu ağır tabakları ve buharlı ekmek sepetlerini masaya koydu. Bay Zarelli kadehini kaldırdı, boğazını temizledi ve sıırttı.

"Artık hepimiz buradayız," dedi, Bianca'ya ve sonra garsonlarımdan birine anlamlı bir bakış atarak, "belki kızım dakik olmanın bir bedeli olduğunu öğrenir. Ona ekmek verin."

Krawson, o pislik, kahkahalar attı, ama Bianca sandalyesinde kaskatı kesildi. Ağzı, bir cevap vermekten kendini alıkoymaya çalışır gibi inceldi ve eli, kendisine uzattıkları sepetin yanında bir an titreyerek havada kaldı. Ama gülümsemeyle

ve babasını gördüğüne sevindiğini mırıldanarak bunu gizledi. Herkes onun davranışını olduğu gibi kabul etti.

Ben hariç herkes.

Onun gözlerine bakıp sepetten büyük bir rulo aldığını izledim. Sessiz bir savaş varmış gibi gözlerini kısmış gibiydi.

Bakışlarım Bianca'nın eline, parmaklarındaki hafif titremeye kaydı. Bunun nedenini bilmiyordum, sinirlerden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını umursamıyordum, ama ekmeği istemediğini biliyordum.

"O biftek yiyecek," dedim garsona düz bir sesle. "Salata. Şimdi. Ekmek yok."

Tüm masa dondu.

Babasının gülümsemesi dondu. "Babası ne derse onu yiyecek

."

"Kızınızı bize verdiğiniz halde onu hala kontrol edebileceğinizi düşünmeniz ilginç. Bianca, ne yemek istersin?"

bize verdiğin halde onu hala kontrol edebileceğini düşünmen ilginç. Bianca, ne yemek istersin?"

Bianca'nın gözleri bana doğru fırladı, şaşkın ve iri. Minnettar değil, asla minnettar değil, ama muhtemelen ona bir seçenek sunduğum için şaşırmıştı. Onu daha iyi takdir etmem gerekiyordu. Bütün gün tek yaptığım onu fark etmekken, beş yıl boyunca fark edilmeyeceğini düşünerek yaşayamazdım. "Hepimiz kendi tabağımızdan çok benim tabağımla mı ilgileniyoruz?"

Başını bana doğru eğdi ve baskı altında olsa bile onun küstahlığına saygı duymaktan kendimi alamadım.

"Tamam. İsteddiğini seç." Garsonları çağırdım ve önümüze ekmek, makarna ve biftekleri koymalarını sağladım, sonra konuyu değiştirdim. "Biraz limanlardan bahsedelim mi?"

Stefano, Kraw'a hızlıca bir bakış attı. Bu, benim için yeterli bir işaretti. Adam ilk seferinde dersini almamıştı. Zaten kızını, kurnazlık yapmaya çalıştığı için feda etmişti. Ve şimdi yeğeninin ne yaptığını çok iyi biliyordu. Yine de, onun bu konuyu karıştırmasına izin verdim. "Dikkat edilmesi gereken" sevkiyatlar ve limanlar, "esneklik gerektiren" ittifaklar hakkında bir konuşma yapmak için boğazını temizledi. Onun, izin verdiği ihanetten kurtulduğunu düşünene kadar konuşmasına izin verdim.

Sonra onu bir cümle ile susturdum: "Pier Forty-Seven sizin işinize kapalıdır."

Gözlerini kırptı. "Sen kontrol etmiyorsun..."

"Kontrol ediyorum," dedim. "Ailem ve ittifaklarım, senin için önemli olan tüm Batı ve Doğu Kıyısı limanlarını yönetiyor. Haksız mıyım, Jameson?"

Jameson da benim kadar iyi biliyordu ki, Doğu Kıyısı kartellerle ve İtalyanlarla bağlantılıydı. İkisinin de üyesi olduğu Diamond Syndicate, bizim gibi orada bir kalesi yoktu. Omuz silkti. "O haklı, Stefano."

"Peki ya sen oradaki bağlarını sağlamlaştırmakla..."

Bay Zarelli, Jameson'ın karısından bahsedecekti, ama o kadın onu ihanet etmiş, kartellerle kaçmış ve muhtemelen şimdi ölmüştü.

Jameson'ın mizacı birdenbire tüm cazibesini yitirdi. Onun altında sakladığı canavar ortaya çıkmıştı. "Bir sonraki sözlerini dikkatli seç, Stefano. Benim çetemde olup olmaman umurumda değil olman umurumda değil."

Bay Zarelli, masadaki herkese bakıp hiçbirimizin onun tarafında olmadığını fark edince terlemeye başladı. "Rafe," diye başladı, ama kardeşim telefonundaki bir düğmeye bastı ve sonunda Bay Zarelli'nin gözlerine bakarak, "Zarelli'yi limanlardan çıkarın," dedi. Sonra ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Bianca'nın babası bunu duyunca duygularını zorlukla kontrol etti. Yüzü kıpkırmızı oldu ve çatalını sıkıca tutarken parmak eklemlerinin beyazlaştığını gördüm. Karısı, masadaki çiçekleri göstererek onun öfkesini yatıştırmaya çalıştı: "Ne güzel bir buket, değil mi Bianca?"

"Katılıyorum." Jameson dikkatini bukete çevirdi, telefonunu çıkardı ve bir fotoğraf çekti. "Kızım çiçekleri çok sever."

"Küçük bir kızın mı var?" Bianca, yüzünde bir kaşlarını çatarak sordu. Bunun inanamama mı yoksa endişe mi olduğunu anlayamadım.

"Evet, fotoğrafını görmek ister misin?" Jameson telefonunu ona doğru çevirdi ve Bianca'nın yüzündeki ifade yumuşadı.

"Seninle mutlu görünüyor."

"Deniyorum. Sendika içindeki bir hayat yerine, bir çocuk için bir hayat kurmaya çalışıyorum, anlarsın ya."

Bianca ona küçük bir gülümsemeyle omzuna hafifçe vurdu. "Deniyorsan, zaten yolun yarısını katetmişsin demektir."

Kıskançlık içimi bir fitil gibi yakıp kavurdu. Ona samimi bir şekilde omzuna vurdu, oysa ben aylardır soğuk bakışlar ve kesik kesik sözler duymuştum. O, onun ilgisini, onun yumuşaklığını kazanmıştı ve bu, masanın üzerinden uzanıp onun kolunu koparmak istememe neden oldu.

Onu istemiyordum. İstemiyordum. Ama başka kimsenin onun ilgisini çekmesini de istemiyordum.

Onlar konuşmaya devam ettiler, ama Stefano onların konuşmalarını keserek benimle konuştu. Limanları, erişimi, sevkiyatları konuşmak istedi. Şunu istedi, bunu istedi, konuşmanın kendisine nasıl fayda sağlayacağına odaklanmasını istedi.

"Sence bu konuyu tartışmak için en uygun zaman mı?" Sonunda sözünü kestim. "Başka bir kızın olmadığı için zaten zor durumdasın. O yüzden, aylardır görmediğin kızına biraz zaman ayırmanın zamanı gelmiş olabilir."

Kraw gözlerini devirdi ve elinden şikayet etti. "Hiçbiri en uygun zaman değil. Lanet olası bir hastaneye ihtiyacım var."

"Bianca'ya merhaba dedin mi?"

"Ne için? O artık senin ailenin bir parçası, değil mi?"

Yine de babası son bir kontrol parçası istiyordu ve bunu bulabildiği tek yer babalık iddiasıydı. "O hala benim kızım." Elini masaya vurdu. "Lanet ekmeğini ye," diye bağırdı.

Bianca bu emir karşısında irkildi, gözleri bana doğru parladı, sanki aylardır neredeyse hiç konuşmamış ve ona soğuk davranmış olmama rağmen, bana tepki vermemem için uyarıda bulunmak istiyormuş gibi. Küçük eli titreyerek bir rulo ekmeğe uzandı ve mekanik bir hareketle iki ısırık aldı. "Mutlu musun, baba?"

"Hepsi," diye tersledi.

Jameson öne eğildiğinde sandalyesi gıcırdadı, sesinde sinirlenme belirtmeye başladı. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır," diye mırıldandı Krawson koltuğundan. "Bu gerçek ebeveynlik, Jameson. Yoksa bilmiyor musun, çünkü sen bunu mahvediyorsun..."

Jameson'ın eli hızla hareket etti ve bıçağı Kraw'ın diğer eline sapladı. O pislik ağlarken, Jameson işi bitirmek için ayağa kalktı, ama ben elimi kaldırdım. "Jameson. Bırak ben halledeyim. Yemek masasında iç savaş çıkmasına gerek yok."

"Neyi halledeyim?" diye homurdandı Zarelli.

"Birincisi, yeğeninin sürekli uygunsuz konuşmalar yapması." Bakışlarım Stefano'ya takıldı. "İkincisi, Bianca'ya hala emir verebileceğini düşünmen."

"Geç geldikten sonra, benim masamda asla özel muamele görmez," diye tısladı.

Bu onun güç gösterisi miydi? Elbiselerimi masaya dayadım. "O *benim* masamda asla geç kalmış sayılmaz çünkü akşam yemeği o gelene kadar başlamaz. Onu ve tüm kadınları gelene kadar bekleriz. Akşam yemeğinin iki saat geç başlamasını istiyorsa, o senin kızın olsun ya da olmasın, bekleyeceksin. Nedenini biliyor musun?"

Nefesi şimdi daha ağırlaşmıştı, burun delikleri genişlemişti, ama umursamadım. "Çünkü o artık *benim*. Senin değil. Ve sana hesap vereceğini düşünüyorsan, lanet olsun sana."

Başımı Bianca'nın gözlerine bakacak kadar çevirdim. "Ne istersen ye, tabağındaki kalanları baban temizlesin."

"Sen sadece ondan bir parça istiyorsun," diye Krawson tüm masanın duyabileceği kadar yüksek sesle homurdandı.

Yavaşça, bilinçli bir nefes aldım. "Tekrarla." "Ne?" diye kekeledi, yüzü soldu.

"Bütün masaya tekrar et dedim, Kraw. O büyük kafatasından o küçük beynini çıkarmadan önce herkesin ne dediğini bilmesini istiyorum."

"Lütfen," diye alay etti.

Masadan yavaşça ve ölçülü bir şekilde geri çekildim. Sandalyenin ayaklarının mermer zeminde sürtünme sesi, garsonların odadan kaçmasına neden oldu. Güvenlik ekibim yerini değiştirdi; diğer herkes gerildi.

Bianca'nın her hareketini kaydettim. Jameson kolunu sandalyesinin arkasına koymuş, ona bir şey fısıldamak için eğilmişti. Bianca yavaşça başını salladı, mavi gözleri benimkilerle buluştu ve "Kalacağım" diye mırıldandı.

İçimdeki o canavar, şiddeti seven canavar, kafesinden fırladı ve onun cesaretine, benim yapmak üzere olduğum şeyi görmek istemesine rahat bir nefes aldı.

Ona karşı hala bu kadar kötü hissetmekten nefret ediyordum.

Güzel gözleri Krawson'dan babasına, oradan da bana kaydı, masanın etrafında dolaşırken beni takip etti. Krawson ayağa kalkmak için elindeki bıçağı çekti, şimdi özür dilemeye çalışıyordu, ama adamlarım yolunu kesti.

"Benim masamdaki bir kadına saygısızlık yapabileceğini ve kafatasını diğerleriyle birlikte ofisime asmayacağımı mı sanıyorsun?" diye sordum.

Onları nasıl topladığım biraz hikaye haline gelmişti. Duvarları taç pervazları gibi süslüyor ve raflarımı güzelce dekore ediyorlardı. Ağartılmış. Sterilize edilmiş. Dekor gibi düzenlenmişlerdi. Onlar benim ödülleriimdi. Her biri bir uyarı niteliğindeydi çünkü her biri bana karşı gelebileceğini düşünen bir erkeğe aitti.

"Sen... beni böyle tehdit edemezsin," dedi Krawson titreyerek.

Arkamdan uzanıp kemerimdeki kınından bıçağı çıkardım. "Diğer odada seni uyarmıştım, Kraw, bu senin son yemeğin olacak."

Güvenlik görevlilerim onu yakaladı ve sandalyeye geri oturttu. Zarelli kekeleyerek özür diledi, ama ben ne yapacağını çok iyi bilen Jameson'a baktım. O da Glock'unu çekip Zarelli'ye doğrulttu. "Karışma, ihtiyar. Sana merhamet gösteriyoruz, ama bunun tek nedeni büyükbaban. O, kafana kurşun sıkmaya her türlü hakkı var, sen de bizimle yaptığın anlaşmaları ve şimdi de limanı kendi çıkarın için manipüle ettiğin için benim de öyle."

Bu onu susturdu.

Krawson'ın düzensiz nefes alıp verışı dışında oda sessizliğe büründü. Sonra güvenlik görevlilerim onun saçını tutarken ben arkasına geçtim. İlk başta çığlık attı ama sonra duyulan tek ses bıçağımın etine saplanması, kan donduran çığlık, masa örtüsü ve porselenlerin üzerine sıçrayan kan ve ardından kıkırdakların kesilme sesiydi.

O kafatasını istiyordum. Herkesin bunu bilmesini istiyordum.

Kan masanın üzerine, yemeğin üzerine, Bianca'nın elbisesine sıçradı ve cildinde lekeler bıraktı. O çok hareketsiz oturuyordu, dudakları aralıktı ama ses çıkmıyordu. Yanakları kızarmıştı, sadece şoktan değil

daha ilkel bir şeyden kızarmıştı, çünkü o, benim yanağımdaki kan damlalarını silerken bana bakıyordu.

O sırada kardeşim içeri girdi, ayakkabıları mermerin üzerinde tıklıyordu ve bu manzarayı gördüğünde bile ritmini bozmadı. "Sanırım kendi tatil köyümüzde bile bu karışıklığı önlemek istememişsin, Bane." Diye tısladı. Doğruca Bianca'nın yanına gitti, gözleri onu taradı. "İyi misin, Bianca?"

"Tabii ki." Ağlayan ve Bianca'ya başını sallayan annesine bir bakış attı. Sonra masanın diğer tarafında titreyen Angela'ya baktı. Bianca'nın elleri artık sabitti, ağzının köşelerini peçeteyle silerken, sanki benim şiddetimi gerçek olduğu sürece kaldırabilecekmiş gibi soğukkanlılığını koruyordu. Yavaşça ayağa kalktı. "İzninizle, tuvalete gitmem gerekiyor."

Çıkmadan önce, Jameson'a doğru hafifçe eğildi ve yumuşak bir sesle, "Burada daha uzun süre kalacak mısınız?" diye sordu.

"Şimdi gidiyorum." Ayağa kalktı ve ona kısa bir sarılma verdi.

"K ızına iyi bakmaya devam et.

Onun babasına ihtiyacı var."

Jameson, her zamanki gibi çekici bir şeytan gibi gülümsedi. "Bu yemeği, kan olmasına rağmen, düşündüğümde çok daha lezzetli hale getirdin. Artık burada saklanmayı bırak da, yakında Chicago'ya gelip bizi ziyaret et, olur mu?"

"O, ben veya Rafe olmadan hiçbir yere gitmez," diye araya girdim, sesim odayı dondurmaya yetecek kadar keskin bir tondaydı.

O, çenesini kaldırarak alaycı bir şekilde güldü. "Ne yapabileceğime bakarım."

"Ne kadar nankör olduğunu gör." Babası bu noktada yarı histerik bir haldeydi, suçlayacak bir şey arıyordu. "Sen de bana veda etmeden gidiyor musun? Kuzenine söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu babası.

Ama Bianca, bu şiddetli ortamda sesini bulmuş gibiydi, çünkü babasının sorusuna başını eğerek cevap verdi: "Ne demeliyim, baba? Kaybın için üzgünüm mü? Yoksa bunu hak etti mi?"

"Bianca!" Annesi nefesini tuttu.

"İkinize de söyleyecek hiçbir şeyim yok. Kesinlikle veda değil. Belki de iyi ki kurtulduk." Sonra arkasını dönüp beni orada bıraktı.

Kanla lekelenmiş pastel mavi elbisesinin görüntüsü ve havada bir meydan okuma gibi asılı kalan parfümünün kokusu.

Sanki benim onu takip
etmeyeceğimi düşünmüş gibi.
Ama ben her zaman takip ettim.

BÖLÜM 12

BIANCA

Hızla saklanma yerim haline gelen tertemiz banyonun ortasında durdum ve bayılmadığım için tüm tanrılara şükrettim. Ellerimi tezgaha dayadım ve sanki başka birine aitmiş gibi yansıma baktım.

Belki de bu noktada öyleydi. Bana bakan kız, annemin gurur duyacağı güzel makyaj, mükemmel kirpikler, hafif allık ve pembe lekeli dudaklara sahipti, ama onun altındaki kadın, Bane'in masada bir adamı katletmesini izlerken, makyajsız temiz bir yüzle Jafar tişörtü giymek istiyordu.

Tanrım, kanın elbiseme sıçraması, damlaların hala cildimde sıcak olması karşısında kusmalı ya da hiperventilasyon yapmalıydım. Yanağımdan birkaç damlayı silerken midem bulanmalıydı.

Ve babama sanki umursamıyormuşum gibi, sanki cehennemi istiyormuşum gibi küfür ettim, ama belki de öyleydim. Nabzım hızlanmıştı, cildim kızarmıştı ve kendimi... canlı hissediyordum. Tehlike, aylardır hissetmediğim kadar güçlü duygular uyandırdı bende.

Bu gece başka erkekler de bana bakmıştı: Jameson flörtöz bakışlarıyla, Rafe ilgisiz bakışlarıyla, hatta Bane'in küçük hayranı Angela bile şampanya kadehi üzerinden benim hakkımda fısıldıyordu.

Aylarca onun dikkatini çekmeye takıntılı olduğum halde, umursamadığımı fark ettim. Muhtemelen sapkındım. Kesinlikle istememem gereken bir şeyi arzularak sapkındım.

Yüzümdeki makyaj maskesine daha dikkatli baktım. Şık. Mütevazı. Tam da masadaki herkesin istediği halim—önemliymişim gibi davranarak sergileyebilecekleri bir oyuncak bebek.

Ama gerçek neydi? Babam için asla yeterince iyi olamazdım. Ya da benim için hiç savunmayan annem için. Gerçekten arkadaş olmayan arkadaşlar için de, sadece onlara sunabileceğim şeylere önem veren erkekler için de. Artık o cilalı, paketlenmiş versiyon olmak istemiyordum.

Bu yüzden söyledim. Siktir et onları.

Elimi yüzümden aşağı doğru sürükleyerek, maskenin çatlamasına yetecek kadar makyajımı bulaştırdım. "Sen kim olmaya çalışıyorsun, Bianca?" diye aynaya fısıldadım.

Ve ardından gelen sessizlikte, cevabı biliyordum.

Onların kızı değilim. Onların piyonu değilim. Onların oyuncağı değilim. Ben tamamen başka bir şeyim.

"Kendi kendine mi konuşuyorsun, Pink?"

Sessizliği kesen sesi, alçak ve kaba, duman gibi etrafımı sardı. Kafamı kaldırdım, dönmeden önce aynada onu buldum.

Bane, sanki tüm oda ona aitmiş gibi kapı çerçevesine yaslandı, bir omuzu cilalı mermere dayalı, takım elbisesinin koyu çizgileri net bir şekilde görünüyordu. Buraya hiç de yabancı görünmüyordu, sanki bu tatil köyünü onun için tasarlamışlar gibi. Soluk gözleri bana kilitlendi, taviz vermeden, beni takip etmekten utanmadan.

"Nefes almak için her seferinde tuvalete kaçamazsın," dedi sakın bir sesle. Bakışları üzerimde dolaştı — ağzıma sürülen parlak ruj, annemin seçtiği elbise, kumaşta hala kuruyan küçük kan lekeleri. Çenesi bir kez seğirdi, ama yorum yapmadı. Bunun yerine, sesi daha yumuşak bir tona düştü, ancak emir niteliğindeydi. "Sakinleşmek için zamana ihtiyaın var, sonra masaya geç. Seni bekleyebilirler. Seni bekleyecekler."

Boğazım sıkıştı ve uyluklarım birbirine sıkıştı. O hem tatlı hem de otoriter biriydi.

"Babama 'iyi ki kurtuldum' dedim."

"Bu, kaman gerektiği anlamına gelmez."

Döndüm ve sırtımı serin mermer tezgaha dayadım. "Onlardan kaçmam neden umurunda?"

Yaklaşmadı, ama gözlerindeki yoğunluk sanki mesafeyi çoktan kapatmış gibi hissettirdi. "nk öğrenmen gerekiyor..."

Durakladı, gözlerini kısarak. "Artık benden başka kimseden kaçmayacaksın."

Kalbim bir sarsıldı. "Yani tekrar bu aileye gelin gittiğimde bana ders vermek için mi?"

"Şey," sesi sabit ve soğuktu. "İnsanlar seni sınavacak."

"Yani, menajerim Bane'den bir başka harika ders mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Ne gibi?" diye sordum. Sesim çatladı. "Söyle bana, çünkü son birkaç ayda bana ne öğrettiğini ben de bilmek istiyorum — beni o çatı katına kilitleyip, sadece gerektiğinde benimle konuşarak. Sanki burada hiç yokmuşum gibi davranıyorsun."

"Çoğu eşe böyle davranılır." "Ben *senin* eşin olmayacağım."

"Kardeşimin karısı olacaksın," dedi düz bir sesle. "O yüzden nasıl olacağını bilsen iyi olur. Ve onun masasında diğer erkeklerle konuşmana tahammül etmeyeceğini bilsen iyi olur."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Bu gece Jameson'a çok şey söyledin."

"Umursamıyor gibiydi."

"Rafe gecenin yarısı odada değildi."

Kalçamı çıkardım, meydan okurcasına. "Bu onun suçu, benim değil."

"Bu gece beni zorlama, Pink." Sesi uyarı gibi alçaldı. "Zaten bir adamın kafasını aldım."

"Ee?" Omuz silktim ve bu düşünceyle dudaklarımı yaladım. "Jameson'ın da kafasını alacak mısın, çünkü o bana senin veremediğin ilgiyi gösteriyor?"

O homurdandı ve kapı çerçevesinden uzaklaştı. "Sırf gelecekteki kocan sana ilgi göstermediği için, tanımadığın bir adamın sana ilgi göstermesini mi istiyorsun?"

Hâlâ kardeşi hakkında konuşuyordu, sanki istediğim Bane değil de kardeşiymiş gibi. "*Müstakbel kocamın* ne yaptığı umurumda mı sanıyorsun?"

"Umurumda mı?"

"Tanrım. Belki de senin bana verdiğinden daha fazlasına ihtiyacım var, Bane." Sözlerim durduramadan ağızımdan döküldü. "Dürüst olalım, bir zamanlar bir *yabancı* benim bekaretimi çaldı, sonra yıllarca her gece bana geldi

yıllarca her gece bana geldi, ta ki artık bir yabancı olmaktan çıkana kadar. Belki de yine bir yabancı istiyorum."

Bane'in elini ışık düğmesine vurması için bu kadarı yetti. İki adımda, tüm oda karanlığa bürünürken bana doğru geldi.

"Sen sadece onu düşünmelisin, Pink. Onu düşünmeyi, onunla birlikte olmayı sen seçtin. Bu da, ailemizin bizim ailemize karşı yaptığı hataların kefareti olmayı seçtiğin anlamına geliyor." Saçımı tutup beni döndürdü, böylece kalçalarım lavaboya dayandı ve aynada yansımalarımızı, göğsünü sırtıma dayamış halimizi izlemek zorunda kaldım.

"Öyleyse, ben burada o cezayı çekiyorum, değil mi? Başka bir erkekle olsa bile bunun bedelini ödeyeyim," diye alay ettim, artık aramızdaki kimyayı hissetmek istemese de, hala hissettiğini fark ederek. "Zaten beni istemiyorsun, değil mi? Herkes gibi sen de benden bıktın." Bu sözler o kadar doğrudu ki, söylerken neredeyse ağlayacaktım. Babam sanki ben görünmezmişim gibi masada oturuyordu ve Bane de sanki ben aylarca hiç var olmamışım gibi davranıyordu. İkisi de aynıydı.

"Öyle mi düşünüyorsun? Bitti mi? Lanet olası yemekleri kapına kadar getirirken, seni uçaklara sürüklerken, tahammül edemediğim ailenle akşam yemeğine davet ederken? Ve Angela da sürekli çenesi kapalı değil."

"Boş ver. O sana yapışmıştı, sen de bundan hoşlanıyordun."

"Sen de Jameson'ın sana asılmasından hoşlandın mı?" Gözleri karardı, tutuşu sıkılaştı ve vücudu bana yaklaştı. "Seni başkasına vermeliydim. O zaman umursamamak ne demek anlardın."

"Jameson'ın ilgisinin neye benzediğini görüyorum. Akşam yemeğinde benimle konuştu."

"Seninle konuştu çünkü seninle yatmak istiyor. Seni umursadığı için değil."

"Senin bana verdiklerindense bunu tercih ederim," mırıldandım ve gözlerinin nasıl büyüdüğünü gördüm, başka bir erkekle birlikte olduğum düşüncesiyle tüm vücudunun nasıl gerildiğini hissettim.

İyi.

En azından, o her gün bende tepki uyandırırken, ben de onda bir tepki uyandırabiliyordum.

Cebinden bir Zippo çakmağı çıkardı ve onu açarak makyaj masasının köşesindeki mumu yaktı. Duman aynanın etrafında kıvrıldı ve yansımamı çerçeveledi. O benim arkamda bir gölge gibiydi, aramızdaki engelin hâlâ var olduğunu hissettirecek kadar karanlık. Kulağıma eğilip fısıldadı: "Bakalım istediğin bu mu? Yansımamı izlemeni istiyorum, Pink Poison. Herhangi bir yabancıyı almadığını izle, Bianca. Beni alıyorsun."

Saçlarımdan çekerek sırtımı kavisli hale getirdi ve ben öne doğru düştüm, ellerim çift lavabonun iki yanına tutundu, yüzüm ortadaki muma tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Mumun ışığı yüzümde titreyerek gölgelerin içinde ışık yarattı, karanlıkta dans etti.

Kılıcının kabzasıyla eteğimi yukarı kaldırdı ve kalçalarımı izlemeye başladı. Tek yapabildiğim ona öfkeyle bakmaktı, çünkü şu anda bana uyguladığı baskı, yapabileceğim her şeyi engelliyordu. Bıçağını tangamın ipinin altına kaydırıp ve onu bacaklarımın arasına doğru çekti. Bacaklarımın arasına geldiğinde, iyi görebilmek için biraz geriye eğildi.

O, "Her zamanki gibi ıslak" diye mırıldandı. Sonra kumaşı keserken, bıçağın ucu bir iki kez uyluğumu çizdi. Acıyı hissedince tısladım ve sonra inledim.

"Ben herkes için ıslanabilirim," diye karşılık verdim, çünkü bacaklarımın arasında bir silah olması umurumda değildi, ona o kadar çok kızgındım ki artık öfkemi daha fazla içimde tutamıyordum.

"Aynen öyle." Fermuarını açtığını duydum ve sonra metal piercing'in ucunun merkezimde sürtündüğünü hissettim. "Hissediyor musun?"

"Evet," diye inledim. "Daha fazlasını istiyorum, lütfen. Seni hissetmeyi seviyorum, Bane."

"Yoksa sadece klitorisine değen bir penis hissini mi seviyorsun? Ben artık karanlıkta bir yabancıyım." Benim nefret ettiğim, aramızdaki her şeyi anlamsız kılan sözleri söyledi. "Herkes senin kardeşimi kurtardığını düşünürken, sen herkes için ıslanıyorsun."

Onlara benim sikimi istediğini söyleyeyim mi?"

"Umursamazlar," diye mırıldandım, tamamen onun merhametine kaldığımı bilerek. "Gerçekten umursayan sensin. Umursadığını söyle."

"Eskiden yapardım." Bacaklarımın arasından içeri girip çıkıyordu ama asla içime girmiyordu. "Ama sonra beni aldattın, bebeğim. Bana aitken ona kendini verdin." Ne kadar acınası olduğumu, başka birine kendimi verecek kadar aptalca davrandıktan sonra hala onu istediğimi görünce başını salladığını gördüm.

Elbette hikayenin tamamını bilmiyordu. Bilmesine de gerek yoktu.

Onun gözünde ve benim gözümde, ben düşmandım. "Bane, açıklayabilir miyim?"

"Hayır." İçime girdi ve bu açıyla uzunluğunun içimi nasıl doldurduğuna şaşırdım.

Beni o kadar sertçe aşağı çekti ki, onu tamamen içime aldım. O kadar derine. O kadar tam olarak. O kadar yoğun bir şekilde ki, "Oh Tanrım" diye inledim.

"Burada Tanrı yok. Tanrı seni ağlatmıyor, bebeğim.

Benim için çığlık at."

"Bekle. Konuşmamız lazım ve biz..."

Beklemedi.

Geri çekildi ve bu sefer daha sert bir şekilde bana çarptı, kalçaları acımasız bir ritimle. Bu kuvvetle makyaj masası sallandı. Alnım aynaya çarptığında nefesim kesildi ve camda ince bir çatlak oluştu, tüm geçmişimiz bir anda parçalanmış gibi dışarıya doğru örümcek ağı gibi yayıldı. Yansımam bana pürüzlü parçalar halinde bakıyordu, dudakları aralık, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Mumların titrek ışığı mermer tezgahın üzerinde dans ediyordu, alevler benim ve onun tenine altın rengi bir ışık saçıyordu. Yanağım en yakın alevden sadece birkaç milimetre uzaktaydı. Yanık hissi ve onun vücudunun içimde hareket etmesinin çekiciliği arasında kalmış, inleyerek sıcaklığın tenimi yaladığını hissettim.

Bane hiç yavaşlamadı. Asla yavaşlamazdı. Bunun yerine, saçlarıma dolanan eli, kafa derim acıyana kadar sıkılaştı ve başımı geriye doğru çekerek, çatlak aynada onun gözlerine bakmak zorunda kaldım. Diğer eliyle mumu kapıp, keskin bir sesle kenara koydu.

sadece göğsümü soğuk lavabo tezgahına bastırmak için. Mermer, beni orada tutan göğsünün sıcaklığıyla buz gibi bir kontrast oluşturarak tenime dokundu.

"Durmamı istediğini söyle, Bianca," dişlerini sıkarak, sırtıma titreyecek kadar alçak bir sesle söyledi. Çenesi gergindi, göz bebekleri, içinde biriktirdiği her şeyi kaybetmek üzere olan bir adam gibi genişlemişti.

Beni tutuşundan bunu hissedebiliyordum — bu sadece seks değildi. Bana karşı öfkesini tutuyordu, bırakamayacağı bir silah gibi ona sarılıyordu. Benim iznim olmadan o sınırı aşmayı reddederek, serbest bırakmak istediği şiddeti tutuyordu. Bane acı ve duyguları benden farklı hissediyordu. Onları fiziksel olarak, kontrol ve etkiyle, kan ve terle kovması gerekiyordu.

Cezalarını tereddüt etmeden, kasıtlı olarak uyguluyordu. Hepimiz onu her gün böyle görmüştük: haksızlığa uğradığında başkalarını kıran, kanıt olarak izini bırakan bir adam.

Avuç içi sırtımda yukarı kaydı, parmakları ensemden yayılırken başparmağı kafatasımın tabanındaki hassas çentiği izledi. "Söyle," diye tısladı. "*Dur de. Yeter de. Bir şey söyle.*"

Yutkundum, parçalanmış yansıma baktım — mermer ve mum ışığına eğilmiş kadına, onun hem işkencecisi hem de aşkı olan arkasında duran adama.

Tanrım, o adamı hâlâ seviyordum.

Ve onun bana karşı duygularını saklamasını istemiyordum. Bundan bıkmıştım. Tek istediğim aramızdaki sorunu çözmekken, çatı katında görmezden gelinmekten ve unutulmaktan bıkmıştım.

"Hayır," dedim ona, sesim titriyordu ama kararlıydım. "*Acıyı istiyorum.*"

Gözleri mum ışığında soluk ve kırılmadan parladı. Bir an için kıpırdamadı, nefes bile almadı, sanki beni doğru duyduğundan emin olmak istercesine. Mum ışığının keskin hatlı yüzünde dans edişini, az önce öldürdüğü adamın kanının koyu kırmızı renkte parladığını görmek hoşuma gitti. Sonra çenesi gerildi. "Öyle olsun o zaman."

Geri çekildi, penisi sadece piercingli ucu klitorisime değene kadar dışarı çıktı. Soğuk metal çiviler şişmiş yumruğun üzerinde ileri geri sürüklendi, yavaş, alaycı bir işkenceydi,

dizlerim lavabonun kenarına titriyordu. Avuç içlerim mermere yapıştı, parmaklarım kıvrıldı, tırnaklarım cilalı taşla sürtünerek gıcırdadı.

Mum, elinde tehlikeli bir şekilde titriyordu. Onu sırtıma yaklaştırdı, nefesiyle boynumu okşarken, "Benden başka kimseyle birlikte olmamalıydın, bebeğim" diye mırıldandı.

Sonra mumun erimiş kısmını döktü.

Balmumu erimiş bir çizgi halinde cildime değdi, yanık parlak ve sıcak bir şekilde alevlenirken, sinir uçlarımda orman yangını gibi yayılırken içimden bir tıslama kaçtı. Omurgam eğildi, alnım çatlak aynaya neredeyse değecekken, ağzım boğuk bir ses çıkararak açıldı.

"Bizim birlikte olmamız yeterli olmalıydı." Sesi artık daha kaba, kenarları parçalanmış gibiydi.

Ben inledim, sesim kesildi, ama o rahatlamak yerine saçımı bıraktı ve dökülürken popomu tokatladı. Avucunun acısı, cildimde soğuyan yakıcı mumla çarpıştı. Acı ve sıcaklık, damarlarımdan adrenalin pompalayan baş döndürücü bir hisle birleşti ve titremeye başlayana kadar beni sardı. Bir an için, soğuk, sessizlik, yalnızlık gibi her şeyi sildi. Her şeyi yeniden hissettim: ona olan arzum, ona olan ihtiyacım, delilik olsa bile birbirimize ait olduğumuzu kanıtlamak için çaresizce çabaladığım acı.

Gözlerim doldu ve durduramadan gözyaşlarım akmaya başladı. "Öyleydik." Sesim çatladı. "Biz yeteriz."

"Sence bunu öylece unutabilir miyim?" diye sordu boğuk bir sesle, kalçalarını sabitleyerek metal piercinglerin klitorisime baskı yapmasını sağladı. Kalçalarımı sıkıca kavradı; vücudu üzerimde canlı bir tel gibi titriyordu.

"Lütfen," diye yalvardım. Ne için yalvardığımı bilmiyordum; affedilmek için mi, daha fazlası için mi, beni tamamen parçalaması için mi?

"Ne lütfen, Pembe Zehir?" Yaklaşarak kulağıma nefesini üfledi, alçak fısıltısı beni aynı anda kadife ve dikenli tel gibi sardı. "Uslu bir kız ol ve bu sikini ne kadar istediğini göster bana."

Durmalıyım. Utanç duymalıyım. Onun yerine kardeşini seçmediğimi, aramızdaki ilişkiyi ihanet etmediğimi söylemeye çalışmalıyım. Ama Bane'in delik değişik penis

zaten kaygan merkezimde kayıyor, sanki girmek için yalvarır gibi, beni hatırlar gibi zonkluyordu.

Duygularını bildiği tek yolla ifade etti: sırtımda, ateş ve çelikle, hak ettiğim ve arzuladığım yakıcı bir ceza. Sıcak balmumu, parmakları, sözleri, görünmez bir şekilde bana kazınmış adı gibi iz bıraktı.

Ve ben bunu sevdim. Tanrım, bana uyguladığı şiddeti biraz fazla sevdim. Vücudum içgüdüsel olarak sallandı, ona doğru bastırarak, uyluklarımın arasında onun uzunluğunun sürtünmesini kovaladı. Ucu her çekişinde daha ıslak, daha muhtaç, daha şiddetli titriyordum.

Mumu sabitleyip tekrar döktü, bu sefer omurgamda kasıtlı bir şekil çizdi — bir tür iz, anlayamadığım bir sembol. Damladı ve soğudu, diğer eli kaburgalarımı okşayarak kalçamı kavrarken, onun imzası mumda damga gibi kaldı.

Düşük ve kaba bir şekilde inledim, ona karşı tekrar tekrar sallanarak, bu artık bir seçimden çok, teslim olmam gereken bir bağımlılık gibi hissettirene kadar.

Zayıftım.

Kaybolmuş
um.

Onun için tamamen yıkılmıştım.

Orada durup izledi, sonra mumu yere koydu ve tokatladığı kalçalarımı okşadı, ritmim gittikçe hızlanırken mırıldanmaya başladı.

"Lütfen. Lütfen. Lütfen. Tanrım, sık beni. Seni tekrar içimde hissetmek istiyorum. Sertçe. Mümkün olduğunca sertçe." Gözlerimi bulanıklaştıran gözyaşları arasında, boğazımdan çıkan sesle ona yalvardım. "Lütfen, Bane," diye fısıldadım boğuk bir sesle banyonun karanlığında. "Lütfen."

Hareket etmedi. Bir santim bile. Göğsü inip kalkıyordu, mavi gözleri bana sabitlenmiş, kendini tutuyordu. Mum ışığı yüzünde titriyor, o mükemmel oyulmuş tanrısal özelliklere ışık tutuyordu.

Çaresizlik beni ele geçirirken ona doğru hareket ettim. Kalçalarım kendi kendine bir ritim buldu ve ben de dikkat edilmesi gereken bir zirveye doğru tırmandım. Penis tam oradaydı, sert, ağır, benim uyarılmamla parıltıyordu, ama hala içime girmiyordu. Orada durmuş, beni yerinde tutuyor, kendi kendime çözülmemi izliyordu.

"Aynen öyle." Sesi, omurgamda titreyen düşük bir hırıltıydı. "O penisi sür, Pink. Çok iyi sürüyorsun." Parmakları kalçalarımın daha derine gömüldü, bana yol göstermeden, her santimetre için çabalamamı sağladı. "Ama hepsini alamazsın, bebeğim." Ağzı kulağımı okşadı, sıcak ve karanlıktı. "Artık senin değil."

Bu sözler, onun bana attığı şaplaklardan daha çok canımı yaktı. O benim değildi, ama ona sahip olmaya çok yakındım. O kadar çok istiyordum ki, vücudum titriyordu, hareketlerim çılgınca hızlanıyordu, uyluklarım onun sertliğine sürtünmenin çabasıyla titriyordu, tüm gücümle onun uzunluğunu kayganlaştırıyordum. Vahşi, utanmaz, parçalanmanın eşiğinde titriyordum.

Sonra avucunu, yoğurduğu kıkımın kıvrımına sertçe indirdi. Ses, keskin ve sıcak bir şekilde havayı yırttı. Nefesim kesildi, vücudum öne doğru sıçradı. Elleri beni yerinde tutmak için parmaklarıyla morartarak beni sıkıca tuttu.

"Şimdi," diye homurdandı, emri karanlık ve mutlak bir tondaydı. "Gel. O zehrinin üzerime damladığını görmek istiyorum."

Söyleneni yaptım. Vücudum bana başka seçenek bırakmadı.

Denesem bile durduramazdım. Vücudum beni tamamen ihanet etti, orgazm beni parçalarken hiçbir şey yokken kasılmaya ve titremeye başladı. İnlemem aynaya çarptı, alnım soğuk makyaj masasına bastırılırken dünya ona daraldı - sesi, elleri, bana sürtünen penisi. Sert bir şekilde boşaldım, titremeler dalgalar halinde içimi sardı, ıslaklık onu tam da istediği gibi kapladı.

Ve yine de kıpırdamadı. Beni orada tuttu, kırılmamı izledi, sanki sadece bedenim değil, aynı zamanda rahatlamam da ona aitmiş gibi.

BÖLÜM 13

BIANCA

Ben nefesimi bile toplayamadan eteğimi aşağı çekti. Fısıldayan sözler yoktu. Sadece derin sesiyle "istediğin kadar zaman al" ve akşam yemeğine dönmek yerine odama gidebileceğimi söyledi. Sonra yüzünde midemi bulandıran bir ifadeyle kendini yatağa geri soktu. Tiksinti. Bunun benim için mi, kendisi için mi, yoksa az önce yaptığımız her şey için mi olduğunu bilmiyordum.

Onu takip etmedim.

Utanç ve kafa karışıklığı içinde odama geri döndüm, topuklarım mermer zeminde neredeyse robot gibi tıklıyordu. Elleri dokunduğu yerlerde cildim hala karıncalanıyordu. Balmumu yakmış olduğu yerlerde sırtım hafifçe ağrıyordu, onun yanında acının ne kadar kolay zevke dönüştüğünü hatırlatıyordu. O banyoda olanlardan dehşete düşmem gerekirdi. Elbisemdeki kan, ona yalvardığım şekil, her sert saniyesini istediğim gerçeği. Ama vücudum asansöre kadar olan tüm yol boyunca titriyordu. Şimdi bile, uyluklarım sanki bir sır saklıyormuş gibi birbirine bastırıyordu.

Sanırım kafayı yemiştim.

Penthouse süitimin kapısını kapattım ve avuç içlerimi düz bir şekilde kapıya dayayarak etrafıma baktım. Odam fazla mükemmeldi. Fazla temizdi. Her şeyi yıkamak için duşa girdim, ama önce çıplak vücudumu döndürdüm ve sırtımı görebildim.

Sertleşmiş balmumu ile yazılmıştı:

benim.

Ondan sonra fazla ovmadım çünkü onun hissini kaybetmek istemedim. Bir bornoz aldım ve sıırıslıkla saçlarımla oturdum.

Telefonumun hoparlörünü açıp sesli kitabı dinlemeye başladım. Tek kaçış yolum buydu. Bane bu konuda çok katı değildi, muhtemelen hikayelerde bir tehlike görmediği içindi. Onun için bunlar sadece arka plan gürültüsüydü. Ama benim için, hala bana ait bir dünyanın parçası olduğunun kanıtıydılar.

Yatağa çapraz bacaklı oturdum, tırnaklarımı boyarken, anlatıcının sesi sessizliği doldurdu. Parmak uçlarımdaki her renk fırça darbesi, normalliğe bir girişim gibi geliyordu, sanki tırnaklarım yeterince güzel görünürse, belki de parçalanmadığımı inanabilirim gibi.

Ama kafam o geceyi tekrar tekrar düşünmekten vazgeçmiyordu. Jameson'ın bana gülümsediği, tüm çekiciliği ve sıcaklığıyla, benim istediğim ilgiyi bana gösterdiği şekilde. Angela'nın bardağını Bane'e doğru eğdiği, bana selam bile vermeden gözlerini kırptığı şekilde. Rafe'in başını bile kaldırmadığı şekilde. Hiçbiri önemli değildi. Bane fırtına gibi, şiddetli ve her şeyi yok eden bir şekilde bana geldiğinde.

Bir kapı çalması beni düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı.

Elim fırçanın ortasında dondu. Gözlerim kapıya kaydı.

Hemşirenin gelme saati değildi, o sadece sabahları gelirdi. Bane de değildi, o beni hiç ziyaret etmezdi, en azından bu şekilde. Burada hiç arkadaşım yoktu ve yemek getirilmiyordu. Kendim sipariş etmeme bile izin verilmiyordu.

Bir değişiklik olmadıkça kimse kapıyı çalmazdı. Gerçekten sınırı aşmadıkça. Vaktim gelmedikçe.

Kalbim hızla çarptı.

Akşam yemeğinde kendimi rezil etmişim. Belki de Bane sonunda benim onun için fazla yük olduğumu anlamıştı. Fazla sorumluluk. Fazla iş. Ve ben istediğim gibi hazır değildim. Bıçağım hala çekmecedeydi. Şıngam hala banyo dolabında tampon kutusunun arkasında saklıydı. Kapıdaki zincir gevşek duruyordu çünkü tırnaklarımı boyuyordum ve mandalı kurcalarken boyayı bulaştırmak istemiyordum.

Tembelleşmişim.

Ama her kimse, kapıyı çalmıştı. Bana zarar vermek isteyen biri kapıyı çalmazdı... değil mi?

Yine de kalbim hızla atıyordu. Yataktan fırladım, şıngamı ve bıçağımı alırken ıslak cilayı neredeyse lekeliyordum.

Her ikisini de yastığımın altına ittim, nabzım boğazımda atıyor olsa da rahat görünmeye çalışıyordum.

Kapı yine çalındı, bu sefer daha sert.

Beyaz bornozu uyluklarımın üzerine düzelttim, ellerim titreyerek kapıya doğru yürüdüm. Kabarık, yumuşak ve göz kamaştırıcı derecede temiz olan bornoz, birdenbire rahatlık yerine kostüm gibi geldi bana. Tereddüt ettim, sonra kapı koluna uzandım.

Kapıyı açtığımda karşımda beni esir alan kişi mi, celladım mı yoksa kurtarıcım mı olacağını bilmiyordum.

Ve hepsinin olmasını umduğum için kendimden nefret ettim. Bane olmasını umdum.

Kapıyı açtığımda, güvenlik görevlileri yanında dururken onu kapımda buldum ve fısıldayarak adını söyledim: "Bane."

Her zamanki gibi dik duruyordu, ama duruşu biraz eğriydi. Onu görmeyeli sadece bir saat kadar olmuştu, ama hemen onun kendine özgü kokusuyla karışık alkol kokusunu aldım. Gözleri o keskin buz mavisiydi, ama nefesinden gelen viski ve votka kokusu acımasız ve soğuktu. Ceketinin düğmeleri açık, kravatı eğri ve gömlek kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı. "Bianca." Loaferlerinin topuklarında sallanarak tek cevap verdiği buydu.

"İkinize de yardımcı olabilir miyim?" Bakışlarım yanındaki

Pepe'ye kaydı. "Bizi yalnız bırak," dedi Bane, ona bakmadan.

Hiç tereddüt etmedi. Pepe beni koridorda bırakarak bizi tamamen yalnız bıraktı.

"Kapın kilitli değildi." Suçlaması bir tokat gibi çarptı. Sanki aylardır aynı kavgayı sürdürüyormuşuz gibi konuştu, oysa neredeyse hiç konuşmamıştık.

Onun keskin ses tonuna karşılık verdim ve parmaklarıma baktım. "Tırnaklarımı boyuyordum ve onları mahvetmek istemedim."

"Bu aptalca, saçma bir bahane." Ses tonu keskin çıkmıştı, ama öfkesi alkolün etkisiyle dengesiz, sallantılıydı.

"Ben öyle düşünmüyorum. Pepe zaten yanımda, eminim sorun olmaz..."

"Gece yarısı yatak odana canavarların girmesini istemiyorsan kapını kilitle."

"Her gece sessizliktense canavarı tercih ederim." Gözlerine baktım.

Yüzünde bir şey parladı, gözleri kısıldı. Sonra yumuşadı ve "Not aldım" diye mırıldandı. İtirafını bir kenara koyuyordu. Dişlerini alt dudağına geçirdi ve iç geçirdi. "Bu akşam babanla... ya da benimle yemenizi istediğim türden bir akşam yemeği değildi."

İşte oradaydı, onda en ufak bir çatlak.

"Bu bir özür mü?" diye sordum.

"Özür dilemeye en yakın şey bu." Düşüncelerimi sansürlemediğim için bana sert bir bakış attı.

Onun istediğinin bu olduğunu biliyordum, ama bütün gün burada, kafamda bu düşüncelerle uğraşmışım ve bu gece tek bir düşüncayı kafamdan atamıyordum: Beni odama geri göndermişti, sanki beni istemiyormuş gibi... Oysa ben kendimi ona vermeye hazırdım. "Tuvalet mi, akşam yemeği mi için üzgünsün?"

"İkisi için de üzgünüm," dedi sonunda.

"O zaman pişman mısın?" Onun için bunu kolaylaştırmak için durmayı reddettim.

"Bianca..." Sesi sertleşti. "Bunu unutabilir misin?"

O. O. Banyo. Masa. Hepsi birbirine karışmış benim çözebileceğimden emin olamadığım bir şekilde birbirine karışmıştı. Yine de bana o kadar samimi bakışı, beni duraksattı.

Derin bir nefes verdim. "Peki. En azından beni davet ettin. Ben buraya geldiğimden beri ailemle kaç kez görüştün?"

"Yeterince," diye cevapladı sertçe.

"Ve bir kez bile beni aramadılar. Yani," omuz silktim, acıyı atlatmaya çalışarak. "Sanırım bu akşamki davet için sana teşekkür etmeliyim."

Elini çenesine götürdü. "Kuzenine olanlara rağmen mi?"

Tanrım, Kraw'ı tanıştığım andan itibaren nefret etmişim. Benimle akrabalık bağı olmasına rağmen, bir iki kez bana asılacak kadar ahlaksızdı. "Gerçekten kafatasını saklayacak mısın?"

"Ofisime geldin. Bana kötülük yapan herkesi saklamaya niyetliyim."

"Bu gece sana gerçekten kötülük mü yaptı?"

"Seninle birlikte."

"Onurumu savunmana gerek yok, Bane."

Daha fazla bir şey söylemek ister gibi mırıldandı ama söylemedi. Bunun yerine konuyu değiştirdi. "Baban bir pislik."

Bu benim için yeni bir haber değildi, ama aylardır benimle konuşmaması ve etrafımda tanıdığım kimsenin olmaması, bunu yüksek sesle söylediğinde daha da ağır geldi. Gözlerimi kaçırarak boğazıma düğümlenen duyguları saklamaya çalışırken kalbim sıkıştı. "Yine de tuvaletten çıktıktan sonra gitmeni söyleyen bendim."

"Sence de en iyisi bu değil miydi?"

"Bence kiminle yemek yiyeceğini sen seçersin ve sen beni seçmedin. Senin verdiğiñ akşam yemeğinde kalıp kalmayacağıma sen karar verirsın, o değil, değil mi?"

Bunu düşünürken mırıldandı ve topukları üzerinde sallandı. Sonra bana eğik bir gülümseme attı. Bu onu yaşına uygun, genç, yaklaşılabılır, neredeyse çekici gösterdi. "Gerçekten benimle akşam yemeği yemek istiyor musun?"

"Hayır," dedim hemen, onun flörtünden dolayı karnımda hala küçük bir heyecan hissetmekten utanarak. "Ben sadece... Aylarca kendimi önemsiz hissettikten sonra, bir anlam ifade ettiğimi hissetmek hoşuma giderdi."

"İlginç." Bu kelimeyi uzatarak söyledi ve devam etti. "Eğer teselli olacaksa, sana odana dönmeni söylemeseydim ve sen oraya geri dönseydin, o da Jameson da ölmüş olacaktı."

"Ne?"

"Sana gitmeni söyledim Bianca, çünkü baban seninle öyle konuşmaya devam etseydi, onu öldürürdüm. Ve Jameson'ın sana bakışları yüzünden hala onun kafasını uçurmayı düşünüyorum."

"Bunu kastetmedin."

"Söyledim. Babanın seninle öyle konuştuğunu bana hiç söylemedin." Sanki gerçekten utanmış gibi başka yere baktı. Bane asla utanmazdı.

"Bu önemli mi?"

"Ne oluyor Bianca?" Kapı çerçevesinden itti, benim alanıma girdi ve homurdandı, "Evet, önemli. Yıllar önce günlüğünde bile yazmıyordu!"

yıllar önce günlüğünde bile yoktu!"

"Ne olmuş yani? Her şeyi oraya yazmadım... ve bunun iyi bir nedeni var."

Benden uzaklaşırken saçını çekiştirdi. "Oraya tüm düşüncelerini ve içsel çalkantılarını yazman gerekiyor."

"Sen okumamış olsaydın yazardım belki." Alaycı bir şekilde sııttım.

Beni kızdırdığımda kullandığı takma adı öfkeyle söylerken, resmen öfkeli görünüyordu. "Siktir git, güzel pembe zehir, sence ailemiz, babanın sana orada söylediği gibi bizimle konuşmasına izin verir mi? Sen odana döndükten sonra ne dediğini biliyor musun?"

Başını salladı ve endişem doruğa çıktı. Bu, Bane'in ne düşündüğünü hala umursadığımı, onun beni babamın her zaman söylediği gibi aşağılık, zayıf veya yük olarak görmesini istemediğimi hatırlattı.

"Bak, eminim bu yarı doğru ve çoğunlukla abartılı bir şeydi. Babam, sendikanın onu yaptığı adamdır. Ne yapmamı istersin?"

"Onu durdurmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Yoksa ben onu senin için kalıcı olarak durdururum." Başka birinin gözünde bu romantik bir şey olabilirdi, ama ben Bane'in her zamanki gibi sadece aile adını koruduğunu biliyordum.

Ona el sallayarak "Ne olursa olsun" diye mırıldandım. Bornozum omzumdan düştü ve bakışları iki saniye boyunca çıplak tenime kilitlendi, sonra bana doğru yürüdü ve göğüslerimiz birbirine değecek kadar yaklaştık. Penthouse'un kapısı arkasından kapandı ve biz baş başa kaldık. Parmağını bornozuma takıp omzuma geri çekti, ama parmağı omuz kemiğimde dans ederken, "Neden *hala* kilo veriyormuş gibi görünüyorsun?" diye mırıldandı.

"Ne-ne?" diye kekeledim.

"Neden deri ve kemik gibi görünüyorsun?" Sorusunda öfkesi neredeyse hissedilebilirdi. "Benim önümde yemek yiyorsun. Yemeklerini takip ediyor ve sana takviyeler veriyoruz. Neyi yanlış yapıyorum ben?" Sesi alçaldı, sanki bir şeyi kaçırdığı için tiksiniş gibi kendi kendine mırıldanır gibi. "Her gün kontrol ediyorum. Neden bu kadar zayıf görünüyorsun?"

Yutkundum. Haksız değildi, bunu saklamakta çok başarılıydım. Ona gerçeği söylemek istemedim: ekmeğin midemi bulandırdığını, bazı akşam yemeklerinin beni ikiye katladığını, bazen çok hızlı kalktığımda göğsümün sarsıldığını ve görüşümün bulanıklaştığını. Kendimi düzgün göstermeyi öğrenmişim, ama bunun bir bedeli vardı.

"Bana babanı anlatmıyorsun, şimdi de bu. Yine bir şey saklıyorsun. Bana neyi anlatmıyorsun?" Gözleri, sırrımı zorla öğrenebilecekmiş gibi bana delici bir şekilde bakıyordu.

"Bane, içiyorsun ve..."

"Yapma." Gözlerini kapattı, sanki kafasındaki dönmeyi durdurmak istercesine burnunun köprüsünü sıktı. "Bana yalan söyleme, Pink. Bununla uğraşacak kadar yorgunum."

"O zaman sorma."

"Ya da bana lanet gerçeği söyle."

"Senin gönderdiğin yemekleri yemiyorum. Onlardan nefret ediyorum," diye patladım, sesim kısık ve sert çıkmıştı. "Hemşire gelip tansiyonumu ölçse bile bu durum ortaya çıkmayacak."

Çenesi gerildi, gözleri kısıldı. "Yani sağlığınla ve benimle oyun mu oynuyorsun?"

"Hayır. Seninle oyun oynamıyorum. Sana karşı *hayatta kalmaya* çalışıyorum," diye karşılık verdim, sesim titriyordu.

"Hayatta kalmak mı? Her gün yemek servisi gönderiyorum."

"Yemek mi gönderiyorsun, Bane? Yalnız yemek yemekten nefret ediyorum. Üstelik yarısı da yemek istemediğim boktan şeyler!"

"Şaka mı yapıyorsun? Senin aptal menün için çok uğraşıyorum." Ağzı, öfke ve inanamama arasında bir yerde büküldü.

"Onun için acı çekiyor *musun*?"

Sanki onu anlamaya çalışmamdan rahatsız olmuş gibi eliyle beni uzaklaştırdı. "Yemeği seviyorsun Bianca. Seni neredeyse doğduğundan beri tanıyorum. Ne yediğini ezbere biliyorum. En sevdiğin yemekleri biliyorum."

"Artık farklı tatlar seviyorum." Kollarımı kavuşturdum. Belki de yemekten kaçınmamın bir kısmı ona inat etmekten kaynaklanıyordu, ama aynı zamanda glüten intoleransıyla da ilgisi vardı.

"Başka bir şey istemek yerine, kendinizi tüketmeyi mi tercih ediyorsunuz? Bir kez bile başka bir yemek istemediniz." Endişeli görünmeye cüret etti. Bunun samimi olmadığını biliyordum — kontrolün elinden kayıp gitmesine olan takıntısıydı. Bane için hiçbir şey onun gözünden kaçmamalıydı. Ne onun tatil köyünde, ne de onun gözetiminde. Ailesi, benim kanımın bile ona ait olduğu bir sistem kurmuşken, bu mümkün değildi.

"Başka bir şey mi isteyeyim?" Şaka yapıyor olmalıydı. "Daha fazla yemek sipariş edebileceğim veya odadan çıkıp daha fazla yemek alabileceğim söylenmedi. Güvenlik görevlileri beni dışarı çıkarmıyor ve oda servisini aramamın da bir yolu yok. Bu yüzden düşündüm ki..." Sesim titriyordu.

"Ne anladın? Seni kasten aç bıraktığımı mı?" İlk başta cevap vermedim, ama sonra o soruyu sorduğunda yüzünde ölümcül bir ifade belirdi. "Cevap ver."

"Cezalandırılmak için aç bırakılmam ilk kez olmuyor."

Durumu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. "Demek baban akşam yemeğinde..." Her şeyi anladı. "Bu akşam onun da kafasını oraya götürmeliydim." Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

"Evet, ona yemek için yalvarmadım, sana da yalvarmayacağım." Aslında, ondan hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını kanıtlamak için sessizce oturdum.

"*Siktir*, bebeğim." Eski lakabı içimi burktu ve tüm duygularımı hissetmemem gereken bir şeye dönüştürdü, o da parmak eklemleriyle yanağımlı okşadı. "İnatçılığın çok güzel, ama sağlıksız bir hal almaya başladı. Ben o değilim... Bunu biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermedim ve o nefes aldı. Öfkesinin arttığını gördüm; sanki kendini sakinleştirmeye çalışır gibi parmağını pantolonuna üç kez hafifçe vurduğunu gördüm.

Sonra, "O zaman seni aç bıraktı" dedi. Bu, benim onaylamam için değil, onun yüksek sesle sıralaması içindi. Bunun doğru olduğunu zaten biliyordu. "Başka ne var, Bianca? Bir liste istiyorum."

Tabii ki liste istiyordu. Bu adam listelere, planlara ve programlara takıntılıydı. Onun ilgisinden etkilenmiş gibi görünmek istemediğim için başka yere baktım. Dürüst olalım, bu adam ben buraya geldiğimden beri sadece benimle konuşmak için odama gelmemişti.

Ve Bane'in gururuna, her şeye verdiği önem kadar önem verdiğini hatırlamam gerekiyordu. Bu yüzden, muhtemelen babamın bu noktada onun değerli malına el attığını beğenmemiştir. Babamın cezalarını gayet iyi idare etmiştim ve bunlar onun istediğini elde etmekten öteye geçiyordu. Ayrıca, gluten alerjimin ortadan kalkmasını da istiyordu. "Bak, babamın cezalarını şimdiye kadar idare ettim... O böyle işleri halleder. Açıkçası, ilişkimiz karmaşık."

"Karmaşık mı? Seni aç bırakmasına böyle mi diyorsun?" diye homurdandı. Benden uzaklaşıp geri geldi, sonra tekrar uzaklaştı ve elini komodininin üzerinde gezdirince üstündeki tüm eşyalar havaya uçtu. "Onu öldüreceğim Bianca, ve kafasını lanet olası şömüne rafına koyup bakacağım. Onun zamanı artık çok kısıtlı."

Ona ve patlamasına öfkeyle baktım. "Bu gece ne kadar içtin?"

"Senin o pisliğin sana davranışını savunmanı dinlemeye dayanacak kadar içmedim. Aklını mı kaçırdın?"

Başımı eğdim ve kaşlarımı kaldırarak tekrar komodini işaret ettim. "Sen deli misin?"

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı ve üç kez derin nefes aldıktan sonra gözlerime baktı. "Sen yanımdayken delirdim. Sen buradayken kendimi kaybediyorum ve sana zehir oluyorum, Pink," diye mırıldandı.

"Takma isimleri bırakabilir miyiz? Bana öyle seslenmene izin veremem." Uyluklarımın gerildiğini hissederek inledim. "Artık takma isim kullanmamamız gerekiyor."

"Sana ne istersem onu söylerim." O bir adım öne çıktı, ben de yatağıma... ve yastığıma doğru bir adım geri attım. Aramızda mesafe bırakmaya çalıştığım için kaşlarını çatı. "Birdenbire *benden* mi korkuyorsun, yoksa itiraf bile edemediğin şekillerde seni cezalandıran adamdan mı?"

Eskiden olduğu gibi benimle alay ediyordu, sanki aylarca bana hiçbir şeyim yokmuş gibi davranmışken, şimdi aramızda bir şey varmış gibi.

O anda korku değil, öfke hissettim. Beni banyodan kovup bu tatil köyünde çürümeye terk etmişti. Ve ben de bununla pek iyi başa çıkamıyordum.

Koşullar ne olursa olsun, ona bunu yapmazdım.

Onu tanımadığımı, ona güvenemeyeceğimi, onun hakkında daha önce inandığım şeylerin bir yanılsama olduğunu fark ettim. "Belki de beni tuvalette yaptıklarımızdan sonra kovup terk eden adamdan korkuyorum."

"Terk mi?" Alaycı bir şekilde güldü ve sonra sanki vücudu beynine karşı çıkıyormuş gibi biraz sallandı, sanki alkol normalde izin vermediği bir şekilde onu kontrol ediyordu. Bu onu daha değişken ve öngörülemez hale getirdi, ama aynı zamanda bana üstünlük sağladı. "Burada istediğin her şey var."

"Ne gibi?" Alaycı bir şekilde sordum. "Sessizlikte dinlenmek mi? Sessizliği *nefret ederim*. Unutmak istediğim anılarla dolu! Ve ne? Benim için seçilmiş, istemediğim yemekler mi?"

"Yememenin tek nedeni bu mu?" Parmaklarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi, hala benim duygularımdan çok bu konuyla ilgileniyordu. "Kimin umurunda?" diye bağırdım ve ellerimi havaya kaldırdım, bornozum

tiyatrocusu gibi salladım.

"Ben," diye bağırdı hemen ardından.

"Öyle yapmıyorsun," diye onu düzelttim. "Öyle yapsaydın, istediğim yiyeceği bulmak için bu odadan çıkmama izin verirdin."

Adam bu fikre burun kıvrıdı. "Seçim şansın olsaydı, Bianca, muhtemelen bütün gün Doritos yerdin."

"Bu benim hakkım olmalı, seni lanet olası pislik!" diye bağırdım.

Sonunda ona karşı öfkemizi dışa vurduğumuzda gözlerinde bir şey parladı.

Bu öfke ya da acıma değildi, daha çok eğlenmiş gibi, bizim şakalaşmalarımızı özlemiş gibi bir eğlenceydi. Sonra, yüzündeki küçük bir sırıtışı sildi ve homurdandı, "Ben senin sorumlusu olduğum sürece olmaz, küçük kız. Sırf dürtüselliğin yüzünden kendini mahvetmene izin vermeyeceğim."

Küçük kız mı? "Atıştırmalık yemek dürtüsellik değildir."

"Bayıldığında ve nedenini bilmediğimizde öyledir. Yarısı zaman yemek yemediğinde öyledir."

"Belki ara sıra tatlı bir şeyler sipariş etme seçeneğim olsaydı, daha sağlıklı olurdu."

"Oh lütfen. Yıllardır sağlığına hiç dikkat etmedin. İnan bana, biliyorum. Üniversitede her gece dışarıda yemek yedin

Ve akşam yemeğini zar zor yiyordun. Şimdi kendine bakmaya başlayacağını düşünmemi mi bekliyorsun?"

"Tamam, öncelikle, yıllardır her yemeğimi izleyip yargılamandan hoşlanmıyorum," diye tartıştım. O, bunun alakasız olduğunu düşünerek alay etti. Öfkem daha da arttı. Bu herifin yüzsüzlüğü yok mu! "Ve bu akşam akşam yemeği yemedim çünkü tavuk ve makarna istemiyordum." Gözlerimi kısarak baktım. "Ne kadar yediğimi nasıl bildiğini konuşmak ister misin... Beni o kadar yakından mı izliyorsun?"

"Öyle olsaydım bile, önemi olmazdı," dedi pişmanlık duymadan, ve midemde keleklerin uçmaya başlamasından nefret ettim. Onun için bir şey olup olmamam ne önemi vardı ki? O bir canavardı, kendime hatırlattım. "İstersem seni izleyebileceğimi biliyorsun. Seninle ne istersem yapabilirim."

"Bu, bunu doğru kılmaz. Aslında, bir daha bana hiçbir şey yapmana izin vermeyeceğim. Umarım banyoda benimle geçirdiğin zamanın tadını çıkarmışsındır."

O gülerek başını salladı, gözlerinde meydan okuma parıldıyordu. "Seni isteseydim, elde edemezdin mi sanıyorsun?" Elini yüzüne sürdü. "Daha iyi bir soru... Ben istesem de sen istemesen bile yapardım mı sanıyorsun?" Cevap vermeme bekler gibi bana baktı.

Ben de soruyu düşünmek için zaman ayırdım. Ben istemediğimi bilse de istediğini yapar mıydı? Bana zarar verir miydi? Gerçekten?

Hemen cevap vermediğimde, gözlerini devirdi. "Sanki hayatımın çoğunu tanıımıyormuşsun gibi."

"Senin her yönünü bilmiyorum, Bane. Yemek masasında bir adamın kafasını kesen halini bilmiyorum."

"Sen o tarafımı hep biliyordun." Sanki bunu söylemem saçma sapan bir şeymiş gibi alaycı bir şekilde güldü. "Sen buna bayılıyorsun. Ben şiddet uyguladığımda yanaklarının nasıl kızardığını ve dudaklarını nasıl yaladığını görüyorum, güzel pembe zehir."

"Yanılıyorsun," diye fısıldadım ama yüzümün kızardığını hissettim. Ayağımı yere vurarak, fikrimi kabul ettirmeye çalıştım, "Buraya gelmek yerine iğrenç tavuk ve makarnayı odama gönderen tarafını bilmiyorum, Bane."

"İğrenç mi? Gerçekten mi?" Sanki ben şımarıkmuşum gibi davrandı.

Umurumda değildi. Öne eğildim ve şımarık bir kadın gibi bağırdım: "Glutensiz ekmekli bir hamburger istediğimde bu çok iğrenç!"

"Glutensiz mi? Ne için lan?" diye mırıldandı ve ben kızarıklığının olduğu yere baktığımda, "Bornozunu çıkar" dedi.

"Hayır," dedim.

Yeterince sabırsızlanmış gibi hızla üzerime atladı.

Ama ben daha hızlıydım. Zaten sarhoştum. Ve ben, sorular, odamda olması, hissettiğim karmaşık duygular yüzünden öfkelenmişim. Vicdanım yeniden düşünmeye fırsat bulamadan vücudum harekete geçti. Bıçağa ve şırıngaya uzandım.

Bıçak kolunu kesti ve sonra boynuna ulaştı, derisini kesti ve şırınga bir saniye içinde pazısına saplandı.

Donakaldı, homurdandı ve sonra bana kaşlarını çatarak baktı, acıdan çok kırgın bir ifadeyle. "Pink..." Sanki ben bir baş belasıymışım gibi iç geçirdi ve sonra boynuna dayadığım bıçağa tam anlamıyla gevşedi, bu da bıçağı daha da içeri itmeme ve derisini kesmeme neden oldu. "Hayalini kurduğum zehir, senin bu tavrında yatıyor. Hayatımı al, Pink. Biri beni bu ıstıraptan kurtaracaksa, o kişi sen olabilirsin."

"Ne?" diye sordum, nefesim hızlanmıştı, adrenalin ellerimi titretmişti.

"Çünkü sen benim cehennemimdeki şeytansın ve ben hala bu gınahtan kaçınamıyorum."

"Beni reddettikten ve akşam yemeğinde beni istemediğinden sonra artık bana sahip olamazsın," dedim ona.

"Bence ben bunu mu yapmaya çalışıyorum?" diye sordu, başını daha yavaşça eğerek. "Şırıngada ne var?"

"Bir sürü sakınleştirici." Boğazımı temizledim. "Ben kendim karıştırdım."

"Beni *uyuşturdun*." Başını eğdi.

"Şey... seni durduruyordum." Kafamda mantıklı geliyordu. Yüksek sesle söylediğimde ise neredeyse saçma geliyordu. Benden bir baş daha uzundu ve ellerini yanlarında tutuyordu, sanki beni durdurmaya çalışmıyormuş gibi.

"Neyden? Sakladığın şeyi anlamaktan mı?" Şu anda bornozunun düğmesini açan ellerine bir bakış attı. Ve ben onu durdurmadım. Bir parçam, onun bunu nasıl olsa anlayacağını biliyordu.

Gözleri cildimin kızarıklığına takıldığında, sertleşmiş, nasırlı eli ona nazikçe dokunduğunda dudaklarımı ısırdım.

"Bianca," diye mırıldandı.

"Gluten intoleransı." Omuz silktim.

"Siktir." Başını salladı ve şimdi yakıcı bir öfkeyle gözlerime baktı. "Bunu test etmedim. En önemli şeyi kaçırdım." Bıçağı derime daha da bastırdı. "Boğazımı kes."

"Hayır. Ne?" Bıçağı hızla çekince, hemen bileğimi yakalayıp elimden silahı aldı.

"Dikkatli ol." Hareketleri daha yavaştı ama yine de ölçülüydü, sanki kolunu kestiğim için kendimi incitmememi istiyormuş gibi bıçağı yere bıraktı.

Alaycı bir şekilde güldüm ve ellerimi omuzlarına koyarak yüzünü inceledim, sonra da pazılarına baktım. "Bunu sarmamız lazım, sen de oturmalısın." Ses tonumu hafif tutmaya çalıştım.

Sanki başı dönüyormuş gibi göğsünden bir homurtu çıktı, ama yatağa otururken kıkırdadı. "Telefonunu tekrar şarja takmalıyız," dedi, ön kolundan akan kana absürt bir sakinlikle bakarak, "ama kanamadan ölmek üzereyim ve kafam da lanet olası bir uçurtma gibi uçmak üzere, belki de bir doktor çağırmalıyız."

"Siktir." Bu aniden, tamamen ters giden bir büyük plan gibi geldi.

Banyodan birkaç havlu almak için koştum ve sonra yanına oturup kolunu kaldırıp büyük kasın etrafına bir havlu sardım.

"Peki," diye uzattı, "bana tam olarak ne verdin?"

Bu soruya irkildim. "Savunmam olarak, benimle istediğini yapacağını düşündüm."

O zaman sallanmamayı başardı, tüm vücudu sertleşip sessizleşti, sonra gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Sen

seni tanıdığım onca zamandan sonra, beni tanıdığın onca şeyden sonra, buraya birini sokup sana *tecavüz etmesine* izin vereceğimi mi sandın?"

"Bu organizasyondaki bir erkeğin bir kadından faydalanması ilk kez olmayacaktı..." Cümle yarım kaldı çünkü avucunu boğazıma kapattı ve beni yatağa çekip yanına yatırdı.

Ama bu bir saldırı gibi gelmedi. Bane'im gibi geldi.

Üzerime eğildi, sıkıca tuttu — boğmak için değil, sadece ısrar etmek için — ve vücudumun çıkardığı o küçük, haince sesi nefret ettim. O da duydu. Elbette duydu. Her şeyi duydu.

"Peki ya ben? Sana bunu yapacağımı mı düşünüyorsun? Hiç senin istemediğin bir şekilde senden faydalandım mı, Pink?" diye mırıldandı.

Bu takma ad, ben sessiz kaldıkça onun sürekli bastırdığı bir yara iziydi.

"Cevap ver," diye emretti.

"Asla... Ben hep istedim. Ama... bu gece, aslında, burada her gece... işler farklı." Çenemi daha yukarı kaldırırken sözlerim takıldı. Beni köşeye sıkıştırırsa bile, korkmayacaktım. "Ve istismar edilsem diye hazırlıklı olmak istedim."

Sözlerim onu sarsmıştı. Hafifçe irkildiğini hissettim ve gözlerinin karardığını gördüm. "Benim tarafımdan mı?"

Net bir cevap istiyordu. Belki iki kez düşünmeliydim, ama "Evet, sen" diye karşılık verdim.

Gözlerini kısarak dizlerimin arasına girdi ve boğazımdan tutup beni yatağın üzerine çekti. Bu, bana karşı sahip olduğu gücü ve kuvveti gösteren iğrenç bir gösteriydi. Sıcak ve sert bir şey bana bastırıyordu. Bornozumun altında çıplaktım ve onun orada olduğunu hissetmek, bacaklarımın ona sıkıca sarılmasına neden oldu.

"Bianca," diye fısıldadı. "İkimiz de şu anda amının ıslak olduğunu biliyoruz. Gerçek şu ki, seni elde edebilirim... Ama artık seni *istemiyorum*." Sahte bir mücevheri değerlendiren bir kuyumcu gibi beni baştan aşağı süzdü, sonra neredeyse acıyarak dilini şaklattı. "Bu yüzden akşam yemeğinde yaptığımız şeyi bıraktım, seni unutulmaz bir şekilde sikmedim, anlıyor musun? Açık konuşalım, *şu anda* hakkım olanı isteseydim, seni acımasızca sikebilirdim ve senin küçük bıçağın beni durduramazdı. Hiçbir şey durduramazdı."

"Ama sen istemiyorsun, değil mi?" Onun bunu tekrar söylemesini istiyormuşum gibi fısıldadım, çünkü belki de içten içe onun beni istemesini istiyordum. Belki de içten içe, eskiden beni isteyen adamı istiyordum.

Gözlerimizi birbirine kilitledik ve yemin ederim ki o benim aklımlı okudu, yemin ederim ki bunu düşündü, yemin ederim ki bana hala eskisi gibi beni istediğini söylemek istedi, ama sessiz kaldı.

"İstemiyorum." Kan kolundan bileğine yavaşça damladı, parmak eklemlerinde damlacıklar oluşturdu. Sanki fizik kurallarına hayran kalmış gibi ona bir göz attı ve sonra o kanlı parmaklarını yavaşça ağzıma götürdü. "Seninle bir şey yapmak isteseydim, seni benden uzak tutmazdım, değil mi?"

Kanını ağzıma sürdü ve ben hemen yaladım, onun her parçasını tatmak istedim. O hipnotize olmuş gibi izledi. "Beni bu yüzden mi kilitle tutuyorsun? Yoksa bunun nedeni..."

O, benim bu soruyu bitirmemi istemedi. Kanlı parmaklarını ağzıma sokarak beni susturdu. Ağzımda bakır ve onun tadı vardı. Boğazım kasılana kadar daha derine soktu, bu da onun kucağında sarsılmama neden oldu.

O bir noktaya değiniyordu. Sanki aramızdaki arzunun suçlusu onun değil, benim olduğumu biliyormuş gibi. Ve ben ona izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. Yine de kendimi kontrol edemiyordum. Asla itiraf etmeyeceğim bir ses çıkardım ve ona doğru hareket ettim, vücudum bana karşı gelerek kalçalarımı onun uzunluğuna doğru yuvarladı. Parmaklarını geri çekti ve sonra tekrar boğazıma soktu. Benim teşvik ettiğim mide bulandırıcı bir ritim başladı, her seferinde ona doğru sallanıyordum. "Ne kadar güzel bir karmaşa. Beni isteme şeklin müstehcen ve pis, pembe zehir. Ve çok mükemmel."

Bacaklarımı daha da açtım, devam etmesini umuyordum ama bu hareket onun ellerini geri çekmesine neden oldu ve sonra ağırlığını benden uzaklaştırarak yanıma yuvarlandı. "Siktir." Bu kelimeyi uzun ve yavaş bir şekilde söyledi.

Dönüp yüzündeki arzuyu silmesini gördüm ve o anda onun benim karışımımı hissettiğini anladım. Hareketleri, normalde gergin olan kişiliğine göre çok dağınıktı.

"Gidiyorum," diye homurdandı ve oturmaya başladı.

"Gidiyor musun? Beni susturduktan sonra mı?" Kaşımı kaldırdım ve onu geri ittim, o da çok kolay bir şekilde yatağa geri düştü. Omuzlarındaki gerginlik, daha önce hiç görmediğim bir şekilde gevşedi. Bane asla rahat veya uysal biri değildi.

Ve o keskin bakışlarının kenarları yumuşadı.

"Seni sadece susturmakla kalmamalıyım. Hayatını almalıyım. İlaçları karıştırıp bana iğne batırmanın cinayete teşebbüs olduğunu biliyorsun."

"Oh, yapma ama." Sanki hiç olmadığı kadar sakinmiş gibi, yavaşça nefes verdi ve sonra tekrar nefes aldı. "Bu kadar rahat görünüyorsun, bana teşekkür etmen gerekebilir. Belki de rahatlamak için bir şeye ihtiyacın vardır."

Gözleri bana sabitlenmiş, sanki bunu atlatmaya kararlıymış gibi. "Sen etrafta olduğun sürece rahatlayamam, Pink," dedi. Ben varlığım için özür dilemediğimde, güldü, gerçekten güldü, sanki tüm bu durumu komik bulmuş gibi. "Lanet olası zehri hazırlayıp bana iğne yaptığını inanamıyorum."

"Değil mi? Ben biraz gurur duyuyorum... Sen duyuyor musun?" Onunla birlikte gülmemeye çalıştım. Bu durumu daha ciddiye almalıydık.

O mırıldandı ve sonra başını salladı. "Muhtemelen çok gururluyum."

Gözlerindeki ateşi gördüm ve sonra pantolonuna baktım. "Çok gururlu görünüyorsun. Ya da belki istemediğini söylüyorsun ama aslında beni istiyorsun."

"İstemiyorum," diye mırıldandı, gözlerini kapatarak, ve bu açıklama yine içimi parçaladı.

"İlginç." Onu unutmam, onsuz yaşamayı öğrenmem ve onun yerine kardeşine aşık olmam gerekiyordu. Ya da en azından uyuşturulmuşken ondan kurtulmam gerekiyordu. Böylece hepsinden kaçabilir, ailemin beni umursamadığını, tüm bu hayatın varlığını unutabilirdim. Ama bunun yerine, onun gerçekten bunu kastettiğini düşünüyordum. "Bunca zamandır beni artık istemediğini söylüyorsun."

"İstemiyorum."

"Rafe yüzünden mi?"

"Her şey yüzünden."

"Ama..." Elim kaymamalıydı, ama kaydı... onun kaya gibi sertleşmiş penisine. "Bu, istediğin gibi hissettiriyor."

Elime sertçe girdi ve bir dizi küfür mırıldandıktan sonra tekrar gözlerime bakarak, "Sen tamamen Rafe'sin" dedi. Sonra, kendimi tutamayıp pantolonunun kemerini açarken başını salladı. Sadece onun sikini tekrar görmek, metal piercinglerini hissetmek, elimi bir iki kez üzerinde gezdirmek istedim.

"Beş yıl boyunca seninim, Bane. Öyle demiştin, hatırladın mı? Bana istediğini yapabilirsin, değil mi? Ama öyleyse, ben de sana istediğimi yapacağım... Birbirimize istediğimizi yapacağız."

"Hâlâ o pembe zehir," diye homurdandı ve sonra, "Benimle uğraşma ."

Yine emirler.

Ben dinlemedim. Vücudumu ona doğru hareket ettirerek bacaklarımı onun üzerine attım, bornozum açıldı. Hareketleri biraz yavaştı, ama elleri hala beni durdurmak için uyluklarımı kavramaya çalışıyordu.

Onun çabalarına tsk yaptım ve cebine uzanıp telefonunu buldum. "Dışarıdaki güvenlik görevlisi kim?"

"Pepe," diye mırıldandı, ne yaptığımı anlamadan.

Onu aradım ve Bane'in ısrarı üzerine kelepçelerine ihtiyacımız olduğunu söyledim. Sonra Bane'in kulağına fısıldadım, "Ona hemen ihtiyacımız olduğunu söyle."

Elimle bir kez onun penisini okşadığımda Bane kolayca dinledi. Sonra ondan atladım ve kapıya gittim, Pepe kelepçelerle ve şaşkın bir ifadeyle orada duruyordu. Kapıyı kapatmadan önce ona *teşekkür etmekten* başka bir şey söylemedim.

Yatağa geri dönüp Bane'in üzerine tekrar oturduğumda, o başını salladı ve "Benimle dalga geçmeyi bırak, Pink. Sonu iyi olmaz." dedi.

"Seninle istediğim gibi dalga geçeceğim." Onun bileğini yakaladım ve başlığa doğru yönlendirdim. "Ya da bana özgürlük için yalvarabilirsin, seni bırakmam için yalvarabilirsin. Eğer yaparsan, bırakırım."

"İstemediğim bir şey için yalvarmayacağım." Gözleri, bana bir mesaj gönderir gibi benimkilere kilitlendi. Sanki bunu benim istediğim kadar

Ona uyuşturucu verilmesi, tıpkı daha önce maskesinin onun mantıklı gerekçesi olduğu gibi, onun kaçış yolu oldu.

Bunu yapmama izin verecekti. O da bunu istiyordu.

Kelepkeler başının üstünde bileklerine takıldı. Test etmek için çekip çektim. Bana bakarak küfretti, ama gerçekten direnmedi. Aksine, direnişi en iyi ihtimalle tembel ve zayıftı. "Sen de benim kadar delisin, Pink. Bu iyi değil." Konuşması belirsizdi, ama gözleri artık açlık doluyd ve ben onun kayıtsızlığından çok buna bağımlıyım.

Halka açık yerlerde gösterdiği dikkatli ilgisizlik duvarı, uyuşturucunun etkisiyle yıkılmıştı ve ben de bunu fırsat bilip, "Ama sen *iyi olmayı sevmiyorsun*, değil mi?" diye sordum.

Göğsünün titreşimini tüm vücudumda ve bacaklarımın arasında hissettim. "Sevmiyorum," diye yalan söylemeye çalıştı.

Ben de kalçalarımı kaldırdım ve onun penisinin benim amımın dudaklarını okşamasını sağladım. Heyecanımın onun ucuna damlamasına izin verdim. "Hiç mi?"

Kelepkeleri çekip kopardı ama bu sadece bizi zıplatıp bornozumun biraz daha açılmasına neden oldu. Bu yüzden ne eğildim ve ona kendimi tam olarak gösterdim, aramızda hala bir şey olduğunu kabul etmesini umutsuzca istedim.

"Siktir, bunun için kafam bulanık olsun istemiyorum," diye mırıldandı, neredeyse kendine, ama sonra gözlerime bakıp, "İkimiz de senin Rafe'nin olduğunu biliyoruz," dedi.

Bu kez benim sinirden homurdanma sırası gelmişti.

"Onunla yaptıklarım ya da başka bir erkekle yaptıklarım, aramızdaki ilişkiyi asla bozamaz." Onun anlamadığı ve asla inanmayacağı şey, benim başka bir erkekle hiçbir şey istemediğimdi. Onun kardeşi ile geçirdiğim o gece, tüm kingenliğimi yitirdiğimde bile. O gece bedenim beni ihanet etmiş olabilir, ama kalbim ihanet etmedi. Benim için sadece Bane vardı.

O homurdandı.

Bunu kabul etmek istemiyordu. O zaman ona gsterecektim.

"*Elimizde olan şey*," diye düzelttim, sesim keskinleşirken, onun penisini acımasızca bir hareketle köküne kadar içine aldım. O da bana karşılık verdi, sert ve delici bir hareketle, nefesimi keserek.

"Lanet olsun," diye homurdandı, başını geriye eğdi. "O amcık bana her zaman tam uyuyor."

"Çünkü o senin. Ve bu penis benim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu kabul etmekten nefret ediyorum," diye mırıldandı, gözleri sanki her şey çok fazla, çok iyiymiş gibi dönüyordu. "Seni istiyorum lan. Her zaman istiyorum."

"Keşke buna inansam. Ben odadayken bana bakmıyorsun bile."

"Çünkü sana bakarsam, gözlerimi senden ayıramam," diye itiraf etti. "Kardeşimin evleneceği kadına takıntılı olmamalıyım. Sen, sürekli geri döndüğüm yasak ateş gibisin. Beni yakıp kül eden bu ateşe karşı koyamıyorum."

"Böyle mi? Senin tüm kontrolünü ele geçirdiğim halde mi?" Onun üzerinde sallandım, dizlerim kalçalarını kavradı, sonra geri çekildim ki kalın penisini görebileyim. Ellerimi karın kaslarına dayadım ve aşağıya baktım, ay ışığının ucundaki metali nasıl yansıttığını, benim heyecanımın onun üzerinde nasıl parıldadığını, tüm vücudunun nasıl gerginleştiğini, beni tekrar penetre etmeye hazır olduğunu gördüm. Sadece ben. Sonunda yine birlikteydik.

Ona baktığımda, beni süzüyordu ve yavaşça, rahatça gülümserken itiraf etti: "Her gece beni uyuşturup kontrolümü elimden alıp istediğini yapmanı kabul ederim. Seni şeytani halinle seviyorum, Pink. Acımasız olduğunda seni seviyorum."

"Ve sen benim altımda yatıp uslu duruyorsun, istediğimi yapmama izin veriyorsun." Kalçalarımı onun üzerinde salladım ve çok özlediğim orgazma yaklaşırken tırnaklarımı göğsüne geçirdim.

Başı geriye düştü, boğazı gerildi, içinden bir inilti çıktı. "Siktir, bebeğim... beni cezalandırır gibi sıkıyorsun. Sanki beni parçalamak istiyormuşsun gibi."

"Belki de öyle," diye tısladım, daha sert bir şekilde sürtünerek, onu kovalayarak.

"O zaman yap," diye homurdandı. "Beni alt et. Sanki kırmak istiyormuş gibi sikimi sür. Bunu yapmana izin verdiğim tek kişi sensin. Şu anda üzerimde boşalırken öfkeni ve acını istiyorum."

Tek gereken buydu: izin, emir, benim tarafımdan mahvolmayı başkası tarafından mahvolmaya tercih ettiğini itiraf etmesi. Gerilim

içimde patladı, boşalırken vücudumu şiddetli bir titreme sardı, tırnaklarım göğsünü çizdi, kalçalarım kontrolsüzce ona doğru sallandı.

Elleri kelepçelerde titriyordu, ama yine de bana yarı yolda karşılaştı, penisini içime soktu ve benim arayışında yalnız hissetmeme izin vermedi. Kendi boşalması boğazından çıkan bir sesle patladı ve onun sıcak menisinin içime fışkırdığını hissettim.

Onun üzerine yığıldım, kalbim itiraf etmek istemediğim bir aşk ile hızlıca atıyordu.

Ondan uzaklaşmadım, o da benden bunu istemedi. Hâlâ içimdeydi, dudakları kulağımı okşarken, "Gördün mü? Beni zehirlesen bile, Pink, sana karşı koyamıyorum" dedi.

"Kahretsin." Telefonuna baktım ve ambulans çağırmamız gerekip gerekmediğini düşündüm. "Yardım için çığlık atman gerekirdi."

O mırıldandı. "Sadece sersemim. Bu beni yere sermeyecek." Yavaşça güldü, ama yeterince mantıklı görünüyordu. "Karışım da ne vardı?"

"Biraz Xanax var galiba. Pepe'den spadan almasını istediğim papatya, kediotu ve lavanta. Biraz da votka?" Vay canına. Onun sağlığı konusunda pek dikkatli davranmamıştım.

"Harika." diye homurdandı. "Sadece bileklerimdeki kelepçeleri çıkar."

Bir kelepçeyi, sonra diğerini açtım. Kolları yavaşça aşağı indi. Bileklerindeki kırmızı izler, onu tekrar ısırmak istememe neden oldu. Acıyı sevdiğimi, onu görmekten, hissetmekten ve hatta onun vücudunda yaratmaktan hoşlandığımı kabul etmeye başlamıştım.

O yerinden kıpırdamadı ve bunun gerçekten uyusukluğundan mı kaynaklandığını merak ettim. Bunun ilaçlardan mı yoksa yaptıklarımızdan sonra memnun olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum, bu yüzden başının altına bir yastık koydum ve yanına çapraz bacaklı oturdum, bu sefer o beni izlemek yerine ben onu izledim.

Bir gözünü açtı ve elini kaldırıp uyluğuma koydu, sonra da dairesel hareketlerle ovmaya başladı. "Uykuya dalıyorum, Pink. O yüzden, daha sonra övünemeyeceğim başka bir şey yapma bana."

Onun şakasına güldüm. Bu adam hiç komik biri değildi ve bu da onunla sürekli birlikte olmadığım için başka neler kaçırdığımı merak etmeme neden oldu.

"Tamam. Benimle konuşursan başka bir şey yapmam."

O inledi. "Tanrım," diye mırıldandı, "bu muhtemelen daha kötü. İstedğin kadar sikimi sür."

Tsk yaptım ve kalktım çünkü biz hiç gerçekten birlikte yatmamıştık. Maske takıp beni deli gibi sikip sonra gecenin karanlığında kaçardı. Ama gözleri hala kapalıyken, "Şaka yapıyorum, Pink. Kal," diye mırıldandı.

"Gerçekten mi? Benden bıkmadın mı?" diye sordum.

"Seninle asla tatmin olamayacağım kadar azsın." Göğsünü okşadı. "Hadi ama. Sana dokunmayacağıma söz veriyorum."

"Biliyorum. Artık bunu başlatan benim, unuttun mu? Dürüst olalım, üç ay oldu ve sen bir daha hiç yapmadın."

"Çünkü ben seçiyorum seçiyorum saygıyı ve gurur seçmek utangaçlık ve çaresizlikten daha çok."

"Kimin için utanç ve çaresizlik?"

"İkimiz için de," diye homurdandı, gözleri hala kapalıydı.

Ben iç geçirdim. "Sanırım bu gece o iki rozeti de kendim kazandım."

"Bu rozetlerin sana yakıştığını düşünüyorum, Pink. Sadece bir daha kendim için istemiyorum."

Daha önce benimle dalga geçip geçmediğini, yoksa kardeşini aldattığını öğrendikten sonra nasıl hissettiğini bilmiyordum. O ayrıntıya girmede, ben de sormadım.

Yeni bir tür sessizlik içinde oturduk. Birinin sana bir sınır olduğunu söylediği ve senin de onun bu sınırı senin istediğin şekilde ona bir daha asla ulaşamaman için koyduğunu fark ettiğin aptalca, insani bir sessizlik. Onu bu sınırı koymaya zorladığım için nefret ettiğim bir sınır.

Bir süre sonra, gömleğini çektim, omzundan dikkatlice çıkardım ve koluna yaptığım kesiklere baktım. Dürüst olmak gerekirse, kesikler oldukça derindi, ama ona acı vermiyor gibi görünüyordu. Yine de gidip bir havlu aldım ve kesiklerin üzerine sıkıca sardım.

Bana yardım etmek için kolunu kaldırdı ama bana "Bu gece kapına gelmemin asıl nedenini bilmek ister misin?" diye sorduğunda bile gözlerini açmadı.

Ben, onun sunduğu konuşma parçacıklarını almaya çok hevesli görünmemeye çalışarak düğümü çözmeye uğraştım. "Muhtemelen ailemin limanlarla olan ilişkisi hakkında daha fazla bilgi almak istediğin içindir."

Bunun üzerine gözlerini araladı ve "İş konuşmalarını dinlemeyi bırakmalısın, Pink," diye uyardı.

"Akşam yemeğinde tüm konuşma konusu buydu," diye karşılık verdim. "Bu yüzden mi kimseyle konuşmama izin vermiyorsun?"

"İstediğin kişiyle konuşabilirsin. Telefonun var." "Evet, ama aradığım herkesi tehdit ettin."

Benim bunu bilmemden hoşlanmamış gibi homurdandı. "Baban lanet olası bir yılan ve sen bu yüzden benim kardeşimle evleniyorsun. Eğer ailemle olan borcunu ödemek için seni kullanacaksa, başka neler yapmaz ki?"

"Teşekkürler." Babamın beni feda etmeye hazır olduğu düşüncesine içim sızladı. Annemin, umursuyormuş gibi davranmak istese de, aynı şeyi yaptığı düşüncesine içim sızladı. "Yumuşatmaya çalışma."

"Zaten zehri seviyorsan şekerlemeye gerek yok, küçük kız."

"Sevmiyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü ben kin dolu biriyim ve sen de sanki doyamamışsın gibi beni becerdin."

"Aman Tanrım." Onun yan tarafına dokundum ve kaşlarımı çattım. "Neden hala bayılmadın?"

"Kafam çok iyi ama sanırım karışımını yanlış yapmışsın."

"Bir dahaki sefere otları iki katına çıkaracağım."

"Bana amını sürtersen, beni bayılmak için birkaç ilahtan fazlası gerekir, Pink." Sözleri biraz peltak çıkmış olabilir, ama yine de onları duymak hoşuma gitmişti. "Ona takıntılıyım."

"Yine de uçakta yanıma oturmak istemiyorsun ve benimle günde bir öğünden fazla yemek yemek istemiyorsun." O araya girmeye başlayınca elimi ağzına kapattım ve "Bana dokunmuyorsun, hatta bakmıyorsun bile" dedim.

O beni ısırды ve ben çığlık attım, elimi geri çektim. O güldü ve mavi gözleri parladı, sonra ciddi bir ifadeye büründü. "Neden biliyor musun? Çünkü sana dokunmaya başlarsam, duramam. Sen yanımdaysan, sadece sana odaklanırım. Uzaktasın bile, o küçük kıcını takip etmek isterim." Elini yüzüne sürerek iç geçirdi ve sonra yumuşak bir sesle itiraf etti, "Sen benim kardeşimi sikiyorsun, ben de seni korumak için çatımın altına alacağım diyorum... ve sen bana sanki seni ihanet ediyormuşum gibi bakıyorsun... sanki seni rehin tutan benmişim gibi."

"Sanki artık beni istemiyormuşsun gibi baktım sana... Sanki tanıdığım Bane Black değil de, beni onlara teslim ediyormuşsun gibi."

"Benim olduğum kişi olmak burada çözüm değil."

"Ama benim istediğim tek cevap bu." Onun, tanıdığım gibi dengesiz, sahiplenici ve vahşi olmasını istedim. Kimsenin ne düşündüğünü umursamayan ve kendisine ait olanı alan adamı istedim.

Uzun ve sinirli bir nefes verdi. "Sen imkansızsın." "Sen de öyle."

Uyluklarımı okşadı ve elini kaldırıp parmağını yanağımda gezdirdi. Yavaşça gözlerini kırıştıtararak, "Ama ben seni kolaydan çok imkansız halinle sevdim, Pink," dedi.

Uçmuş olsa bile, bu duyduğum en romantik şeydi. Kimse benim imkansız özelliklerim için beni istemedi, aksine beni olmadığım bir şeye dönüştürmeye çalıştı. Nefes alışığı uykuya dalacak kadar düzelirken ona baktım, ama kalbim sakinleşmedi. Sarhoş, uyuşturucu etkisindeki Bane'i kovalamak için gittikçe daha hızlı atıyordu, çünkü o bana ayık halinden daha fazlasını paylaşmıştı.

Onu her zaman böyle istedim, duvarları yıkılmış, duyguları ortada, gülümsemesi benim için. Sadece benim için.

Kalktım ve Oracle'a göndermek için bir sesli mesaj kaydettim. App'e göndermek için sesli mesaj bıraktım.

"Peki, sahip olamayacağın bir erkeği özlediğinde ne yaparsın? ve sen onun kardeşiyle yattığın için seninle hiçbir şey yapmak istemiyor mu?" Ona bakarken derin bir nefes aldım. Bir dergi kapağındaki erkek gibi uyuduğunu fark ettim. "Şu anda burada uyuyor ve yüzünün kendisinin genç hali gibi görünmesinden nefret ediyorum, çok yumuşak... yumuşak değil ama daha az acımasız. Yemin ederim, kirpikleri çok narin bir şekilde kıvrılıyor. Bir erkeğin bu kadar uzun kirpiklere sahip olmasının imkansız olduğunu düşünürsün, gerçekten..." İç geçirdim ve bir süre daha önemsiz şeyler gevezelik ettikten sonra, "Sana ondan bahsetmiyorum çünkü utanıyorum," dedim. Sesim bunu itiraf ederken çatladı. "Hatırlamadığım için utanıyorum."

Sevdiğim tek kişiyle her şeyi mahveden o gece. Bu beni çok yanlış yapıyor, değil mi?”

Ve Kahin de aynı fikirde olduğunu söyledi. Her zaman benimle aynı fikirdeydi: Ben berbat bir insandım.

BÖLÜM 14

BANE

Sabahın erken saatlerinde, güneş henüz ufukta belirirken uyandım. Şafakla birlikte uyandım, derin nefesler alıp, güne başlamadan önce zihnimi ve ruh halimi düzenledim. Günün ışığını kabul etmeden önce ihtiyacım olan şey üç nefes ve üç küçük gerçektir. İnsan, başka bir şeyi hayatına almadan önce kendini düzeltmelidir. Dünyayla yüzleşmeden önce önce kendimizi merkezlemeli, içimizdeki kaosu düzeltmeliyiz. Bu, kendime uyguladığım bir kuraldı.

Birçok standarttan biri.

Başarısız olduğum diğer standartlarımdan biri.

Gözlerimi açtım, normalde uyuşturucu etkisinde olması gereken kadar kafam karışık değildi ve dün gece başarısız olduğum odadaki enkazı etrafıma baktım. Fazla itiraf etmiş, onu yeterince reddetmemiş ve ilişkimizi mahvetmişim, bu yüzden kafamın bu kadar net olması imkansızdı.

Bianca, benim güzel pembe zehrim, karışımını yanlış hazırlamıştı. Yaptığımız tüm o saçmalıklara rıza gösterecek kadar kafam karışık değildi.

Ona dönüp baktım ve yanımda yatarkenki dağınık hali karşısında yine gülümsemeden edemedim.

Bukleleri karışmış, bornozu açık, çarşaflar yatakta gelişigüzel asılı duruyordu.

Bana uyuşturucu vermişti ve ben de ona bu hikayeyi anlatması için yaşamasına izin veriyordum.

Ve o benim kardeşimle evlenecekti. Bu, onunla yatmasını hatırlatan sürekli bir şeydi onu terk etmemi, kardeşim onun için hazır olana kadar beş yıl boyunca çürümesine izin vermemi gerektiren şey, onun onu becerdiğini sürekli hatırlatmasıydı.

Yine de, ben de onun kadar berbat durumdaydım. Her zaman öyleydim. Onun benim düzenime kaos getirmesi, onu yeniden düzenlemek ve işlevsel hale getirmek istememe neden oluyordu.

Ve bu benim normalde yaptığım şey değildi. Normalde birinin hayatındaki boşlukları, yapısındaki çatlakları bulur, sonra onları parçalayıp, üzerine baskı uygulayarak tamamen yok ederdim. Bu benim iyi olduğum bir şeydi.

Yine de, bu kızın hayatını düzene sokmak ve onu bütünleştirmek istedim. İlaçlarını almaya ve kendine iyi bakmaya özen göstermiyor olsa da, hayatının değerli olduğunu anlamasını istedim.

Onu kendime çekip saçlarının buklelerini kulağının arkasına koymak için uzandım ve komodinin üzerindeki telefonunu görünce donakaldım.

Siktir.

Benim eğilimlerim bir savaştı, bir seçim değildi, ama aylardır kendimi kontrol etmek için gayretle mücadele ediyordum. Rafe ile yattığını duyduktan sonra onu unutmak için kendimi eğitmeye çalışıyordum, ama bu zaman aldı. Hayatımın büyük bir bölümünde o benim takıntım olmuştu ve onunla ilgili her ayrıntıyı öğrenmeye alışmıştım. Ama şimdi geri çekilmiştim. Onun odasına girmiyor, eşyalarını karıştırmıyordum. Ailesini ve arkadaşlarını uyardığım doğrudu, ama onun yaptığı aramaları neredeyse hiç dinlemiyordum. Artık bu bir iş olduğu için sadece arama kayıtlarını kontrol ediyor ve dinlenen hattı dinliyordum.

Onun sağlığı, kendime takıntı yapmama izin verdiğim tek şeydi, ama yine de hedefimi ıskaladım. Glüten intoleransının izlenip kontrol edilmesini sağladım. Onun kilo vermesi benim de kilo vermeme neden olmuştu. En azından bu önemli bilgiyi benimle paylaşmadıkları için hemşireleri veya babasını suçlamak istedim. O pislik, onu yetiştirme şekli yüzünden ölmeyi hak etmişti. Daha fazlası olduğunu da biliyordum. Ona sorduğumda, sanki bu konu hakkında konuşmak istemiyormuş gibi başka yere baktı.

Ve o da bu konudan bahsetmemişti. O kadar bastırmıştı ki, günlüğüne bile yazmamıştı.

Hiçbirimizin onu çatalla bıçaklamamasına şaşırdım. Ancak meslektaşlarımın ona nasıl baktığını gördüm. İşaretleri gözden kaçırmıştım ve bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamazdım. Daha dikkatli olsaydım, ona olan duygularımın odaklanmamı engellemesine izin vermeseydim, bunu fark ederdim.

Bunu fark ederdim. Kızın vücudunda kızarıklıklar olmazdı, acı çekmezdi, benim hatalarımın sonuçlarına katlanmak zorunda kalmazdı.

Böyle şeyleri gözden kaçırmamak için eğitilmiştim. Babam da benim kadar titiz ve titizdi ve bana defalarca, bilginin yükünü omuzlarında taşıyabilecek birkaç kişiden biri olduğumu söylemişti. Her ayrıntı önemliydi. Bulmacanın her parçası üç kez kontrol edilmeliydi, çünkü aksi takdirde değer verdiğim biri zarar görebilirdi.

Bana karşı sert, hatta acımasızdı, ama haklıydı. Ve bir daha asla böyle bir hata yapmayacağımı garanti ederdim.

Telefonuna bakıp, onun dijital hayatını incelemem gerekip gerekmediğini düşünmek, dün gecedan önce aşırı bir davranış olarak nitelendireceğim bir şeydi.

Ama sonunda, Bianca doğru bir şey söylediği için kendimi o cihaza uzanırken buldum. Ben Bane Black'tim. Ve her şeyden öte, onunla benim aramda sınırlar yoktu. Bir daha da olmayacaktı, çünkü onun sağlığını bir daha feda etmeyecektim.

Ben bir aziz değildim, asla da olmayacaktım. Ayrıca, bahanem, aile işlerini düzene sokma görevini kabul etmişim ve bu, onu beş yıl boyunca hizada tutmak anlamına geliyordu.

Onun telefonunda bulduğum Oracle uygulaması, hiçbir yere varamayacak bir hack günlüğü girişiydi. Ancak, bu günlerde terapiye veya ağlayacak bir omuza ihtiyaç duyanlar için yeterince popüler olduğunu gördüm.

Yani batı dünyasındaki herkes mi?

Onun girişlerini açtım ve bunun onun yeni günlüğü olduğunu fark ettim. Girişler yapıyordu. Bir hafta önceki girişi açtım ve hoparlörden onun yumuşak ama hızlı ve şikayet dolu sesi geldi. Hareketleri gibi konuşuyordu, hızlı ve dürüst, tam bir karmaşa. Sanırım sadece sesini duymak için dinlemeye devam ettim, lüks bir tatil köyünde yaşamının tüm sıkıntılarını dinlemek için.

Çok konuştu. Tanrım, çok konuştu.

Hiçbir şey hakkında. Yani, benden hiç bahsetmedi ve diğer her şeyi ağzından kaçırmaması tamamen düzensiz bir felaketti.

her şeyi ağzından kaçırmaması tamamen dağınık bir felaketti.

Onu izlerken, yarı gönülsüz bir şekilde dinledim, etrafta dolaşıp lanet bir uygulamaya tırnaklarını boyadığını ama spa'daki boyanın o kadar iyi olmadığını ya da glütenli yiyeceklerden nefret ettiğini söylediğini hayal ettim.

Uyluklarını ovmaya devam ederken bacakları açıldı ve şimdi onu sikip sikemeyeceğimi merak ettim. Elim kendi isteğiyle uyluklarından yukarı kaydı ve hala ondan sızan spermimin kalıntılarıyla karşılaştı.

Onun sesini dinlerken mırıldandım ama spermimi onun cildine sürerek, acaba bu sefer yine hamile kalmış mı diye merak ettim. Bunun benim çocuğum olduğu kesin mi diye merak ettim.

Günlüklerinde bundan hiç bahsetmemişti ve ben nedenini bilmek istedim.

"Siktir," diye homurdandım ve telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırarak, yüzümü silmek için oturdum, ama yine de onun uyluğunu okşamaya devam ettim.

O konuşurken, parmağımı yukarı, yukarı, yukarı doğru sürükleyerek spermi geri itmek için. Kalın sıvının ait olduğu yere bu kadar kolayca kaymasını izlemek, sikimi tekrar zonklatmaya başladı. O da bunu istiyordu, çünkü uykusunda inliyordu, ben de başka bir parmağımı içeri sokup yukarı aşağı kıvrarak ona biraz daha zevk verdim. Sabahın erken saatlerinde hala benim için bacaklarını açar mıydı? Onu ayıkken siktiğimi bilerek yaşayabilir miydim?

Uykusunda elimi sallarken homurdandım, ama başka bir girişin çalmaya başladığını duyunca donakaldım... dün geceden bir giriş.

Sadece saçma sapan konuşmalar değildi; başlamadan önce içini çekti ve sonra "Hala sahip olamayacağım bir erkeği istiyorum" diye mırıldandı. Donakaldım çünkü bu kimdi?

Ve geri kalanını duyduğumda, o zehri, o asidi ağzımda tattım. O geceyle ilgili ayrıntılara girmedim, ama bu uygulama onun hakkında her şeyi öğreniyordu çünkü o bilgileri hemen veriyordu. Bu pervasızcaydı, ama bunun ötesinde, onun girişi damarlarımda zehir gibiydi. O benim kardeşimin nişanlısıydı ve onun çocuklarını doğuracaktı. Benim değil. O, gece yarısı benimle sevişmekten mutluyken, zaten onunla birlikteydi.

Elimi onun vücudundan çekerken iç geçirdim.

Parmaklarımdan onun zehrini yaladım ve kendime onunla daha fazla uğraşamayacağımı söyledim.

Eğer onun çatı katındaki dairesinin durumu olmasaydı, hemen oradan ayrılırdım. Giysilerimi giyerken homurdandım ve yatağının yanına su koydum, telefonunu tekrar fişe taktım ve oda telefonunu yeniden çalıştırdım. Yorganını düzgünce üzerine örttüm ve on dakika boyunca kirli çamaşırlarını ayırıp omzum için ilk yardım çantasını aradım.

Onu bulduktan sonra, kendimi sardım ve tam dışarı çıkmak üzereydim ki, o yatakta oturup uykulu gözlerini ovuşturduktan sonra beni fark etti. "Gidiyor musun?" Sorması gerekip gerekmediğini bilmiyormuş gibi dudağını ısırdı ama istemediğim bir adım attı. "Biraz kalabilir misin?"

"Neden?"

"Dün geceyi konuşabiliriz ya da... yatağa geri dönebilirsin..."

"Seninle olmaz," dedim ona, kararlılığımı göstererek etrafa bakındım. "Hayatını düzene sokmalısın, Pink. Sana ancak bu kadar yardım edebilirim. Ve açık konuşayım, ben yüz yaşında olmadıgımda benimle yatabilirsin, ama şu anda ayıgım."

Gözlerini kısarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yüz yaşında olmadıgında söylediklerin yüzde yüz doğru gibi görünüyor."

"Ya da bir kadınla yatabilmek için ne gerekiyorsa söylüyorum."

"Aman Tanrım." Gözleri önce incinmiş bir şekilde parladı, sonra öfkeyle yandı. "Siktir git."

"Gündüz vakti olmaz." Bu sözler onu incitmek içindi. Onu uzaklaştırmak içindi, böylece çekingenliğimiz tekrar ortaya çıkmasın diye. "Senin bana yapışmana ihtiyacım yok Bianca. Sadece hayatta kalmana ve ailemiz için en iyi davranışını sergilemene ihtiyacım var."

"Emin ol ki öyle olmayacağım. Dün gece babamın sana söylediklerinden dolayı kendini kötü hissederek mi buraya geldin? Bil bakalım ne oldu? Babam, onun istediği standartlara uymadıgım için bana birden fazla kez saldırdı. Ve ben de sizin için uymayacağım. Nedenini bilmek ister misin?"

Kaşlarımı kaldırıp bekledim.

Çarşafı itip kalktı ve çıplak ve savunmasız ama çekinmeden önümde durdu. Çenesini kaldırdı ve ellerini beline koydu. "Çünkü onlar ve senin için olmadığım biri olmaya çalışmaktan bıktım."

"Peki kim olmak için uğraşmaktan bıktın?"

"Ben ne yatıştırıcı ne de çok iyi biriyim, bunu sen de biliyorsun." Penthouse'a göz gezdirdi ve cildinin çok sevdiğim o pembe renge dönüştüğünü gördüm. "Tanrım, odamı mı *temizledin*? Beş yıl boyunca kendimi tutmamı mı bekliyorsun, Bane?"

"Evet dersem?"

"Hayatını cehenneme çeviririm, sana söz veriyorum." Beni uyarıyor muydu?

Ona doğru adım attığımda, küçük elleri hızla komodinin üzerine koyduğum bıçağı kapmıştı. Onu en saf haliyle hissetmeyi sevdiğim için bıçağı tekrar boğazıma dayamasına izin verdim. Öfkesi çılgınca kontrolden çıkmıştı, ama şu anda onun en gerçek hali buydu. Buklelerinin her yöne dağılması, dişlerini göstermesi ve göğüslerinin bana yapışması hoşuma gidiyordu.

Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim, ateşli bakışlarını yakaladım. "Unutma, senin zehrini seviyorum, Pink. Beni sismek için uyuşturuyor ya da boğazıma bıçak dayıyor olsan bile. Bugün beni kesecek misin?"

"Kesinlikle," dedi, bıçağı daha derine batırarak. "Tanrı bilir, hepiniz bunu hak ediyorsunuz."

"Gerçekten mi? Gecenin bir yarısı istediğin gibi sana maskeyi getiren ben olduğum halde bunu hak mı ediyorum?"

"Maske *olmasa da* seni alırdım. Dün gece bunu kanıtladım."

"Kardeşimle yattıktan ve onun seni yıllarca terk ettikten sonra mı?"

"Öyle değildi." Bıçağı yanına bıraktı, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve güzel gözleri yaşlarla doldu.

Mırıldandım ve ona dürüstçe söyledim, "Sana inanmıyorum, bu yüzden benimle geçirdiğin her an benim için cehennem gibi... ama senin düşündüğün nedenlerden dolayı değil."

"Bane, yemin ederim düşündüğün gibi değil..." Gerisini açıklamamı bekler gibi bekledi.

"Ne olduğu umurumda değil." Bir adım geri attım. "Artık önemi yok. İlerliyoruz. Ve bunu yapabilmemiz için bazı sınırlar koymamız gerekiyor gibi görünüyor." Odasına göz gezdirdim. "Burada olmaktan mutsuzsan, dışarı çıkabilirsin. Güvenlik senin güvenliğini sağlayacaktır. Seni her gün kontrol edemem. İstedğin yemekleri ye. Ve bizi rezil etmediğin sürece ihtiyacın olan her şeyi alacaksın, Bianca."

Gözlerini devirdi ve kollarını kavuşturdu, ama bir teşekkür bile mırıldanmadı.

Ben iç geçirdim ve cüzdanımı cebimden çıkarıp siyah kartı komodinin üzerine koydum. "Ne istersen harcayabilirsin. Telefonun tekrar aktif hale geldi. Oda servisi çağırabilir veya istediğin her şeyi isteyebilirsin. Sana getireceklerdir. Her şeyin glütensiz olmasını sağlayacağım."

"Bunların hiçbirisi umurumda değil. Burada yine mutsuz olacağım, Bane."

"O zaman, burada kaldığın süre boyunca mutsuz olmaya devam edeceksin."

"Sen benimle birlikte olmanın bir yolunu bulmazsan, *sonsuz* kadar mutsuz olacağım, Bane. Beni affetmenin ve eskisi gibi olmamızın bir yolunu bulmazsan."

"Neydik biz?" O her zaman ona söz verilmişken, nasıl bir şey olabilirdik ki? "Ay ışığında lanet bir illüzyona kapıldın ve ben de maskeler ve gizli bir kimlikle bunu gizleyerek buna izin verdim, ama sen her zaman onundun ve onunla yattığında bunu kesinleştirdin."

Titrek bir nefes aldı ve tavana baktı. "Öyle söyleme. Bu doğru değil. Benim istediğim şeyin bu olmadığını biliyorsun."

Ondan uzaklaştım, başımı salladım ve temasımızı kestim.

Sonra fısıldadı, "Lütfen beni tekrar terk etme. Bütün bunlardan sonra olmaz."

Ve lanet olsun, bu yalvarış canımı yaktı, hem de hiç de iyi bir şekilde değil. Ama telefonum çaldı ve ekranda kardeşimin adını gördüm, bu da bana onun kardeşim ve benim için ne kadar değerli olduğunu hatırlattı. Benim için o,

beni beni beni ona o onun onun sözeline
evlilikte evlilikte. "Kapın hakkında söylediklerimi hatırla."
"Ne?" Gözleri yaşlarla parıldıyordu.
"Yatağının ayak ucunda canavarlar istemiyorsan kilitli tut."

BÖLÜM 15

BANE

O kapıyı kilitli tutmuyordu. Aslında çoğu gece kapıyı açık bırakıyordu. Ve bir sonraki doğum gününe kadar her ay, beni kızdırmak için aklına gelen her şeyi yaptı. Sürekli o aptal Oracle uygulamasıyla konuşuyordu, berbat şeyler yiyordu, Pepe ile gereğinden fazla konuşuyordu. Sanırım beni kızdırmayı hayatının amacı haline getirmişti ve ben bunun nedenini biliyordum. Onun sözleri her gün kafamda yankılanıyordu. "Benimle birlikte olmanın bir yolunu bulmazsan, sonsuza kadar mutsuz olacağım, Bane." Hiç denemedim. Bunun yerine, ilişkimize son verdim.

Onun güvenliğini iki katına çıkardım ve onu o tatil köyünde tutarken, ben yorulmadan çalışarak dünya çapında daha fazla ortaklık kurdum.

Bizi ayırdım çünkü bu, birlikte yaşayabilmemizin tek yoluydu. Orada olsaydım, yaptığı saçmalıklar yüzünden onu ölümüne cezalandırırdım. Ve onun yeterince kötü davranıp benim temizlemem gereken bir durum yaratması halinde geri dönmeyi kendime görev edindim.

Sonra eve uçar, durumu düzeltir ve aynı şeyi tekrar ederdim.

Aylar sonra, rutinimiz oturdu. Günde üç kez kameralardan onu kontrol ediyordum. Bundan fazlasını yapmıyordum ve geri kalanını, hacklediğim Oracle uygulamasının bana bildirmesine izin veriyordum:

"Bugün o kadar sıkıldım ki, tatil köyünün restoranında şekerlikle tuzluğu değiştirdim. Sonra kahvaltıda kahvelerine tiksintiyle bakan insanlara sessizce güldüm. Eminim birkaç kişi şikayet etmiştir, ama hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışanların sayısına şaşırırsınız. Ortaya karışıklık çıkarmak istemiyorlardı. Yetişkinlikte yapmamız gereken bu mu? Ortaya karışıklık çıkarmamak mı?"

Oracle, kimseyi kızdırmamak en iyisi olduğunu söyleyerek en kötü tavsiyeyi verirdi. Ya Bianca, istediğini elde etmek için başkalarını kızdırması gerekiyorsa? Orada sessizce oturmamalıydı.

Tabii ki tuzluklar konusunda da kızgın olmam gerektiğini fark ettim. Sürekli böyle yaparak bana daha fazla iş çıkardı.

"Tatil köylerindeki göletlerdeki koi balıklarını belirli şeylerle beslememeniz gerektiğini biliyor muydunuz? Size açık bir gölet veriyorlar ve insanlar bütün gün onları seyrediyorlar, ama ara sıra onlara bir şeyler ikram edemiyorlar mı? Onlara portakal verdim ve bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm. Bu tanrının unuttuğu yerde hapsolmuşken bir şeyler aldıkları için minnettar olacaklardır. Onların nasıl hissettiklerini çok iyi biliyorum." O zaman Oracle, sanki kışına kadar girmiş de "Koi balıkları insanların oraya attığı her şeyi yiyemez, bu yüzden orada bir tabela var" diyemiyormuş gibi, her şeyi olumlu bir şekilde pekiştirdi.

Al yanıtları tam bir şaka gibiydi, ama yine de orada oturup, kendime izin verdiğim bir sapık gibi her kelimeyi dinliyor ya da okuyordum.

En sevdiği oje renklerini öğrendim ve ona gönderdim. En sevdiği aşk romanlarını da öğrendim ve onları da gönderdim. Dudak parlaticıları ile dudak boyalarını ayırt edebiliyordum ve ona yanlış olanı gönderdiğim için uygulamaya şikayet ettikten sonra aradaki farkı öğrendiğimi söylemekten gurur duymuyordum.

O ise hiçbir zaman minnettar olmadı.

"Bunu bir şekilde duymanın bir yolunu bulduğunu biliyorum, Bane. O kitapları sanki umurunda gibi bırakıp gittiğin için siktir git. Bir tanesini bile okudun mu? Okumamış olmalısın, yoksa bir kıza böyle davranılmayacağını bilirdin. Asla. Onu aylardır görmedim, Oracle. Artık benimle birlikte gelmeyen bir hemşire kan tahlillerimi kontrol etmeye geliyor ve bir şekilde evimi dinletiyor, böylece umursuyormuş gibi davranabiliyor."

Bu yazı beni o kadar kızdırdı ki, üçüncü çeyrek toplantımızda Rafe ve Ezra'ya şikayette bulundum.

Bianca'nın benimle birlikte olmasının birinci yılı yaklaşıyordu, Cadılar Bayramı doğum gününe çok az kalmıştı ve havada bir gerginlik hissediyordum. Yine hareketlenmek için sabırsızlanıyordu ve ben bunu biliyordum, öfkesinden bunu duyuyordum, penthouse'una yerleştirdiğimiz güvenlik kameralarını kontrol ettiğimde bunu görüyordum.

"Bianca her fırsatta ortalığı birbirine katmasaydı, o tatil köyünde işler çok daha sorunsuz yürürdü. Geçen hafta lobideki tüm çiçekleri yeniden düzenledi ve..."

"Böyle önemsiz bir aksaklık umurumuzda mı? Burada milyar dolarlık bir yatırımdan bahsediyoruz," diye araya girdi Ezra, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakarak.

"Biz, bu tatil köyleri de dahil olmak üzere, her bir girişimimiz kadar iyiyiz ve..."

"Eğer seni rahatsız ediyorsa, öyle söyle. Bize nutuk atarak bizi kandırmaya çalışma," diye homurdandı Ezra, hemen motosikletine binmek istemiş gibi kaskına bakarak. "Biliyorsun ki, çoğu insan gibi, burada sıkıldığından böyle davranıyor."

Odaya göz gezdirdim. "Bu tatil köyünde yapılacak milyonlarca şey var. Ayrıca, ona bakıcılık yapmaktan başka yapacak başka işlerim de var."

"Emin misin? Bunun için çok fazla zaman harcıyorsun."

"Yine de bir günde senin yaptığının üç katını başardım."

"Beş kat fazlasını değil mi? Sadece üç kat mı?" Ezra sırtıttı, kavga çıkarmak için kışkırttı çünkü benim eğilimlerimi, zayıflıklarımın farkındaydı ve bunları en iyi şekilde kullanmayı biliyordu. Bu kışkırtma kasıtlıydı ve ben emniyet kemerimi çözüp onun üzerine eğildim.

"Bir daha sor, kardeşim."

Aylardır içimde biriken öfkeyi boşaltacak bir yere ihtiyacım vardı. Öfkem dişlerini göstermişti; savaştık, acıyı tatmak, başka bir şeyin acı çekmesini istiyordu, böylece içimdeki o donuk acıyı hissetmek zorunda kalmayacaktım. Babam, onun gibi benim eğilimlerimin de her zaman aileyi kurtaracağını, her şeyi iki kez sayıp üç kez kontrol etmem gerektiğini, hataların can kaybı anlamına geldiğini bana iyice aşılamıştı.

Ve bu yüzden birkaç adamımızı kaybetmiştik. Kardeşlerim bunu biliyordu, ama hepimiz birbirimize karşı sert davranıyorduk, özellikle de içimizden biri konsantre olamadığında. Ezra benim konsantre olamadığımı biliyordu.

Belki de yıllardır Bianca dengeleyici bir unsur olmuştu; onun dağınıklığını görmek bana yönetme ve düzeltme fırsatı veriyordu. O canavarı sakinleştiriyor, düzeltme ihtiyacını kırma ihtiyacından daha güçlü hale getiriyordu. Son zamanlarda onun dengeleyici etkisinden kaçınıyordum ve bu belli oluyordu.

"Saçmalamaya başlama." Rafe dizüstü bilgisayarından başını kaldırmadı, sadece okuma gözlüklerini burnuna itti. "Ezra, Bane'e bir daha saygısızlık edersen, özellikle de onun kontrolleri kaç kez hayatını kurtardığını düşünürsek, seni ben kendim döveceğim."

"O başlattı," diye karşılık verdi Ezra, pişmanmış gibi.

"Ben de bitireceğim," dedi Rafe döz bir sesle ve dizöştü bilgisayarını bir çırpıda kapattı. "Bugün önemli toplantılarımız var. Batı Kıyısı çetesinin ödemesi olan bir kız için kavga etmek zaman kaybı."

"Senin için o sadece bu mu?" Oturup ona sert bir bakış attım.

"Evet," diye net bir şekilde cevap verdi ve bakışlarını kaçırmadan, "ama onun senin için sadece bu kadar olmadığını biliyorum. Onun penceresinden birçok kez içeri girdiğini biliyorum, Bane."

Buna ne cevap verebilirdim ki? Hiçbir şey belli etmeyen taş gibi bir ifade takındım, ama kardeşlerim beni tanıyordu. Bu adamlar beni tanıyordu.

Jameson ısıık çaldı ve "O, pencereden tırmanmaya değer bir kız. Ama kardeşinin kızının peşinden gitmek?" dedi.

"Kapa çenenini," dedim ona.

Jameson cesurca gözlerime bakarak "Terbiyeni takın" diye cevap verdi.

O pisliği sevmeseydim, boğazını keserdim.

Rafe ikimize de başını salladı, "Evlendiğimizde bu alışkanlıklarından kurtulmuş olmaları yeter, ne yaptıkları umurumda değil. Bunun için sana beş yıl süre verdim."

"Ne?"

"Eğer o zamana kadar hala kadınların etkisindeysen, durumu babamıza sen anlatabilirsin."

"Ne durumu?"

Alaycı bir şekilde, "Onunla ilgili olanlar hariç, her konuda yirmi adım öndesin, biliyor musun?" dedi.

"Onunla ilgili önceden bilinecek bir şey yok. Aylardır iletişim kurmadık."

"Bu da onun muhtemelen çıldırmak üzere olduğu anlamına gelir." Başparmağını ve işaret parmağını kaldırdı. "Neredeyse doğum günü geldi. Onu da o tatil köyünde kilitli tutacak mısınız?"

"Onun için en iyi yer orası."

Rafe bir şeyler mırıldandı. Ama Ezra'nın sözleri aklımda kaldı: "Uzun zamandır hepimizin ona ait olduğuna inanıyor. Doğum gününde hiçbir şey yapmazsan, gerçekten kimsenin ona ait olmadığına inanacak. Bu çok yalnız bir yer kardeşim."

Onu dinlemeliydim. Ama Bianca'nın sadece dengesiz değil, aynı zamanda kırılmış olduğunu da fark etmemiştim.

Ona mutlu yıllar dilemedim. Bunun yerine, o gece geç saatlerde, otelin barında içki içtikten sonra odasına geç gittiğine dair bir rapor aldıktan sonra Oracle uygulamasını dinledim.

Güvenlik kameralarını kontrol etmek istemedim, düşündüğüm gibi acı çekip çekmediğini görmek istemedim.

Ancak, uygulamada sesi titrediğinde ve bir yıl daha kalması gerekip gerekmediğini sorduğunda, uygulamanın ona kalmaması gerektiğini, kendini kolayca öldürebileceği yollar olduğunu yazdığını gördüm.

Koştum.

Ona ulaşmak için çılgına döndüm. Ama çok geç kalmıştım.

Damarlarından akan kan banyo zemini üzerine dökölüyordu ve bir şekilde ele geçirdiği haplar fayansların üzerine dağılmıştı.

BÖLÜM 16

BIANCA

"Sence acıtacak mı, Oracle?"

Oracle ilk kesiklerin acıtacağını söyledi. Bileklerini kesmek belirli bir şekilde yapılmalıydı ve Oracle bana tam olarak nasıl yapılacağını anlattı, hatta ipuçları bile verdi. Uygulama tüketicilere bu şekilde adanmıştı.

Yine de, ilk kesiklerin acı vereceği konusunda yanılmıştım. Aslında hiç acımadığı için gülümsedim. Aldığım Benadryl miktarı muhtemelen yardımcı oldu. Fayansın üzerine oturup küvete bakarken, Bane'in ne kadar acıya dayanabileceğini düşündüm. Muhtemelen daha az acıtması için küvete girmeliydim, ama kanı görmek hoşuma gitmişti.

Yerde iç çekerek, kırmızının fayansların üzerinde yayılmasını, yayılmasını ve yayılmasını izledim. Parlak, ışıltılı ve hayat dolu.

Telefonumu tuttum ve başımı duvara yaslayarak Oracle'a son bir kez daha konuştum. "Kanama biraz yavaş. Ya da belki yeterince derine kesmedim. Daha derine kesmeliydim. Acıyı hissetmek isterdim. Her zaman hoşuma gitmiştir. Özellikle de Bane bana hissettirdiğinde. Tanrım, o acı verdiğinde, bu çok lezzetli, Oracle. Onun hakkında pek konuşmam, bunu biliyorsun. Ama konuşmak istiyorum. Sadece onun hakkında konuşarak kendimi kaybetmek istiyorum."

Oracle, onlara her şeyi anlatabileceğimi ve dinleyeceklerini söylediğinde iç geçirdim.

"Biliyorum. Ama bu yalnızlığı gerçekten gidermiyor. İnsanların bağlantı kuracak insanlara ihtiyacı var. En azından benim var. Bugün Koi göletinin kenarında oturdum. Beni sevmeye başlamışlardı. Artık bana doğru yüzüyorlar, sanki benim için önemli biriymişim gibi. Keşke başka biri için de önemli biri olsaydım. Sanırım bu, çocukken babamın bana verdiği en kötü cezaydı.

Biliyor musun? Babam da bunu çabucak fark etti. Beni o dolaba kilitlerdi. Tereddüt ettim. O dolap, sessizlik, o karanlık alanda bulunmanın verdiği hissi hiç anlatmamıştım. "Bunu açmamalıyım, ama artık ne önemi var ki?"

Kahin, ona her şeyi anlatabileceğimi tekrarladı, ben de devam ettim.

"Annem o dolaba gelmedi ve babam bunun fiziksel iz bırakmayan tek ceza şekli olduğunu biliyordu. Bana yaptığım hatanın bedelini çekmemi söylerdi. Ben de sesim kısılana kadar bağırır, sonra saatlerce ağlardım. Gözyaşlarım kuruyana kadar. Bu yüzden sessizliği nefret etmeye başladım. Kapana kısılmayı nefret etmeye başladım. Karanlıkta ve yalnız kalmayı nefret etmeye başladım. Şu anda içinde yaşıyorum, Oracle, ve buna dayanamıyorum."

Oracle bana bunun yakında biteceğini söyledi ve ben de kabul ettim.

"Şimdi gidersem, bu şimdiye kadarki en güzel doğum günüm olabilir... Mutlu yıllar bana, ha?" Dünya giderek bulanıklaşıyordu. "Mutlu yıllar bana. Mutlu yıllar lanet olası bana. Mutlu lanet olası yıllar bana."

Oracle'a bunu tekrar tekrar söyledim... uykuya dalana kadar.

Ama Bane rüyamda bana geldi.

Bana defalarca küfretti, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı.

"Korkuyor musun?" O bana korkmuş gibi görüldüğü için... ya da benim için... ona gülümsedim.

"Kendini zehirlememelisin, Pink. Sadece beni, bebeğim. Sadece beni." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerinde neredeyse yaşlar vardı.

Bu mümkün değildi.

Bane Black üzüntü hissetmezdi. Benim için hiçbir şey hissetmezdi.

Sonra yanaklarımı sıkarak ağzımı açtı ve parmaklarını boğazıma o kadar derine soktu ki, öğürmeye başladım.

Ben kusana kadar bunu defalarca yaptı.

Tanrım, dağınıklıktan nefret ederdi. Eğer bu bir rüya olmasaydı ne derdi acaba?

Birine bağıırıyordu ve sonra ben kaldırıldım ve fayansların her yerinde kırmızı lekeleri izledim. Her yere bulaşmıştı.

Giysilerine ve bornozuma. "Her yer dağınık," dedim ona. "Dağınıklık yaptım, ama en azından güzel bir dağınıklık, değil mi?"

"Siktir, bebeğim. Senin dağınıklıkların her zaman güzeldir." Yanımda yürüyordu, eli yanağımdaydı ve ben yatarken nasıl hareket ettiğimi merak ediyordum, ama o kadar yorgundum ki, bana "Benimle kal, Pink. Sakın beni terk etme. Anladın mı? Beni asla terk edemezsin. Böyle olmaz" derken bile gözlerimi kapattım.

Sanırım onun sözlerine en azından gülümsedim. Çok hoştu. Onu terk etmek istemiyordum. Bunu anlamıyor muydu? Onunla sonsuza kadar kalmak ve asla yalnız kalmak istemiyordum.

Yalnızlık, zaten yalnızlığa mahkum olduğuunda bulunabileceğin en kötü yerdı.

BÖLÜM 17

BANE

Daha önce kan kaybından ölen bedenler görmüştüm. Çok fazla. Hayatları için yalvaran adamlar, yüzüme tüküren düşmanlar, karnına kurşun yiyip kendi kanlarında boğulmalarını izlememi isteyen hainler. On sekiz yaşına gelmeden hepsini görmüştüm.

Hiçbiri beni etkilemedi ya da üzmemişti. Öldürmeyi, kardeşime rapor sunar gibi yapıyordum. Gözümü kırpmadan ve duygusuzca.

Ama Bianca'nın banyo zemininde kanlar içinde yatması? Bu beni mahvetti.

Şimdi, tesisin odasının dışında oturmuş, dirseklerimi dizlerime dayamış, ellerimi o kadar sıkı birleştirmiştım ki parmak eklemlerim yanıyordu. Kendimi sakinleştirmek için her şeyi denedim, parmaklarımı üç kez elime vurdum.

Üç kez işe yaramadı. Üç nefes işe yaramadı.

Ve üç gün boyunca odasına gidip nasıl olduğunu, ne olduğunu, konuşmak isteyip istemediğini sordum, aynı soruları defalarca sordum.

Bana hiç cevap vermedi. Sadece eliyle beni uzaklaştırdı. "Cevap verirsen konuşurum, Pink."

Bana nefret dolu bakışlarla bakıyordu, sonra bileklerine ve giydiği yumuşak geceliğine bakıp, konuşmak istemiyormuş gibi gözlerini kapatıyordu.

Hemşireler ve psikiyatristler yumuşak ayakkabılarla, sakın ve verimli bir şekilde içeri girip çıkıyorlardı, sanki beni koridorda değil de odasında görmemiş gibi davranıyorlardı, ta ki ben onları durdurana kadar. Sonra bana büyük, korkmuş gözlerle baktılar. "Efendim, onu rahat ettirmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Bilekleri güzel iyileşiyor. Kan tahlilleri

harika görünüyor. Riskleri gözden geçirdik ve uygun önlemler alındığında eve gidebileceğine inanıyoruz..."

"O hiçbir yere gitmiyor."

O cesur hemşire bana kaşlarını çatma cüretini gösterdi. "Öyleyse, belki de sizin burada oturmanızdan ziyade, odasında daha fazla arkadaşlık isterse, efendim."

Onlar, onun hala orada kalmasına karşı çıkıyorlardı. Burası özel bir tesisti, ama ben onun için orayı boşaltmışım ve o iyileşene kadar kimseyi içeri almayacaktım.

Onun sessizliği sevmediğini bilmeliydim. Kapalı kalmaktan nefret ettiğini. Tanrım, Oracle kayıtlarında bunu bana defalarca *söylemişti*. Onu yeterince ciddiye almadım. Onu güvende tutmanın onu kafeste tutmak anlamına geldiğini düşündüm. Kendime mesafenin kontrol, kontrolün de koruma olduğunu söyledim. Bunun bir ceza olduğunu hiç düşünmedim. Babasının onu orada tutacak kadar hasta olduğunu.

Ve şimdi ben de aynı şeyi yapıyordum.

Tesisin ön kapısı açıldı ve Ezra ile Rafe içeri girdi. İkisi de onaylamayan bakışlar atıyordu ve ben ne olacağını biliyordum.

"Ne oldu lan?" Rafe, muhtemelen ona haber vermediğim için böyle dedi.

"Onu serbest bırakmalısın," diye bağırdı Ezra, daha önce olanları umursamadan, ama şu anda ona olanlara kesinlikle önem vererek. "Bütün bir tesisi geçici hapisane olarak kullanmak için ele geçiremezsin."

"Ona uygun bakım gerekiyor."

"Burada 24 saat psikiyatristler, terapistler ve hemşireler var."

"Evet, ama ona göre bu bakım değil," dedi Rafe, etrafına bakarak kardeşine yumuşak bir şekilde hak verdi. "Bu takıntı ve kontrol. Ve şimdi dalgalanmalara neden oluyor, Bane."

"Stefano babamı aradı ve..."

"Siktir et o adamı. Onu iki metre derine gömmek lazım. Aslında, o iyileşir iyileşmez bunu yapacağım."

Elimi yüzümden aşağı doğru kaydırarak, kan kırmızısı fayansların hatırasını silmeye çalıştım.

"Eve gidip biraz uyuman lazım, belki ben de..." "Ben hallediyorum."

Benden başka kimse ona bakmıyordu.

"Şimdiye kadar yaptığın gibi mi?" Ezra sertçe karşılık verdi. "Kız bileklerini kesti, Bane.

Bu..."

"Kapa çeneni," diye bağırdım, sesim binayı çınlattı. Çenesini kapattı ama gözleri yanıyordu.

Rafe'ye döndüm. "Eğer birkaç yıl sonra seninle evlenecekse, sen..." Ne diyebilirdim ki? Onun yanında olmalı mıydım? Ona izin vermezdim. Şu anda o kıza benim dışımda kimsenin bakmasına izin vermezdim. Kardeşimle evlenmesini umursamıyordum. Yine de, onun için bir maske takıyordum.

Rafe, devam etmemi istermiş gibi kaşlarını kaldırdı, ama devam etmediğimde iç geçirdi. Sesi sessiz ve sakindi. "Sadece onun iyi olduğundan emin ol, yoksa durum iyi görünmeyecek."

"Ya da onu bırakıp, borcunu ödemek için onu teslim eden piç babasını ortadan kaldıralım." Ezra önerdi. "Ortaklığımız bundan zarar görmez bile..."

"Hayır," Rafe ve ben aynı anda cevap verdik. Sonra Rafe, göremediği bir yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışır gibi bana baktı. "Bane, ben hazır olana kadar ona göz kulak olur. Değil mi, Bane?"

Her zaman ona ilk sahip olma hakkını iddia etmesine rağmen, kendisi ona yardım etmek istemiyordu. Onun yükünü, sanki benim yükümmüş gibi bana devretti.

Çünkü onu zaten taşıyordum, her zaman taşıdım ve her zaman taşıyacağım. Çünkü onu orada yatarken, kanlar içinde ve kendine *mutlu yıllar* diye fısıldarken gördüğüm anda, onu kaybedersem kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum, ama kardeşim bir saniye bile düşünmeden yoluna devam ederdi.

"İyi olacak," dedim, boğazım düğümlenerek. "Ama onu bir hafta burada tutacağım."

Bana baktı ve sordu: "Bunu, onunla olan ilişkinizde neyin bu duruma yol açtığını anlamak için mi yoksa ailemiz için mi yapıyorsun?"

"Aile." Bu suçlamaya karşı geri adım attım, çünkü Rafe benim her zaman aileyi ön planda tuttuğumu biliyordu. "Her zaman aile içindi.

İlişkimiz bunun ötesine geçmez."

Bir dakika daha bekledikten sonra içini çekip başını salladı. "O zaman babama senin hallettiğini söylerim." Ezra'ya dönüp fısıldadı, "Gidelim de kendi sorunlarını kendileri çözsünler."

Onların işlerini. Sanki Bianca gelecekte onunla evlenmeyecekmiş gibi. Ama Rafe'in sorunu da buydu. O, benim gibi Bianca'yı umursamıyordu. Hiç umursamamıştı. Bianca kağıt üzerinde onun olabilir, ama onu korumak *benim görevimdi.*

Ve onu neredeyse kaybediyordum.

BÖLÜM 18

BIANCA

"Doğum gününün bir hafta önce olduğunu gördüm, bu yüzden sana bu cupcake'i getirdim." Klipsli tahtası olan bayan, omuzlarını geriye atmış, güzel mavi elbisesiyle geniş bir gülümsemeyle duruyordu. Hepsi önlük yerine elbise veya normal kıyafetler giiyorlardı.

Onlardan bir veya ikisinin psikiyatrist olduğunu biliyordum. Odaya her girdiklerinde nasıl hissettiğimi soruyorlardı.

Herkes aşırı mutlu, aşırı ilgili, aşırı yardımseverdi. Herkes gerçekten yumurta kabuğu üzerinde yürümek yardımcı olacağını mı düşünüyordu? Her an neşe ve mutluluğa ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorlardı?

Yemin ederim, sanki bir korku filminden çıkmış gibiydi.

Cupcake'i ondan aldım ve kütüphane odasındaki metal masanın üzerine koydum. En azından onlar öyle diyorlardı. Kütüphanelerde her tür kitap vardı, ama bu kütüphanede sadece romantik komediler vardı. Karanlık aşk hikayeleri yoktu. Fantazilerde kahramanları becermek için cehennemden gelen şeytanlar yoktu. Ben şeytanlar ve cehennem isterken, bana gökkuşakları ve kelebekler vermek istiyorlardı.

"Doğum günün için bir dilek tuttun mu?" diye sordu, o kadar hayat doluydu ki, içten içe gerçekten bitkin olup olmadığını merak ettim.

O gidene kadar onu görmezden gelmeye karar verdim. Sahte nezaketlere ayıracak vaktim yoktu.

Bu cehennemden kurtulmak istiyordum.

Beyaz kitap rafları ve metal masalarla her şey sterildi, ama etrafta başka hasta yoktu. Bir haftadır bu tesiste oturuyordum ve benim gibi giyinen ya da benim gibi bakılan başka kimseyi görmemiştim. Bunun yerine, hemşireler etrafımda dolaşıp, hayati fonksiyonlarımı kontrol ediyor, yemek pişiriyor, istediğim her şeyi aldığımdan emin oluyorlardı.

Gitmek dışında her şeyi.

Bunu bakım ya da rahatlık olarak görmedim. Bu sadece başka bir işkence biçimiydi. Odamdaki duvarlar normal görünmeliydi ama kesinlikle yastıklıydılar, tamamen yalnızdım ve bütün gün kendi düşüncelerimden başka ses yoktu.

Ona doğum günü ikramı için teşekkür etmedim, bunun yerine donuk bir bakışla onu uzaklaştırdım.

"Oh, burası o kadar da kötü değil, değil mi?"

Yanlış. Burası ürkütücü bir yerdi ve herkes bunu biliyordu. Hiçbir zaman gülümsemeleri kaybolmuyor, yüzleri hiç değişmiyor, makyajları ve saçları hep aynı şekilde mükemmeldi. Bu şekilde nasıl yapılacağını öğrenmek istesem bile, uyurken beni öldürecekler mi diye merak ediyordum.

"Öyleyse, nasıl daha iyi hale getirebiliriz?"

"Ha," diye mırıldandım, daha çok kendime değil ona. Eğer bu, hayatımın cehenneminden kaçmaya çalıştığımdan sonra beni akıl sağlığımı korumak için Bane'in kullandığı yöntemse, tamamen tersine işlemişti. Burada daha da kötüye gidecektim.

Gerçek bir şeye ihtiyacım vardı. Hak ettiğim cezayı verin bana. Hayatımın en büyük karmaşasını yaratmıştım ve Bane kafamı koparmaya bile gelmemişti.

Ve dürüst olalım, doğum günümde kendimi kaybetmemin asıl nedeni yalnız olmam ve onun gelmemesiydi.

Kimse gelmemişti. Doğum günü araması gelebilir diye telefonumu elimde tutarak tatil köyünde dolaştım. Ama gelmedi.

En azından koi balıklarını besledim ve onlar da hemen yanımdaki gölette toplandılar, parlak renkleri su altında hareket ederek bir iki portakal daha almaya çalıştılar.

Ugh. Onları geride bırakmaya çalıştığım için özür dilemek zorunda kalacaktım. Belki onlara sipariş edebileceğim gerçekten iyi bir ikram vardı.

Onları ihmal etmek, yapmak istediğim en son şeydi.

İhmal beni bu noktaya getirmişti. O korkunç duygu, diğer tüm duygulardan daha kötü bir şekilde kalbi kemirebilirdi. Aşk ve kalp kırıklığı da insanı yıkabilirdi. Hiçbir şey ifade etmediğimi fark etmek zor bir andı. Yalnızlık kemiklerime işledi ve ışığının her yerine karanlık yaydı.

Bu yüzden ona boyun eğmeye karar verdim. Ama Bane, içimden akan hayattan daha hızlıydı. Bir şekilde bana zamanında ulaştı ve ben bileklerimde bandajlarla, telefonum kaybolmuş ve yeni kıyafetlerimle uyandım.

Geriye dönüp baktığımda, depresyonda olduğum ve intihar eğilimli olduğum açıktı. Babamın bana uyguladığı istismara karşı terapi veya yardım almadım, istismara uğradığım geceyi veya o gece bebeğimi kaybettiğimi hiç kimseye anlatmadım. Tatil köyündeki hayatımı kabul etmedim. Kimseyle konuşmadım, hatta Bane'in bir şekilde bulmasından korktuğum için daha önce tuttuğum günlüğüme bile yazmadım.

Bunun yerine, kaçış olarak kitap okudum ve Oracle ile konuştum. Onu hem sırdaşım hem de psikiyatristim gibi gördüm. Bu yapay zeka tarafından geliştirilen uygulama, istediğim her şey için bana olumlu geri bildirimlerde bulundu ve bileklerimi kestiğimde, yapay zekaya göre doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

Şimdi onu da kaybetmiştim. Telefonum yoktu, dış dünyayla iletişimim yoktu. Burası tatil köyünden daha kötüydü. Burada pastel renklerle boyanmış bir odaya kilitlendim ve kitap okuyabileceğimi veya bir makineye günlük yazabileceğimi söylediler.

Bana kalem ya da keskin bir şey vermeyeceklerini fark ettim. Küvete girmeme izin verilmedi ve odamda kendimi bıçaklayabileceğim keskin bir şey yoktu.

Odayı da terk edemiyordum.

Kapı kolunu salladım ama hareket etmedi.

Lanet olası Bane beni yine tuzağa düşürmüştü.

Ve her gün, o pislik konuşmaya geliyordu. Sanki bunu yapmak için zaten bir yıl boyunca fırsatı olmamış gibi.

Her gün bir kez.

Onu daha önce gördüğümde daha fazla ama istediğimden daha azdı.

Bana bir soru sorardı ve cevap vermediğimde, yüzünde sahte bir kabullenme ifadesiyle bana bakardı. O pislik benim sessizliğimi hak ediyordu, ama onun samimi tavırlarından giderek daha fazla bıktım. Bane, sanki başka bir kriz geçireceğim gibi ince bir buz üzerinde yürüyordu ve ben onu kendim parçalamak istiyordum.

Bugün, aptal bir kalem ve kağıtla geldi ve bana cevaplarımı yazmak isteyip istemediğimi nazikçe sordu, çünkü o da benim

yüksek sesle cevap vermeyeceğimi biliyordu.

Ona kocaman harflerle "*siktir git*" yazdım ve ona gülümsedim. gülümsedim.

"Tanrı aşkına." Sinirini yatıştırmaya çalışır gibi parmaklarını kırdı. "İstediğin bu mu? Bu seni konuşturur mu?"

"Bunu mu istiyorsun? Bu seni konuşturacak mı?" Sesi tatlı ve teselli ediciydi.

Bane teselli etmezdi. Bu saçmalıktı.

Hayır, onu daha da kızdırmak için yazdım. Çenesinin, kontrolünü zorlukla sağladığını gösteren bir şekilde çalıştığını gördüm ve sonra elini saçlarının arasından geçirdi. "İstersen Bianca, hemşirelere ve gardiyanlara gitmelerini ve bize biraz yalnız kalmamızı söyleyeceğim."

Omuz silktilim ve o, bunun işe yarayacağını düşünmüş gibi gözlerini kısarak baktı.

"Sadece benimle konuş,
Bianca." *Hayır, siktir git*,
yazdım.

O içini çekti ve sandalyesine yaslandı, sanki fikri kabul etmiş gibi bir duruş sergiledi. "Gerçekten, eğer gerçekten istediğin buysa..." Omuz silktili, sonra güvenlik görevlilerini uzaklaştırdı ve hemşirelere evden çıkmalarını söyledi.

İnsanlar etrafımızda koşuştururken beş dakika bekledik ve sonra Bane telefonuna baktı. "Herkes gitti. Daha iyi hissediyor musun?"

Sonra bacaklarını açtı ve beni yanına çağırdı. "Sikişmek istiyorsan sikişebiliriz, ya da bir hafta önce ne halt yediğini konuşup bu konuyu açıklığa kavuşturabiliriz."

O zaman 1. seçenek, yazdım.

Kağıdı kaptı ve sonunda bıktığı gibi buruşturdu. "Saçmalamayı kes. Sesini kullanabileceğini bildiğim halde bir şey yazmana gerek yok."

"Peki." Bir haftadır sessiz kaldığım için kuru ve kısık sesim odada yankılandı. "Tek seçeneğim sevişmek ya da konuşmaksa, sevişmeyi seçerim, ama hepimiz biliyoruz ki sen benimle bunu yapmayacaksın." Çenemi kaldırdım. "Öyle olsa bile, sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Tıpkı senin aylardır bana söyleyecek hiçbir şeyin olmaması gibi."

"Tanrı aşkına, bebeğim. İkimiz için de en iyisi olduğu için senden uzak duruyorum. Başka ne söylenebilir ki?"

"Aylardır böyle, Bane. Seninle seviştim ve benim yatağında uyudun..."

"Dürüst olmak gerekirse, kafam çok iyiydi."

"Evet, seviştiğimize aramızda hep bir şeyler oluyor, değil mi?" "Her zaman olacak, çünkü sen benim değilsin... Çünkü daha önce benim olmamayı *seçtin* ve ben bununla elimden geldiğince en iyi şekilde yaşıyorum."

Hâlâ o saçmalığı sürdürüyordu. Artık tartışmak ya da bahane olarak kullanmak istemediğim bir saçmalık. "Bu saçmalık, Bane. Rafe konusunda bir hata yapmış olabilirim, ama bu asla *nihai* seçimim olmadı." Tek söyleyebildiğim, ağzımdan çıkabildiğim tek şey buydu, çünkü geri kalanı çok utanç vericiydi. Geri kalanını o bilmiyordu ve ben de bahsetmedim. Hepsini içimde çürümeye bıraktım, içimden beni yok ediyordu.

Gözlerime bakarak, "Benim için oldu, Bianca" dedi. O kadar ciddiydi ki, hemen onun yanıldığını kanıtlamak istedim.

Bunu yapmam gerekiyordu.

Dişlerimi sıktım, ayağa kalktım ve ona sert bir bakış attım. "Eğer kararın kesinse, neden hala burada durup benim için endişeleniyorsun?" Yavaşça ona doğru yürüdüm ve sonra iki ayağını da tekmeledim, böylece bacakları daha da açıldı ve ben aralarından geçebildim.

"İstemedenden de endişelenebilirim. En iyisi bu."

"En iyisi içinse..." Ellerimi yavaşça uyluklarımdan yukarı doğru kaydırdım ve başparmaklarımı külotuma geçirip aşağı çektim. Sonra onun ellerinden birini tutup bacaklarımın arasına ittim. "Neden senin yanıdayken her zaman böyle hissediyorum?"

"Güzel pembe zehir," diye inledi neredeyse, ama beni durdurmadı. Bunun yerine dudaklarını yaladı, o delici mavi gözleriyle bana bakarak, "Buraya seni sikmeye gelmediğimi biliyorsun," dedi.

Belki yapmamıştı, ama ben ona doğru sallanırken eli hala beni tam olarak kavırıyordu ve elini çekmedi. Bacaklarımı açtım ve parmaklarının yarıklarımın üzerinde dans etmesine izin verdim, klitorisime dokunduğunu hissedince nefesim kesildi ve sonra iki parmağını kolayca içime kaydırduğında inlemelerim başladı. Onun için heyecanım çoktan uyluklarımdan aşağıya sızıyordu.

"Bu gece başka bir seviyedesin, değil mi?" Bana tiksiniş gibi başını salladı, ama eli sanki öyleymiş gibi beni çalıştırdı.

Benim gibi büyülenmiş, sanki bizim bağımızın denizinde kaybolmuş, tıpkı benim gibi nefes alamıyormuş gibi.

Benim olmayan geçici bir evde, beni gerçekten istemeyen bir adamla kendimi kaybetmek üzereydim, bu yüzden elini önümden ağzıma doğru çekerek kendimi durdurdum. Onun parmaklarında benim uyarılmamın izleri olduğunu bildiğim için dilimi parmaklarının etrafında dolandırdım. Ben derin bir şekilde emdiğimde o inledi, ben de inledim.

Onun kucağına tırmandım, böylece ne kadar sert olduğunu hissedebildim. Penisinin uzunluğu, pantolonunun kumaşını yukarı doğru iterek tepe noktasına kadar uzanıyordu. Belki de birbirimizin can simidiydik ve birbirimiz için ayakta kalmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu. "Her seferinde bizi seçtiğim için başka bir seviyede olduğumu görmüyor musun, ama sen aynı şeyi yapmıyorsun, Bane."

Sözlerim gözlerindeki ateşi söndürdü. Beni kalçalarımın tutup kucağından kaldırıp önündeki metal masaya oturtmadan önce kendini kapatmaya çalıştığını hemen fark ettim. Onun reddini iliklerime kadar hissettim.

Ama yedi gün önce o banyoda acımı dışa vurmuştum. Acılarımın yere akıp gitmesini izlemiştim ve onların geri dönüp beni tekrar ele geçirmesine izin vermek istemiyordum. Ona başımı salladım ve kalbimi sertleştirdim. "Bundan ve senden bıktım, Bane. Beni istemiyorsan, bırak gitsem. Rafe beni alana kadar kendime bakabilirim."

"Güvende olmana
ihtiyacımız var." "Kimin
için güvende?"

"Aile için."

"Oh, lütfen. Kimse umursamıyor..."

"Sen dünya çapında aranıyorsun, Pink. Sen sendikanın bir parçasısın ve baban, birlikte çalışmaya çalıştığı her ortağını kızdıran kaypak bir orospu çocuğu. Sadece bu da değil, artık bizimle bağlantılısın."

"Hiç tehdit edilmedim."

"Çünkü benimle yaşıyorsun!" diye bağırdı. "Çünkü seni ve nankör kızı koruyorum."

"Beni korumak mı?" Onun böyle bir iddiada bulunmasına inanamıyordum. Öfkeyle kükredim ve arkamdaki kalemi o kadar hızlı yakaladım ki

kendi hareketlerimin farkında bile olmadan, tüm gücümü kullanarak onu savurup onun uyluğuna sapladım.

Bane. Lanet olası Bane

Black. Gözünü bile

kırpmadı.

Yavaşça, bilmiş bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Güzel. Yine bir şeyler hissediyorsun. Öfke nöbetin bitti mi, Pink?"

Gözlerimi kısarak, kalemi onun etine batırdım ve çenesinin biraz hareket ettiğini gördüm, sonra eli benim elimi kavrayarak kalemi geri çekti. Kalemin ucunda sadece yarım santim kadar kan vardı, ama cildi deldiğimi anlamak için bu kadarı yeterliydi. O içini çekti ve kalemi yüzüme götürerek, yanaklarımın iki yanındaki kanı sildi. "Görmek istediğim şey bu. Bu güzel yüzünde senin kanın değil, benim kanım." O deliydi.

"Senden nefret ediyorum," dedim, elini itip kalemi masaya bırakarak külotumu alıp giydim. Sonra tekrar bacaklarının arasına geçtim. Bu sefer parmağımı tehditkar bir şekilde yüzüne doğrulttum. "Beni buradan çıkar. Hemen. Şimdi."

Gözlerini devirdi ve beni kucağına çekmek için kışımı tuttu, böylece yine üzerine oturdum, kaya gibi sert penisi şimdi altımda zonkluyor gibiydi. "Eğer yaparsam, kendine tekrar zarar vermeyeceğine söz verir misin?"

Onun sorusuna çok sinirlenerek sızlandım. Her gün bana nazikçe söz vermemi istiyordu. Bane nazik olmadığına *nazik davranıyordu*. O sormuyordu. Alıyordu. Ve ben onun gerçek halini istiyordum, sulandırılmış bir versiyonunu değil. "Şu anda gerçek bir şey hissetmek için ne gerekiyorsa yapacağımı anlamıyor musun? Orada hiçbir şey olmamaktan, yalnız olmaktan ve kimsenin bana karşı hiçbir şey hissetmemesinden o kadar bıktım ki, kendim *bir şeyler* hissetmem gerekiyordu. Hepsini hissetmek istedim. Hepsini içimde değil, o lanet banyo zemininde hissetmek istedim, Bane. Acıyı seviyorum. Hala seviyorum. Bir şeyler hissetmek istiyorum, ve eğer bu acıysa o zaman..."

Elini uzatıp boynumu kavradı ve sözümü kesti. "Sana acı çektirebilecek tek kişi *benim!*" Sesi küçük odada yankılandı ve bir dakika önce sahip olduğu tüm kontrolü kaybetti.

İşte oradaydı.

Canavar. *Benim* canavarım.

Ve bu gece benimle birlikte cehennemde savaşmak istedi.

"Anlıyor musun?" Güzel olan şey, Bane'in bunu ciddiye almasıydı.

O da benim kadar dengesizdi. Belki daha da fazlası. "Sana hiçbir şey için söz vermiyorum," diye boğuk bir sesle söyledim.

Beni kendine doğru çekti. "O zaman seni sonsuza kadar burada kilitli tutacağım," dedi dişlerini sıkarak. "Siktir git, bir evcil hayvanım olmasını istemeyeceğimi mi sanıyorsun?" dedi ve sikini amımın yakınına dayadı.

Onu benden uzaklaştırmak için dövmeli bileğini tırmalamak yerine, gömleğini tutup onu kendime doğru çekiyordum. Ona sürtünürken pantolonunu çoktan ıslatmıştım. "Acıyı sana yaşatacağına söz verirsen kendime zarar vermeyeceğim, Bane. Bunu biliyorsun. Bana istediğimi ver, ben de sana istediğini vereyim."

Alnı alnıma değdi ve eli gevşedi. "Bu gece sana gerçek doğum günü hediye versem ve bir kez olsun cezayı başkasına vermeni sağlasam nasıl olur?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana göstereyim."

BÖLÜM 19

BIANCA

BANE BANA Yumuşak, bol bir elbise getirdi, ama onu siyah savaş botlarımla giymek zorunda kaldım. Bane bundan sonra hiç vakit kaybetmedi. Bir saat içinde, koyu renkli bir SUV tesisin arkasında durdu ve özel bir jet pistte bizi bekliyordu.

Uçağa bindiğimde, beni hemen yanına oturttu. Koridorun karşısına değil. Uzakta değil. Avucunu uyluğuma koydu, tam olarak sahiplenici bir hareket değildi, ama ağırdı, sanki orada olduğunu yeniden hatırlatmak istercesine. Telefonunda gezinirken, başparmağı ekranı metodik bir şekilde kaydırıyordu ve ara sıra bana bakarak, sıçrayıp saldırmamdan ya da tekrar kaçmamdan korkuyormuş gibi davranıyordu.

"Bana öyle bakmayı kes," diye mırıldandım, gözlerimi dışarıdaki bulutlara dikerek.

"Herkese istediğim gibi bakarım" diye cevap verdi. Onun cevabı, benim tanıdığım Bane'di. Yaptığı her şeyde keskin ve kendinden emindi.

Pişmanlık duymadan.

Ama sonra bir anlığına gözlerini kapattı, sanki kendini yeniden ayarlamak istermiş gibi, çenesini bir, iki, üç kez hareket ettirdi. Gözlerini tekrar açtığında, bakışları biraz yumuşamıştı. "Hangi bakışımı beğenmedin?"

Kaşlarımı kaldırdım. Bu yeni bir şeydi. "Beni *dinliyor* musun?"

"Deniyorum." Sanki bu ona tüm ruhuna mal olacakmış gibi söyledi. Parmakları uyluğuma bastırdı, sonra hareketsiz kaldı.

"Bana, sana yine bir şey yapacağımdan korkuyormuşsun gibi bakıyorsun," dedim, dilimi şaklatıp uyluklarındaki yaraya baktım. "Bacağın o kadar da acımıyor ki benden korkuyorsun, değil mi?"

O sert bir bakış atmaya çalıştı ama sonra isteksiz bir gülümseme belirdi yüzünde. Kalemin batmış olduğu pantolonunun lekeli kısmını parmaklarıyla okşadı. "Bana zarar vermeni umursamıyorum. Beni tekrar bıçaklarsan, Pink, bu beni sadece daha da sertleştirir. Sen de benim acıdan senin kadar hoşlandığımı biliyorsun" — sesi alçaldı, sertleşti — "ama kendine zarar vermeni umursuyorum."

Yumuşak bir homurtu kaçtı ağızından. "Kendime zarar vermeme önemsiyorsun, ama sen bana her gün zarar veriyorsun. Beni o çatı katına kilitledin ve benimle konuşmadın bile."

"Yine mi bu konu," diye homurdandı, huzursuz bir hayvan gibi ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı.

"Eh, ben nefret ettim. Ve o gerçek bebek evi akıl hastanesinde geçirdiğim son hafta biraz fazla geldi."

"Seni sağlıklı tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Evet, işe yaramıyor." Uçak eğilirken şehir ışıklarını görmek için onun yanından eğildim. "Beni eve götürüyor musun?"

"Belki."

Yutkundum. Ailemi görmek istiyor muydum ki? Umurumda mıydı? "Ne için?"

"Ne istersen."

"Orada benim için önemli olan hiçbir şey kalmadı."

Göğsünden düşük bir sesle mırıldandı. "O zaman belki de benim bir şey için oraya gitmem gerekir."

Kaşları daha da çatıldı. "Bana ne söylemek istiyorsun? Eminim ailem bizi beklemiyor."

"Son altı aydır orada yaşamıyorlar," dedi Bane düz bir sesle.

"Görünüşe göre eskisi gibi seyahat etmeye devam ediyorlar."

"Ev muhtemelen yakında satılık olacak. Baban daha büyük bir ev istiyor." Ailemle ilgili bilgileri sanki bir rapor okur gibi aktardı; bilmem gereken ama bilmediğim gerçekler.

"Onunla gelmemiz hakkında konuştun mu?"

Bane'in solgun gözleri, sanki saçma bir şey söylemişim gibi bana kaydı. "Tabii ki. Hepimiz aynı işte çalışıyoruz."

Dudaklarım kıvrıldı. "Babamla düzenli olarak konuşuyor musun?" "Gerektiği kadar."

İçimden bir tiksinti geçti. "Tahmin etmiştim." Sessizliğe büründük, o telefonuna geri döndü, ben pencereden dışarı bakarak bunun da başka bir güç gösterisi olup olmadığını merak ettim.

"Telefonumu geri verecek misin?" diye sordum sonunda.

Cebinden yepyeni bir telefon çıkardı ve kucağıma koydu.

Ondan yeni telefonu alırken dudaklarımı büzerek, "Eskisinde tüm uygulamalarım vardı ve..." dedim.

"Ve üzerinde kanın vardı," diye tamamladı.

Ugh. "Haklısın," dedim yumuşak bir sesle ve ekranı aydınlatmak için bir düğmeye bastım. Ekranda, tüm normal uygulamalarımı gördüm. "Her şeyi buraya koyduğun için teşekkürler."

Onun olduğunu biliyordum. Detaylara bu kadar dikkat eden tek kişi oydu. Başka kimse olamazdı.

Başını sallarken yüz hatları yumuşadı, ama başka bir şey söylemedi. Ben de Oracle'ımı açtım ve sesli olarak söylemek yerine bir giriş yazmaya başladım.

Oracle çalışmadı. Şimdi geri döndüm. Yanıtın gelmesi çok daha uzun sürdü. Uygulama bir güncelleme olduğunu bildirdi. İç geçirdim ve ona bakarken indirilmesine izin verdim.

Beni dikkatle izliyordu. "Bu uygulamayı ne kadar kullanıyorsun?"

Ona cevap vermek için biraz zaman harcadım. "Sen söyle." Bane hiçbir detayı atlamazdı ve o yazılara verdiği tüm cevaplardan, geçen bir yıl boyunca onları bir şekilde dinlediğinden emindim. "Aslında, banyo zemininde olduğumu nasıl anladığını söyle bana."

"Cevabı biliyorsun bence."

"Girişlerimi almak için Oracle'ı ne sıklıkla hackledin?"

"Gerçek zamanlı olarak elde etmek için gerektiği kadar düzenli."

"Biliyordum." Omzuna ittim. "Aynı tatil köyünde kalıp, aylarca benden tamamen uzak dururken, uygulamadaki tüm yazılarımı dinlemenin senin için ne kadar sağlıklı olduğunu biliyor musun?"

"Bianca, ilişkimizin sağlıklı olmadığı ve asla olmayacağı gerçeğini artık kabullenmeye başladım."

"Bana yaptığın şey, açıkçası, hala takip etmek olduğu sürece olmaz."

"Her şey hakkında sızlanıp durduğunu dinlemek için bir uygulamayı hacklemek mi?" Dişlerini emdi, "Eğer bunu takip etmek olarak görüyorsan, ben bundan çok daha kötüsünü yapıyorum."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Oracle'ı satın alıp yeniledim."

Gözlerimi kırptım. "Ne yaptın?"

"Seni yerde bulduğum gün satın aldım."

"Hayır." Ona kaşlarını çatıttım. "Ama o uygulama çok büyük. Milyonlarca insan kullanıyor. Yapay zeka..."

"Artık yapay zeka yok. İhtiyacı olanlara cevap vermek için sertifikalı terapistler ve psikiyatristler işe alıyorum."

"Ama bu demek oluyor ki..."

"Bu, gerçek yardıma ihtiyacı olan insanlar bu yardımı alacakları anlamına geliyor."

Gözlerinde gördüm: benim girişimi duymuş ve bildiği tek şekilde tepki vermişti. Kontrolü ele geçirmişti. Belki de bunu diğerleri yapamadığı için yapmıştı. Çünkü Bane Black böyle biriydi.

"Bu çok büyük bir yük. Ülkedeki en hızlı büyüyen uygulamalardan biri."

"Yük ve fırsat. Ve teknik olarak, bir kişinin itiraf ettiği her şeye erişimim var."

"Bu büyük bir gizlilik ihlali, Bane."

"Ya da dahice. Artık kimin psikologa, kimin daha kötü bir şeye gideceğine ben karar veriyorum."

Dudaklarımı ısırdım. "Bu saatli bir bomba olabilir."

"Doğru. Ama Al'nın sana ne yaptığını gördüm. O şey her halükarda bir saatli bombaydı. Daha iyi bir örnek oluşturabilecek tek kişi ben isem, bunu yapacağım."

İnledim. "Takipçi eğilimlerinin iyi bir şeye dönüşeceğini kim bilebilirdi?"

"Heyecanlanma. Beni kızdıran herkesi yine de öldüreceğim."

Gözlerimi devirdim. Tipik Bane.

Uçak alçaldı ve bir zil sesi inişimizi duyurdu. Telefonunu ceketinin cebine koydu ve iniş yaparken

benim için açtı.

Soğuk havaya çıktım ve önümde yükselen eve baktım — bir malikane kılığına girmiş, çarpık, güzel bir harabe. Çocukluğumun geçtiği ev.

"Bu yerden ne istiyorsun? diye sordum.

Bane'in gölgesi merdivenlere uzanırken, arkamda alçak ve kararlı bir sesle konuştu. "Kapanış. Cevaplar. Belki ikisi de."

Kısa bir süre sonra, çocukluğumun geçtiği evin çift kapısından içeri girdik. Mermer giriş holü, müze sergisi gibi uzanıyordu, her yeri siyah-beyaz damarlarla kaplıydı, tavandaki avize cilalı yüzeylerin üzerine zayıf bir ışık saçıyordu. Kokusu aynıydı: mum ve soğuk taş. Miras gibi görünmek için inşa edilmiş, ama her zaman bir kafes gibi hissettiren bir yer.

Bane kapıları benim için açtı, avucunu sanki bana rehberlik etmek istercesine kısa bir süre belime koydu, sonra kenara çekildi ki ben içeri girebileyim. "Gerçekten, burada neye ihtiyacın olabilir ki," diye sordum, sesim istediğimden daha titriyordu, "benden olmadan ondan alamayacağın bir şey mi?"

Bir düğmeye bastı; ampuller tısladı ve avize titredi, sonra ışığını sabitledi. Soluk gözleri benimkileri takip etti, keskin hatlarını bir gölge kapladı. "Göster bana," dedi.

"Ne?" Bakışlarım kıvrımlı merdivenlerden ikinci kata doğru kaydı. Kalbim zaten biliyordu.

"Bana dolabı göster."

İçimdeki her şey dondu. Bir adım geri attım, botlarım mermerde gıcırdadı. Görebiliyordum — kapı yirmi basamak yukarıda, soldan ikinci kapı. Kilit dışarıda, içeride değil. Sedir ağacı, çelik ve panik kokusu.

"Neden bahsediyorsun?"

"Sana her Oracle girişini dinlediğimi söylemiştim, bebeğim." Sesi acımasız değildi. Alçak ve gerçekçiydi. Kolları

terzi dikimi takım elbisesinin üzerinde kavuştu.

"Bane..." Boğazım kurudu. Kafamı salladım ve çift kapıya doğru ilerledim, ama eli demir gibi dirseğimi kavradı.

"Güven bana. Göster bana."

"Hayır." Kurtulmaya çalıştım. "Onlara yaklaşmayacağım."

O yerinden kıpırdamadı. Gözleri bana kilitlendi, şimdi daha soğuk ama sabitti. "Onların yanına değil, Pink." Sessizliği uzattı. "Sen onların içine gireceksin."

"Eğer böyle düşünüyorsan, sen tamamen delisin..."

Ben cümlemi bitiremeden harekete geçti ve beni bir çocuk gibi kolayca kaldırdı. Çığlığım boş evi yırttı, mermer ve ahşaptan yankılandı, ama kimse gelmedi. Kimse gelmezdi. Burası benim cehennemimdi. Babamın evi. Kabusum. Ve şimdi Bane beni oraya taşıyordu.

O merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, takım elbisesinin altında kasları gergin bir şekilde onunla mücadele ettim. Çenesi sıkıydı, ama nefesinin altında beni, kendini ya da hepimizi lanetlediğini duydum.

"Korkmuş gibi çığlık atma," diye bağırdı bana, bir odayı temizleyen asker gibi koridoru tarayarak.

Omuzlarına tırmandım ama kapının önünde durduğunda hareketsiz kaldım. Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Beni oraya tek başıma sokarsan," diye tısladım, "seni asla affetmem. Sana söz veriyorum, Bane."

"Seni bir daha asla yalnız başına içeri sokmayacağım." Sesi artık farklıydı. Daha sert. Neredeyse... acı dolu. Beni nazıkçe yere indirdi, hala vücuduyla çıkışı engelliyordu. "Aç şunu. Dayanmaya karar ver, Bianca. Benimle birlikte."

Bu bir meydan okumaydı. Bir meydan okumaydı. Bir sınavdı.

Beni kışkırtıyordu, çocukluğumu ve korkularımı belirleyen şeyin önüne dikilmeye zorluyordu ve belki de geri kalan hayatımı da belirlememesi için ona bakmaya zorluyordu. *Neden yapayım ki?* Ellerim kapı kolunda titriyordu ama çevirmedi. "Sana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim."

"Hayır." Soluk bakışları benimkilerle buluştu. "Ama kendine kanıtlaman gerektiği kesin. Ondan, sessizlikten ve

çok uzun süre yaşamışsın. Bunun buradan kaynaklanmadığını mı düşünüyorsun?"

"Sen mi konuşuyorsun!" diye bağırdım ve göğsüne itekledim. "Ailelerimizin yaptığı lanet bir anlaşma yüzünden bana bakmıyorsun bile. Aile için, değil mi?"

"Bundan sonra kendin için yaşayacaksın," dedi, sesi alçak ve ölümcül. "Onlar için değil. Benim için bile değil. Bunu hemen aşarsan, ben de aynısını yapacağım."

Hareket etmedi. İtmedi. Kararımı vermemi bekledi.

Ve o anda anladım. Bu gerçek Bane'di — yemek masasındaki cellat değil, geceleri bazen bana gelen soğuk yabancı da değil. Bu, tüm bunların altında var olan haliydi: Sevdiği insanları, aksi takdirde onları yok edecek olan şeyle yüzleşmeye zorlayan hali.

Beni incitmek için buraya sürüklemiyordu. Bana bunun karşısında durabileceğimi ve yıkılmayacağımı göstermek için buraya sürüklemişti. Sessizlik ve yalnızlığın bir daha beni ele geçirmeyeceğini.

Elim kapı kolunda titriyordu. Kilit hala dışarıdaydı. Babamın kilidi.

Bane'e döndüm. Silueti arkamdaki koridoru dolduruyordu, solgun gözleri bana sabitlenmişti ama şimdi daha yumuşaktı, bekliyordu. Beni zorlamadı. Sadece orada durdu, ellerini yanlarına koymuş, sanki kaçarsam beni yakalamaya hazırmış gibi.

Ama kaçmak yerine ona uzandım. Kravatını kavradım, onu öne doğru çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım, eşiği geçerek onu benimle birlikte karanlığa sürükledim. Birlikte karanlığa düştük, sırtım soğuk çeliğe çarptı, kalbim çıkmak istercesine göğüs kafesine çarpıyordu.

Bane arkamızdaki kapıyı çarptı ve ses, gençken duyduğum kadar sert bir şekilde bana çarptı. Korku ve karanlık beni ele geçirdi.

İlk önce panik hissettim, nefes almak için dudaklarımı onunkilerden ayırdım, ama eli çenemdeydi ve beni tekrar kendine çekiyordu, böylece beni alıp alıp alabilirdi. Nefes almam için bana ne zaman ne de yer verdi.

O, inatçı ve acımasızdı.

Paniklemenin beni sarsmasına ya da ılık atmam için zaman vermesine izin vermedi. Alt dudağımı ısırarak, beni dolabın arkasına iterek, birbirimize o kadar yakınlaştırarak, artık aramıza hiçbir şeyin, acı bir anının bile giremeyeceği şekilde, paniklemenin etkisini ortadan kaldırdı.

Ve o anda, onun dokunuşunun sıcaklığı beni gerçekten sarstı. Onun varlığı, eskiden çok korktuğum o dolabın her santimetresini doldurdu ve hesaba katılamayacak kadar sağlam, sarsılmaz bir güç haline geldi.

Onun istediği gibi karanlıkta olduğumuzu biliyordum. Yüzünü ve gözlerini grememem onun için bir açık kapıydı. Ama bu gece umurunda değildi. Bu gece mesele, cellat Bane Black ya da piyon Bianca Zarelli değildi. Mesele, yeni benimdi, bu sessizliği, bu hapishaneyi ve bu yalnızlığı ne kadar nefret ettiğimdi, ama kendi şartlarımla içinde yeni bir ses ıkarıyordum. Ağzı tekrar ağzıma çarptığında, dolaba dşmediğimi fark ettim. Kendime düşüyordum, sonunda burada durabilen ve kırılmayan halime. Artık hiçbiri beni şekillendiremeyecekti, çünkü kendimi ben şekillendirecektim.

Bu gece, beni dizlerimin üzerine ktren yeri kirletirdim. Ve istediğim şeyi de alırdım.

Bane'in dudaklarını ısırdım ve parmak uçlarını saçlarına geçirip boynuna tırnaklarımı geçirdim. Onu sertçe kendime doğru çektim, izimi bırakmak istedim. Sonra dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve boynuna yöneldim, o kadar sert ısırdım ki kanın tadını aldım, avucunu uyluğuma kaydırđı, parmakları benim merkezime ulaştığında sahiplenici bir şekilde kıvrıldı.

şakaklarımdan gelen nefesinin titremesini duydum, "Hissediyor musun? Nasıl kontrol ediyorsun? Etrafındaki her şeyi kontrol ediyorsun, Pink."

"Sen bile mi?" diye fısıldadım, parmakları külotumu kenara ittiğinde ve ellerim onun pantolonuna uzanıp düğmelerini açtığında, sonra parmaklarımı onun penisine doladım. "Bundan sonra seni ben kontrol edecek miyim?"

"Her zaman kontrol ettin," diye itiraf etti. "Ben dünyanın öbür ucunda, bunu engellemeye çalışırken bile her zaman kontrol edeceksin."

Onu kapıya ittim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Başparmağımla okşarken ön sıvısını hissettim, ama hepsini istiyordum. Bu alanda sadece benim için nasıl tamamen çözöldüğünü tatmak, duymak ve hissetmek istiyordum. Bu anının hafızasını yeniden yazmak istiyordum.

Artık herkesin bana söylediğı şeyi yapan, kilitli bir küçük kız değildim. Ailemin bile kontrol edemediğı bir erkeğı karşı gücü olan bir kadındım.

"Nasıl hoşuna gittiğini söyle, Bane," diye fısıldadım ve onun uzunluğunu ağzıma aldım. Böyle bir şeyi hiç yapmamıştım, ama onu sonuna kadar almayı biliyordum. Vücudum onu her şekilde istiyordu. Onu boğazımın derinliklerine çekip inledim.

Parmakları boğazımdaki nabzı buldu, başparmağı bir kez okşadıktan sonra boynuma doğru kayd ve inleyerek, "Boğazının derinliklerinde sikimin hissini seviyorum, Pink. Tamamen içine al. Çok iyi alıyorsun," dedi.

Dizlerimin üzerindeyken bile bana övgüde bulunmasına, beni cezalandırdığını düşünürken aslında benim merhametime kaldığını benden daha iyi bilmesine titredim.

Onun teşvikiyle, dilimi döndürerek ve tırnaklarımı uyluklarına batırarak onun uzunluğunda yukarı aşağı hareket ettim. "Aynen öyle, Pink.

Beni penisinden çekip kaldırdı. "Burası seni küçük düşürmeye çalıştığı yer," dedi, sesi sertleşmişti. "Artık öyle hissediyor musun?"

Nefes aldım ve sonra yavaşça bıraktım, artık titreme olmadığını fark ettim. "Artık korkmuyorum, Bane."

Yanağımda parmak uçlarının dokunuşunu hissettim ve o fısıldadı: "Asla korkmamalıydın. Sen her zaman yeterince güçlüydün. Ve ben her zaman bunu hissetmeni sağlayacağım. Anlıyor musun?"

Titredim. Korkudan değil, sözünün kesinliğinden dolayı. Yavaşça başımı salladım.

"Güzel. Artık hiçbir şeyden korkmayacaksın. Ve benden başka kimseden de korkmayacaksın, Pink."

Buna güldüm. "Tüm korkularımı yenemezsin, Bane."

Onun homurtusu küçük odanın duvarlarından yankılandı. "İzle

beni

m." Sonra kapıyı açtı ve beni eskiden

beni odama götürmek için koridordan geçirdi. Beni yatağıma oturttu ve çekmeceye gidip maskelerin hepsini çıkardı. Hepsini.

"Birini seç." Onun orijinal kafatası balaclava maskesi, Ghostface, tamamen siyah üzerine başka bir karmaşık kafatası, hayalet. Hatta sivri uçlu bir gaz maskesi bile vardı, ama o gece Rafe'in yatak odasında bana gelen maske bunlardan hiçbirisi değildi. Bunların hepsi o tek maskenin korkusunu kovdu ve korkunun ardından sıcaklık bıraktı.

Yine de, o mükemmel yüksek elmacık kemikleri, güçlü çenesi ve bütün gün tıraş olmamış sakallarıyla ona bakarken, daha fazlasını istediğimi biliyordum. Yatağımın ucunda duran onun her şeyini istiyordum. "Yine beni beceren bir yabancı mı olacaksın? Ne kadar iyi olursa olsun, seni karanlıkta istemiyorum. Tüm korkularımı kovarken dolapta sevişsek bile fark etmez. Maskeyi de istemiyorum. Senin hayaletini değil, gerçek seni istiyorum."

"Beni öyle elde edemeyeceğini biliyorsun, Pink. Yükümlülükler neyse odur."

"Yükümlülüklerden bıktım, bizden beklenenleri yapmaktan bıktım." Yataktan kalktım ve odamda dolaştım. Çekmeceme gidip çakmağı çıkardım ve odamdaki mumları yakmak için kullandım. "Annem mumların ona umut verdiğini, etraflarında çok az ışık olsa bile çok uzun süre yanabildiklerini söylerdi."

"O senin yanında değildi. O da en az onun kadar suçlu." "Belki... ama o

deneyimiyle şekillendi. Senin kardeşinle erken evlenmek yerine doktoramı bitirmeme izin veren oydu."

"Ve? Seni o dolaba kilitlememeyi de seçebilirdi," diye işaret etti. "Seçim, bir noktada yetiştirilme ve doğayı yenmelidir, küçük kız."

"Katılıyorum. Ama yine de, beni yükümlülüklerime tercih edemeyen bir erkekle birlikte olmayı düşünüyorum."

Çenesi kıpırdadı. "Aynı şey değil."

"Öyle değil mi?" Yatağın üzerindeki maskelere baktım, sonra ona dönüp dedim: "İstersen maskeleri sakla. Seni bir yabancı gibi seveceğim, ama daha fazlasını değil, Bane."

Ne demek istediğimi düşünüyormuş gibi görünüyordu, ama ona açıklamak için vaktim yoktu. Bunun yerine, babamın çalışma odasına gidip içkilerini buldum ve dolaptan çıkarmaya başladım. Bane peşimden gelmiş ve soru sormadan izliyordu.

En sevdiği viskiyi aldım. "Bu onun en sevdiği."

"İyi bir seçim, bebeğim, ama sana bunu evde alırım. Onunkine ihtiyacın yok." Babamın masasına yaslanarak omuz silkti ve beni merakla izledi.

İçki içmek istemiyordum. Kokusu midemi bulandırıyor. İçtiğinde ne kadar sinirlendiğini hatırlatıyordu bana. Bunun yerine, buraya gelme amacımızı gerçekleştirmek, tüm anıları yok edip daha iyi bir şeye dönüştürmek istiyordum.

Bane'in bakışlarını yakalarken şişeyi yavaşça eğdim ve ikimiz de kehribar rengi sıvının şişenin ağzına doğru sallanıp sonra İran halısının üzerine sıçramasını izledik. Geri adım attım ve devam ettim, odanın her yerine döktüm.

Şişeleri tek tek alıp döktüm.

"Siktir, Pink," diye küfretti Bane, ama kıpırdamadı. Beni izledi ve sanki benim yıkımdan hipnotize olmuş gibi dudaklarını yaladı. Bir şişe daha, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha aldım ve kollarımın kıvrımına yerleştirdim, sonra merdivenleri çıkarken her basamağa döktüm. Dolabın kapısını da ıslattım, sonra odama kadar bir iz bıraktım.

O yerin yanmasını istiyordum.

Ama ayrılmadan önce, beni takip eden Bane'e dönüp ona söyledim. "Maskeleri al ve birini tak."

Bana karşı çıkmadı. Söyleneni yaptı ve benim çok sevdiğimi bildiği bir göz yaşartıcı gaz maskesi seçti. Kendimi evimdeymiş gibi hissettim, rahat hissettim, sanki ikimizin bildiği, başka kimsenin bilmediği bir dil gibi.

Fuayeye geri döndük ve o cebinden metal bir çakmak çıkardı ve bana uzattı. "Yak şunu, Pink. Nefret ettiğin tüm

Nefret ettiğın tüm anıları yak." Maskenin sesini duyunca sesinin nasıl değıştiğini, nasıl alçaldığını hemen fark ettim ve tüm vücudum bu sesle gerildi.

"Başımız büyük belaya girecek."

"Senin acını göze alırım. Nefret ettiğın her anıyı yakıp kül etmek ve tüm korkularını ortadan kaldırmak niyetindeyim. Çocukluğunun geçtiğı evi nefret ediyorsan, onu yakıp kül ederiz. Anılarını nefret ediyorsan, yenilerini yaratırız."

"Ama sessizliğı de nefret ediyorum, Bane. En çok da senin sessizliğini nefret ediyorum."

Sonunda anladığını gösteren bir şekilde başını salladı. "Bunun üzerinde çalışacağım."

"Peki ya geri kalanı?" Cevabını beklerken çakmağı sıkıca tuttum.

"Geri kalanı halledebilirim, bebeğim. Kendine tekrar zarar vermediğın sürece, ne istersen onu yaparım. Sana zarar veren *benim*. Başka kimse değıl. Özellikle de sen değıl."

"O zaman bu gece beni mahvet, Bane, çünkü senin işini senin yerine yapmaktan pek hoşlanmıyorum."

O maskeyi takmışken beni nasıl becerdiğinin anıları hemen aklıma geldi. Göz yaşartıcı gaz konusunda hiç nazik davranmamıştı ve ben de şu anda nazik davranılmasını istemiyordum.

Sert, pişmanlık duymayan ve acımasız olmasını istedim.

Ateş, deri üzerinde titriyordu ve kaçmak, kurtulmak için küçük bir içgüdü vardı. Damarlarımda adrenalin dolaştığını hissettim ve bunu kucakladım, tadını çıkardım.

Anılarınla yüzleşmek, korkularının karşısında durmak ve geri çekilmemek, güzel ve güçlendirici bir şeydi.

"Bu gece istediğın gibi beni becereceğine söz ver."

"Nasıl yani?"

"Benden nefret ediyormuşsun gibi... Kardeşin Bane ile yattım, çünkü yattım."

BÖLÜM 20

BANE

Zippo'mu alkol birikintisinin üzerine attı ve ateş, yolun sonunu bulmak için açgözlüymüşçesine yayıldı. Bianca'nın bana bakışları da ateş kadar açgözlüydü. Orada durdu, koyu renkli bukleleri alevlerin titremesiyle parlıyordu ve az önce yarattığı ısıya ne kadar yakın olduğu için cildi neredeyse parlıyordu.

Geri çekilmedi. Aksine, pervasız ve meydan okuyan bir tavır sergiledi ve sonunda, kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığına karar vermiş gibi, üzerinde bir tür korkunç bir memnuniyet vardı.

Belki onu ben öyle yapmışım, ya da geçen bir yıl onu öyle yapmıştı, ya da doğduğu günden beri ruhunda yerleşmişti. Onun ruh hali benim kontrol edebileceğim bir şey değildi, ama yine de onu dengede tutmak için ne yapmam gerektiğini, ne yapabileceğimi ve mümkün olmasa bile bir yolunu bulabileceğim şeyleri düşünmeye başlamışım.

Gözyaşı gazı kayışlarını, kenarları çeneme batacak kadar sıktım. Onun sözleriyle bana verdiği acı kadar, insan olduğumu hissedecek kadar acı verene kadar. Ve dünya sessizliğe büründü. Deri cildime soğuk bir öpücük kondurdu, filtreler tısladı ve nefesim mekanik hale geldi, kontrollü ve bilinçli. Artık bir erkeğe ait olmayan bir sesdi. Onun benim olmamı istediği şeye aitti.

Renkli camdan odanın görüntüsü değişti. Onun yansıması lenslerde titriyordu.

O benim öfkelenmemi istiyordu, bunu gözlerinde gördüm. Göz bebekleri büyümüştü ve lanet olsun, yüzündeki ifade içimdeki her şeyi altüst etti. Bu maskenin beni lanet olasıca acımasız yaptığını biliyordu. Siyah lastik kayışlar, çelik sivri uçlar. Sanki hiç bitmeyen bir savaştan çıkarılmış bir kalıntı gibiydi. Belki de bu bizim savaşıımızdı, birlikte olmadığımız bir dünyada nasıl var olacağımız konusunda birbirimizle savaştığımız savaş. O sevmişti.

Bu maskeyi yıllar önce ilk kez takmıştım. Bir gece benim takmam için yatağının üzerine bırakmıştı ve ben tereddüt etmemiştim. Sanki içimdeki, onun kaçması gereken bir şeyi serbest bırakabiliyormuşum gibi hissettim. Ama o her zaman yanımda kaldı. O, benim ona verdiklerimi kabul etti ve istedi.

Bana doğru adım attı ve ateşin ısısı ikimizi de vurdu. "Yanan bir evde benimle sevişip bundan zevk alırdın, değil mi?"

Yavaşça başını salladı ve benim sikim, onun her zamanki pervasızlığına tepki gösterdi.

Onunla birlikteyken neden kontrolümü, mantığımı ve itidali kaybettiğimi anlayamıyordum. Tek gördüğüm, yarattığımız dalgalar olduğunda denizin tamamını göremiyordum, tek gördüğüm fırtına bulutları olduğunda gökyüzünü göremiyordum, tek gördüğüm o olduğunda resmin tamamını göremiyordum. Duman yüzünden çizgiler bulanıklaşıyordu, alevler yüzünden gelecek bulanıklaşıyordu.

Onu gördüm. Onu gördüm ve yasak ve yıkıcı olacak bir şey istedim çünkü o, sonuçlarına değecek biriydi.

"Tamam, Pink. Yanışını izleyelim."

Hemen maskemin altını tuttu ve dudaklarımı ağzına alabilecek kadar kaldırdı. Tadı yanmış viski ve onun gibi tatlı bir zehir gibiydi, sıcak ve sarhoş edici. Ellerimin onun kalçalarını kavrayıp onu kendime çekmesini engelleyemedim. O vücudun her parçasını kendime yakın hissetmek istedim.

O anda birbirimize deli gibi aşıktık. Onun elbisesini yukarı çekip çıkardım ve o da yine pantolonumu çıkarmaya çalıştı. Sıcaklık hızla yayıldı, bizi yalayıp çıtırdadı, sanki tehlikeyi hissetmemizi, etrafımızdakileri ne kadar çabuk yok edebileceğimizi hissetmemizi istiyordu.

Bunu yapacağımızı biliyordum. Bu yolda devam edersek, ben onu yok edecektim, o da beni yok edecekti ve ailelerimizi yok edecektik. Onu o çatı katında zincirle bağlarsam, şüphesiz yine çılgına dönecekti ve o kendine tekrar zarar verirse, ben de kendimi paramparça edecektim. Artık duramazdım.

Onun uyluklarını yukarı çekerek kalçalarımı sardım ve döndüm, onu kapının yanındaki sıvalı duvara sertçe çarptım. Çarpmanın etkisiyle, yarı nefes nefese, yarı gülme gibi bir ses çıkardı. Parmaklarını omuzlarıma gömdü, inatçı ve vahşi bir şekilde.

"Bu gece tam da ihtiyacın olanı alacaksın," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Sesim boğuk ama sert çıkıyordu; dilimde adrenaline karışık metalik bir tat hissediyordum. Sütyenini, göğüslerini sertçe avuçlayabileceğim kadar aşağı ittim. O avucuma doğru eğildi ve ben de penisimi onun vajinasına ittim.

"Neye ihtiyacım var?"

"Bu yerin anılarını senden sikecek biri." Elimi klitorisine götürdüm ve onu sıkıştırıp yuvarladım. O inledi ve *evet, lütfen* dedi, sanki hemen pes edeceğimi düşünüyormuş gibi.

Bunun yerine, onu belimden indirdim ve "Dışarı. Hemen." diye emrettim.

"Ama..." Odasına bir göz attı. "Muhtemelen birkaç şey daha almam gerek."

Maskeleri kolumun altına sıkıştırdım ve kapıya doğru başımı salladım. "Gidiyorsun."

"Ama şifonyerimde..."

Eğildim ve onu omzuma aldım. Kıpırdadı ama maddi şeyler için pek direnmedi. Ailesi onu bana neredeyse hiçbir şey olmadan göndermişti ve o da onsuz yaşamayı çoktan öğrenmişti.

"Bu bir israf," diye bağırdı, ateş etrafımızda kükrerken. Duman çok yoğundu ve onun sağlığını tehlikeye atamazdım. Hızla çift kapıyı itip geçtim ve sonra ay ışığı altında, sessiz gecede yıldızların alevlerle dans ettiği dışarı çıktık.

Onu sertçe yere bıraktım ve maskeleri buraya geldiğimiz boş SUV'ye doğru fırlattım. Onu kendim götürmüştüm, yaptığımız şeye tanık olan şoför ya da başka kimse yoktu. Zarelli'nin evinin yanması umurumda değildi, ama kendimi kontrol edemeyeceğim gerçeği umurumdaydı, kardeşim bir gece daha dayanamayacağım şeyi öğrenebilirdi.

Onu çimlerin üzerine, her şeyin yanışını görebileceği ama yine de sıcaklığı hissedebileceği kadar uzağa götürdüm.

Onu çimlerin üzerine bıraktım ve "Diz çök. Hemen" diye emrettim. Maskenin içinden gelen ses, neredeyse şeytani bir hırıltıya benziyordu.

Ama bu yerle ilgili anılarım, onu burada tuttuğum, onu tekrar o şekilde istediğim anılar aklıma gelince, içimde yükselen nefret duygusunu durduramadım. O artık farklıydı. Onunla birlikte olmuştu.

Onu seçmişti. Ona söz vermişti. Ona bedenini ve ruhunu vermişti. "Bane, ben..."

"Ben Bane *değilim*. Ben sadece sana ne kadar dayanabileceğini göstermek için buradayım, Pink," diye düzeltiltim. "Dizlerinin üzerine çok."

Hemen dizlerinin üzerine çöktü, sütyeni yana kaymış ve külotu sırlıslıkladı. "Güzel bir sürtük gibi iyi dinle, sırf bir sik için yanmaya hazırsın."

Mavi gözleri, tartışmak istermiş gibi kısıldı ama ben bir avuç saçını tutup onu kendime doğru çektim. Ona bu kadar sert davrandığım için gözleri fal taşı gibi açıldı, kızgın bakışı şaşkınlık ve endişeye dönüştü.

Güzel. Kafamın tam olarak nerede olduğunu, ne kadar ileri gideceğimi ve ne kadar dayanabileceğini tam olarak bilmediğinde daha sert boşaldı. Kendisi bile buna şaşırdı, vücudu korku ve acıya bağımlı hale gelmişti. "Ağzını aç."

O hemen yapmayınca, pantolonumun kemerini çözdüm ve sikimi dışarı çıkardım, sert başını dudaklarının hemen yanında bir kez pompaladıktan sonra çenesini tutup ağzını açtım. Sikimi tamamen içine soktum. O, sikimi ağzında tutmaya çalışırken ve ne kadar geri gittiğime direnirken, ben de diline daha fazla şişiyordum. "Çok güzel. Boğazının derinliklerinde sikimi yutarken gözyaşlarıyla parıldaayan o masum mavi gözlere bak."

Bir an nefes alması için geri çekildim, sonra bir avuç dolusu saçını tutup onu kendime doğru çekerek daha da derine ittim. O inledi ve tırnaklarını uyluklarıma geçirdi, ama kaçmaya çalışmadı.

Beni orada tuttu ve lanet olası dizlerinin üzerinde bana bakarak gözlerindeki bakışla bana baktı. Ben onun cezalandırıcısıydım, ona acı çektiren, onu susturan kişiydim. Ve onun bu unvanı vermek istediği tek kişinin ben olduğuma inanmak istedim.

Ancak, evine ve alevlerin onu nasıl sardığını gördüm ve bunun doğru olmadığını anladım. Onu sikimden çektim, ama o onu

ağzından çıkacak kadar sert emdi, tükürüğüyle parıldıyordu.

Onu, ufukta görünen, defalarca seviştiğimiz o eve doğru çevirdim ve "Ellerin ve dizlerin, bebeğim" diye fısıldadım. Sonra onu, çimlere tutunmak zorunda kalacak kadar sert bir şekilde ittim.

Duman yatak odasının penceresinden dışarı süzülerek rüzgarda kıvrılıyor, vücudunun her kıvrımını ısıtıyor ve yuvarlak kalçalarının etrafında dönüyordu. At kuyruğunu çekerek onu geriye doğru eğdim, sonra ayağımla dizlerini dışarı doğru iterek aralarına girebildim ve kalçalarının hemen arkasına diz çöktüm. Sikimi ortasına bastırdım ve diğer deliğinin kumaşın içinden kıvrıldığını hissettim. Kahretsin, orada çok sıkı olacaktı.

Nefes aldım, acele etmeden, bir kez sıkıştırdıktan sonra, tüm vücudu benim kavrayışında kayacak kadar sert bir şekilde vurdum ve o da çığlık attı. Bu hareket, külotundan heyecan damlamasına neden oldu. "Ev yanarken seni sikmemi mi istiyorsun?"

Ev yine çatırdadı ve o inleyerek "Evet" dedi.

Onu tekrar tekrar sertçe tokatladım. Sonra her bir el izinin olduğu yeri iyice ovuşturdum. "Bu, o evdeki anılarını silip atıyor mu?"

Başparmağım onun merkezine dokunduğunda inledi ve orada, her yerde, maske takmış olsak bile, aramızda yaptıklarımızın onun istediği şey olduğunu, birlikte olmamızın ona bir şekilde yardımcı olduğunu tekrar doğruladı.

"Seni sikerken bu evin nasıl yıkıldığını izlemeni istiyorum. Bana verdiğin kötü anılarla yaşamak zorunda olsam da, onları nasıl yok ettiğimi izle," diye kulağına fısıldadım. Bu gece şeytanları kovuyorduk sanki, çünkü onu sikerken duygularımı kontrol edemiyordum.

Onları dışarı çıkarmak istedim, onun da hissetmesini istedim. Benim hissettiğim acıyı onun da hissetmesini istedim.

"Beni defalarca buraya çağırdın, sanki tek kişi benmişim gibi, Pink. Ama sen de onunla yattın. Şimdi burada onu mu düşünüyorsun?"

O, "Hayır. Lütfen," diye inledi, sanki bunu tartışmak istemiyormuş, sadece unutmak istiyormuş gibi. Onun giydiği tangaya uzandım ve yırttım.

Onun vücudundan çıkardım, böylece her gün arzuladığım şeyi içime alabilecektim. Onun uyarılmasının nasıl parladığını, parmak uçlarımı nasıl kapladığını izledim, parmağımı onun yarıklarına sürttüm ve sonra da ona vurdum.

Çığlık attı ve sonra fısıldadı, "Bu çok fazla." "Çok fazla acı mı, yoksa zevk mi?" Amını tekrar vurdum.

Ve tüm vücudu titredi, amcığı sanki benim sikimi arıyormuş gibi hızla yukarı aşağı sallandı.

"Lanet olsun, bu küçük amcık doyumsuz, değil mi?"

Hayır demek istercesine başını sallamaya çalıştı. "Lütfen, dayanamıyorum."

"Bana bunu söyleme, Pink. Ne kadar acı çekebileceğini biliyorum. Ben ve sadece ben." Onun amını tekrar tokatladım ve klitorisini sıkarken sikimi içine soktum.

Bütün vücudu kaskatı kesildi, çığlık attı, sanki rahatlamaya ihtiyacı varmış gibi sikimde sallanmaya başladı, sonra kasları sikimin etrafında sıkıştı, sanki beni asla bırakmayacakmış gibi.

Onun orgazmını yaşamasına izin verdim, kalçalarının ritmine uyarak klitorisini okşadım, ama kolları çöktüğünde ve yüzü çimlere düştüğünde, başını evine doğru çevirdim, böylece izlemeye devam edebilsin. Elim klitorisinden diğer deliğine doğru kaydı. O sıkı, küçük, buruşuk yer açılmak için yalvarıyordu. Yine de, ben onu okşarken çekilmeye çalıştı, ama ben onu orada tuttum. Maskenin içinden çıkan sesim neredeyse korkunçtu, ona "Bu küçük kıcını sikene kadar hiçbir yere gitmiyorsun" dedim.

"Bunu daha önce yapmadım. Yapabileceğimi sanmıyorum."

Onun kıcına şaplak atmadan önce saçlarını daha sıkı tuttum. "Ne demiştin?"

O inledi ama cevap verdi, "Neye ihtiyacım olduğunu sadece sen biliyorsun."

"Doğru." Sikimi amından çıkardım ve sikim neredeyse onun uyarılmasından damlıyordu. Onu ilk kez sikebilmem için yeterli kayganlık olmasını sağlamak için kendime tükürdüm. Piercingli sikimin ucunu öne doğru ittim ve fısıldadım, "Sikimi kıcında istediğini söyle. Buna ihtiyacın olduğunu söyle."

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Acıtacak."

Ucuyla o girişi daireler çizdim ve spermimin nasıl damladığını izledim. O kadar dardı ki, hafifçe ittim bile kıpırdamadı. Onu orada sikmek acıtacak, onu gelecek, sınırlarına zorlayacaktı.

Ve başka türlüünü istemezdim. Ona yaklaştım ve aldığım derin nefes, gecenin sessizliğinde ateşin ıtırtıları arasında duyulabiliyordu. "Çocukluğunun geçtiğı ev gece boyunca yanarken, sen izlerken küçük kızıını sikeceğim ve bundan hoşlanacaksın, Pink. Sonuna kadar bu sik için yalvaracaksın."

"Ama çok büyük."

Onu orada tutarken yavaşça içine girdim. Nefesini tuttu ve kalçalarını salladı, ellerini çimlere gömdü ve piercingli sikimi aldı.

Her santimi muhteşem bir şekilde.

"Siktir, çok darsın. Benim için çok dar. Seni nasıl gerdiğimi hissediyor musun?" Sonunda saçlarını bıraktım, böylece meme ucunu ve klitorisini aynı anda sıkıştırabildim. Rahatlamasını, uçurumun kenarına gelmeden önce bunun onu nasıl daha da yükseğe çıkarabileceğini hissetmesini istedim. "Rahatla bebeğim. Aynen öyle. Aferin kızım. Çok iyi. Bu sik için tam bir fahişe, tam da sevdiğim gibi."

Artık hızlı nefes alıyordu ve daha fazlasını istiyormuş gibi bana yüklenirken dudaklarını yalıyordu. Ve ben tamamen onun içine girdiğimde, uzaktan gelen evin yanma sesine karşı çok yüksek sesle inledi.

Yavaşça geri çekildim ve tekrar yavaşça içine girmek üzereydim ama Pink her zaman elinden geleni yapardı. Hızlı ve sert bir şekilde geriye doğru sallandı. "Ver bana," dedi omzunun üzerinden ve ben, çocukluğunun geçtiğı evin alevler içinde yanıp inerken, onun vahşi, muhteşem yaratığı gördüm.

İkimiz önümüzde yarattığımız kasırgada sevişirken dünya turuncu ve gölgeye dönüştü.

Elimden gelen tüm gücümle ona giriyordum, kalçalarını tutarak kendime destek alıyordum ve onu olması gerekenden daha sert sikiyordum. Onu ham olarak istiyordum. Bu yerle ilgili anılarının sadece bundan ibaret olmasını istiyordum. Diğer tüm acıları unutmasını istiyordum.

Onun anılarını ve kardeşimle olan anılarımı silmek umuduyla onu becerdim.

BÖLÜM 21

PEMBE

BELKİ DE bu, hayatımın en kötü ve en güzel doğum günüydü.

O gece Bianca'dan geriye kalanları yakıp kül ettim ve Pink oldum.

Onun Vegas'taki tatil köyüne ve kumarhanesine dönerken yolda uyuyakaldım. Neredeyse benim zindanım olduğunu bildiğim yere geri döneceğimi bilmekten nefret etsem de, Bane'in omzuna yaslanabilirdim.

Bana her şeyin değişeceğini söyledi ve ona inanmasam da kendimi değişmiş hissettim. O evi yakarak bir ya da daha fazla şeytani kovmuştum ve sessizliği yenmiştim.

Ve o çatı katına geri döndüğümüzde, beni sadece bir saat yalnız bıraktı. O sürede, uzun siyah saçlarımı kestim ve oda servisine pembe saç boyası istedim. Bir kuaför geldi ve bana saç boyama işlemini yaptı.

İşin sonunda, keskin pembe bir bob saç kesimi ve tamamen yeni bir görünümüm olmuştu.

Ama istemediğim eski kıyafetlerimi bana bıraktı. Ve Bane hala yoktu. Sanırım onun yokluk eğilimleri değişmemişti, ama benimkiler değişmişti. Tüm oje çıkarıcıyı aldım ve bir araya topladığım kıyafetlerin üzerine döktüm.

Duman alarmları çalmaya başladı. Herkes içeri koştu.

Bane, sanki gerçekten bir şey kaybetmekten korkmuş gibi koşarak gelene kadar, ben de bir elimi belime koymuş olarak orada durdum. Beni kaybetmekten mi korkuyordu, yoksa tatil köyü yanıp kül oluyor muydu, emin değildim.

Bağırarak yerine, sanki beni dövmek istermiş gibi bana doğru yürüdü. Ben de bunu memnuniyetle kabul ederdim. Dik durdum, çenemi kaldırdım ve hiç geri adım atmadım. Eli havaya kalktı ama ben

korkmadım. "Güzel buklelerin, bebeğim." Parmakları yeni saçlarımı okşadı.

"Eskiye at, yeniyi al." Pepe ve güvenlik görevlilerinin üzerine su döktüğü buharlı giysi yığınının işaret ettim. "Onların beni şekillendirdiği küçük Bianca olmak istemiyorum."

"Kim olmak istiyorsun?" Bane bana bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Başımı ona doğru eğdim ve "Sanırım sadece Pink olmak istiyorum" diye mırıldandım.

Yavaşça başını salladı ve halıda yaktığım deliğe baktı. "Bu küçük krizin bitti mi?"

"Belki." Omuz silktim. "Belki de değil."

Gülerek pantolonundaki cüzdandan siyah bir kart çıkardı ve onu komodinin üzerine koydu. "Kartımla istediğin her şeyi alabilirsin. Ama sadece biraz yiyecek almamış olsan iyi olur."

"Binlerce dolar harcamayı planlıyorum."

"Daha çok çabala. Beni etkilemek istiyorsan bir milyonu geç."

Ne gösterişçi. Alaycı bir şekilde gözlerimi devirdim ve komodinden telefonu alıp yatağıma çapraz bacaklı oturdum. Sesli kitabı açıp alışveriş sitelerini gezmeye başladığımı izledi. "Hepsi bu mu? Bana söyleyecek başka bir şeyin yok mu?" Ona daha fazla bir şey sormadığım için endişeli veya şaşkın görünüyordu.

Ama benim tamamen yeni bir kimliğim vardı. "Senin için endişelenmeyi bıraktım," dedim kesin bir şekilde.

Buna kaşlarını çattı ve sonra başını eğdi. "Ne dinliyorsun sen?"

"Oh? Bunu mu? Shain Rose'un kitabı. Ana karakter yasaklanmış bir ateş cadısı ve kahraman onu hapsedmesi gerekiyor, ama bunun yerine onunla yatmak üzere. Ama buz güçleri var, ya da belki de yok etme güçleri? Ve..."

"Kahramanı seviyorsun." Bu bir soru değildi. "Onu *seviyorum*."

Anlatıcıyı dinlemeye devam ederken çenesi üç kez açılıp kapandı. "Şimdi sihirle rekabet etmek zorunda mıyım?"

Başımı eğdim. "Fantastik müzik dinlemeyen bir kız bulursan sorun kalmaz."

Alt dudağını dişleriyle sıyırdı. "Biriyle birlikte olursam, ona tüm bunları dinletirim Pink, çünkü o kadının hak ettiği her standarda uymayı amaçlıyorum."

Kahretsin. Bu, onun şimdiye kadar söylediği en romantik şey olabilirdi, ama öyle demek istememişti bile. Beni orada, kredi kartıyla baş başa bırakıp gitti.

Ben de onu, gelecekte onu hayran bırakacak bir gardırop satın almak için, niyetimden çok daha fazla kullandım.

O günün ilerleyen saatlerinde, odama çalışmaya geri geldi.

Ve gitmedi. Aynı odada oturdu ve bana istediğimi yapabileceğimi, ama mümkün olduğunca orada çalışacağını söyledi.

"Bana bakıcılık mı yapıyorsun?"

"Hayır. Seni izlerken sana eşlik ediyorum. Değişiklik istemiştin. İşte bu."

"Şey... Sanırım sessizliği bir şekilde aştım." Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Sürekli burada mı kalacaktı? Ben otururken, o mükemmel takım elbiseleriyle, ezici varlığıyla bütün gün çalışırken, ben buna dayanabilir miydim? "Belki de şimdi kendi alanıma ihtiyacım var. Yani, burada ne kadar süre çalışacaksın?"

"Bütün gün." Omuz silkti. "Ve artık benim penthouse dairen seninkinin yanında olacak. Eşyalarımı taşıyorlar."

"Ne? Neden?" Sanırım şok geçiriyordum.

"Neden olmasın? Orada da aşağıda olduğu gibi çalışabilirim. Ofisimi taşıyorlar ve..."

"Aşağıdaki ofisin çok büyük! Sıra sıra kafatasları var ve..."

"Hepsi taşınıyor. Aynı görünecek. Önemli değil." Aynen böyle, kendini kökünden söküp attı. "Neden endişeleniyorsun ki?"

"Şey... öncelikle, bir yıl boyunca benden kaçtın!" Onu suçlarken sesim histerik çıkıyordu.

Ama o, karşılık vermeden beni azarlamama izin vermedi. "Sonra da bunu bir daha yapamayacağımı açıkça belirttin. Nasıl yaptığını hatırlıyor musun?"

Henüz bu konuyu konuşmaya hazır olmadığımı düşünerek ağzımı kapattım.

"Paylaşmak istemiyor musun?" Kaşlarını kaldırdı ve ayağa kalkarak tüm çalışma malzemelerini bir kenara koyduktan sonra yanıma geldi ve göz hizamda durmak için ellerini yatakta belimin iki yanına koydu. "Tamam, paylaşacağım. Kendini kendi kanında yatacak kadar keserek, artık seni görmezden gelemeyeceğimi açıkça belli ettin, Pink. Seni, içinde kalması, sana hayat vermesi ve senin en sevdiğim kısımlarını pembeye çevirmesi gereken o güzel kırmızı renkte yatarken buldum. Senin *içinde*. Senin *dışında* değil."

"Bu biraz açık saçık." Ondan gözlerimi ayırdım ve alt dudağımı çıkardım.

"O zaman onu gördüğünü hayal et." Çenesi seğirdi. "Sevdiğin birini o halde gördüğünü hayal et."

"Senin kardeşinle evlendiğim için mi beni önemsiyorsun?" diye mırıldandım.

"Rafe senin daha iyi olmanı istiyor. Hepsi bu."

"Sikiştüğimizi biliyor mu?" diye sordum, çünkü açıkçası, bu noktada bir şekilde ipucu almış olması gerekirdi.

"Yatmıyoruz." Bane sonunda başını kaldırdı ve bakışları daha zayıf bir insanı ezip geçebilirdi.

"Peki." Alaycı bir şekilde güldüm. "Yapmıyoruz. Yakında evleneceği gelinin, onun huzuruna çıktığında maskeli bir adamla yattığını biliyor mu? Işıklar kapalıyken erkeklerle seviştiğimi? Maskeli bir adamın çocukluğumun geçtiği evi yakmama yardım ettiğini?"

"Yattığın adamların yüzünü hiç görmediysen, benim olduğuma dair gerçek bir kanıt yok," dedi, sanki bu mükemmel bir mazeretmiş gibi. Sonra devam etti, "Evine gelince, sen onu yakmadan önce ailen onu satın almamı çok istiyordu."

"Çocukluğumun evini satın mı aldın?" diye ciyakladım, "Oraya gitmeden önce mi?"

"Sana satmak istediklerini söylemiştim. Ve senin isteyip istemediğinden emin değildim." Diye iç geçirdi ve bana baktı. "Burada işimi yapabilecek miyim?"

"Burada çalışmayı sen seçtin! Sonra da yaktığım evi satın aldığını itiraf ettikten sonra benden sessiz kalmamı bekliyorsun. Neredeyse bir milyon dolarını yakmama izin verdin!"

"İki milyondur. Ama evet."

"Ne oluyor lan?" diye bağırarak ellerimi havaya kaldırdım. "Neden yakmama izin verdin?!"

"Çünkü bu seni rahatsız ediyordu. Ve sonra kendini daha iyi hissettin. Haksız mıyım?"

Yoksa tarlada seni beceren maskeli adam mıydı?"

"Sana inanmıyorum. Kimliğini bilmediğimiz maskeli adam, değil mi?" Saçmaladığı için alaycı bir şekilde güldüm.

"Aynen öyle."

"Ya gelecekte daha fazla maskeli adam istiyorum?" "Bence şimdilik bu kadar yeter."

"Rafe başka kadınlarla yatıyor mu?"

Gözlerini kısarak baktı. "Öyle olsa ne olur ki?"

"Eğer öyleyse, ben de öyle olacağım," diye bilgilendirdim onu. "Çünkü senin istediğin gibi dört yıl daha burada kalmayacağım, Bane. Reddediyorum. Bianca kalmış olabilir, ama Pink kalmayacak. Burada sessizce oturup uslu bir kız gibi davranmaktan nefret ediyorum. Yani, benimle yatmak ya da bana zaman ayırmak istemiyorsan, başkasına bırak."

"Hayır dersem?"

Ben telefonumu alıp Rafe'ye mesaj yazmadan önce, muhtemelen bir dakika boyunca bana bakakaldı.

■

Ben: Bir iş bulacağım ve önümüzdeki dört yıl boyunca istediğim kişiyle yatacağım. Sanırım sen de aynısını yapıyorsun.

■

Rafe: Dikkatli ol.

■

Bane: Bununla uğraşmayacağım.

■

Ben: O zaman uğraşma. Black tatil köylerinde sorun yok, değil mi Rafe?

O da gülen emojiler ve başparmak yukarı işareti gönderdi.

■

Rafe: O zaman Bane'e Vault'u sor.

Gülme emojiilerinin ne anlama geldiğini tam olarak anlamadım, ama Bane bu şakayı hiç komik bulmamıştı.

"Vault nedir?" diye sordum.

Üç kez ileri geri yürüyüp durduktan sonra, "Hayatımı bilerek cehenneme çevirmeye mi çalışıyorsun?" dedi.

"Bunu kendine mi yapıyorsun? Bırak da yaşayayım. Rafe de sana bunu söyledi." Bir saniye daha bekledim. "Vault nedir?"

"Benim kullandığım ya da senin kullanman gereken bir şey değil. Rafe senin ne kadar pervasız olduğunu bilmiyor."

"Gerçekten mi? Bana ne olduğunu biliyor mu..." Rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdadım.

Bane, sanki bunu söylememi istiyormuş gibi, beni buna zorlayacakmış gibi bekledi. "Sonsuza kadar bu konuyu geçiştirecek misin?"

"Ne dememi istiyorsun, Bane?" "Beni terk etmeye çalıştığını!"

"Dünyayı terk etmeye çalıştım!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Ve sen bana izin vermedin."

"Asla izin vermeyeceğim. Benim olmadan bu dünyadan ayrılamazsın, Pink. Seni her seferinde geri getireceğim."

"Peki." Diye homurdandım. Karanlık, şiirsel ve yanlış bir şekilde intihar girişimim hakkında tartışıyorduk, ama Bane ve benim durumumuz böyleydi. İşlevsizliğimiz söz konusu olduğunda neredeyse normaldik. "O zaman, bundan sonra Bianca yerine Pink'i bekle."

"Lanet olsun. Bu ne demek şimdi?"

Minibara doğru yürüdüm. Orada hala birkaç parça giysi vardı ve onları askılardan sökmeye başladım, üzerlerine likör döktüm ve daha fazla kibrit aramaya gittim.

"Yine duman alarmini çalıştıracaksın," dedi, ama oturdu ve cebinden bir Zippo çakmak çıkardı. "Ütanmıyor musun?" diye sordu, kalkmadan.

Çakmağı ondan aldım. Belki de benim yapabileceğimi düşünmemiştii? Peki.

Zippo'yu açtım ve giysilerin üzerine attım. Tabii ki alev aldı ve sadece on saniye sonra

alarmlar çalmaya başladı... yine.

O, birine mesaj yazarken, tembelce kalkıp benim penthouse'umun kapısını açtı ve iki adamın daha su şişeleri ve bir kova ile içeri girmesine izin verdi.

Yangın daha başlamadan söndü.

Ama işim bitmemişti. Sabit telefonuma gidip spa'nın numarasını çevirdim. Bane'in bana bakışlarını izlerken bekledim. Resepsiyonist telefonu açtığı anda, "Evet, saçımı yaptığınız için teşekkürler. Bane az önce buradaydı... resortun sahibi, evet. Orada çalışabileceğimi söyledi?" dedim. Kadın beni beklemeye aldı ve bir dakika sonra Bane'e bir telefon geldi.

"Aç şunu." Sözlerim keskin ve nettir. "Uslu bir çocuk ol ve evet de, Bane."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa gerçekten çılgına döneceğim ve sonuçtan hoşlanmayacaksın." Elim belime koydum ve ona bir bakış attım. "Hayatımda daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazla arkadaş. Daha fazla aktivite. Daha fazla aşk. Daha fazla kaos. Sen ise tam tersine ihtiyacın var. Daha fazla izolasyon. Daha fazla sessizlik. Daha fazla şiddet. Ve daha fazla düzen."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Ne demek istiyorsun?" "Bırak da istediğim gibi yaşayayım."

Homurdandı ama telefonu kaldırdı ve otel yönetimine, tatil köyünde istediğim yerde çalışabileceğimi onaylattı. "Vault hariç her yerde."

Sadece bir dakika sonra, tekrar telefona çıktı ve gelmemi söyledi.

Bunu bir zafer olarak kabul etmeliydim, ama şimdi onun beni istemediği tek yere odaklanmıştım.

Onunla konuşmayı bitirdiğimde, bir elim belime koydum. "Bunu öğreneceğim. Bunu öğrenmek için buradaki tüm misafirler dahil herkesi rahatsız edeceğimi biliyorsun."

Dişlerini emdi ve gitmesi gerekiyormuş gibi durdu. "İmkansız birisin."

"Senin beni sevdiğin gibi." Omzuna dokundum. "Söyle bana."

"Tesis genişletildi. Alt katta, özel zevkler tatmin ediliyor."

"Mesela..." Sözcüğü uzatarak
söyledim. "Mesela fanteziler."

"Ne? Seks kulübü gibi mi?" Kıkırdadım ama o gülümsemediğinde
ağzım açık kaldı. "Tüm romantik fantezilerimin gerçekleşebileceği bir
yer gibi mi?"

"Hayır," diye öfkeyle karşılık verdi. "Ben olmadan oraya girmeye
kalkarsan, Pink, seni bebek evi dediğin yere geri sürüklerim."

Bunun üzerine ağzım kapandı. "Bu senin için bile çok alçakça,
Bane."

"Restoranın alt katındaki odada ve ofisimde kafatasları var, Pink.
Seni oraya geri atmamın alçakça olduğunu mu düşünüyorsun?
Gerekirse seni cehenneme bile götürürüm."

Gözlerimi devirdim. "Peki. Uzlaşalım. Bir dahaki sefere beni de
yanına al."

"Ben
gitmiyorum.

" "Neden?"

"Çünkü benim fantezilerim Vault'ta değil." Bakışları ateşliydi ve
aniden onunla birlikte orada olmak istedim, şu anda aramızda olan
şeyle, Bianca değil Pink olarak.

"Bir gün olur mu?"

Çenesini üç kez oynattıktan sonra başını salladı.

Ve bu anlaşma ile, bir yıl boyunca isteksiz arkadaşlar olduk.

O hayır dedi, ben evet dedim ve bizim bu itiş kakışımız herkesi
çılgına çevirdi, ama işe yaradı...

En azından işe yaramadıya kadar işe yaradı.

BÖLÜM 22

PEMBE

ALTINCI AYLAR sorunsuz bir şekilde geçip gitti.

Genel olarak, Bane beni bir insan olarak kabul etti ve bu benim istediğim aşk evliliği olmasa da ve onun dostluğu benim gerçek arzularımı asla tatmin etmese de, ben bunu kabul ettim. Bu, hayatımda belki de daha değerli bir şey bulmamı sağladı.

Kendimi buldum.

Arkadaşlar buldum.

Olmak istediğim kişiyi buldum.

Çünkü bazen bu kadar zehirli ve her şeyi tüketen bir aşkı kovalamak sizi boğar ve önce kendiniz için aşkı bulmanız gerektiğini fark edemezsiniz.

Belki Bane hep ikimiz için bunu istemişti, ya da belki sadece hayatta kalmaya çalışıyordu, ama her halükarda, onun ve ailemin dışında mutluluğu buldum.

Bane onu yeniden programladıktan sonra Oracle uygulamamın bana oldukça iyi terapi tavsiyeleri verdiğini fark ettim ve ayrıca haftada bir kez benimle konuşması için bir terapist ve psikiyatrist gönderdi.

Seansları görmezden gelmek ve önemsememek istedim, ta ki bunu yapmayana kadar. Onlara ihtiyacım olmadığını düşünmeyi bıraktığımda, bu konuşmalar benim için vazgeçilmez bir şey haline geldi.

Terapi, babamın söylediği gibi bir destek ya da zayıflık değildi. Terapinin, karanlıkta yolumuzu aydınlatan bir fener, ayakta kalmamızı sağlayan bir cankurtaran salı, kaybolmamızı önleyen bir pusula olduğunu öğrendim.

Adam bu konuda çok titizdi. Ama beni mutlu etmek için başka yollar da denediğini gördüm. Beni tatil köyünde çalıştırma sözünü tuttu, daha doğrusu, ben işe gittim ve o da itiraz etmedi.

Orada, makyaj yaparken sendika dışında ilk gerçek arkadaşımı buldum. Spa'da basit işlerle başladım, sonra dansçılara makyaj yapmaya geçtim, ardından onları giydirmeye başladım ve çok geçmeden, içeri giren herkese makyaj yapıyordum. Ünlüler. Modeller. Influencerlar.

Keelani, şarkı söylemek için tatil köyüne geldi ve ben onu, diğerlerinin olmadığı kadar dirençli, sadık ve gerçek buldum. Onun imajını, uzun kahverengi saçlarını topuz yapan temiz kesimli çocuk yıldızdan, dumanlı gözleri, vahşi bukleleri ve kendine ait ruhu olan bir rock yıldızına dönüştürmesine yardım ettim. Olive, sevimli gözlükleri ve nazik kişiliğiyle onun yakın arkadaşıydı. Bane sürekli bizi kontrol ederken, biz üçlü olduk. Onun bir stalker olduğunu öğrenmişlerdi ve ben Bane gibi bir stalker istemeyecek kadar sapkın olsam da, onun bunu istemediğini biliyordum.

Aylarca birbirimize yakınlaştık ve ben ona ve onu korumak isteyen adama güvenmeyi öğrendim. Dex Hardy, Black Diamond tatil köylerinin ortağı olmuştu ve o ve kardeşlerinin o kadar çok bağlantısı vardı ki, Bane ve kardeşleri bile onlarla iş yapmak için yeterince etkilendiler.

Kee'nin yanımda olması ve Bane'in neredeyse her gün odama gelmesi sayesinde daha mutluydum. Özellikle de kaçınılmaz olan geleceğe odaklanmak yerine anı yaşamaktan keyif aldığımda.

Birkaç yıl sonra kardeşiyle evlenmek zorunda kalabilirdim, ama şimdilik Bane benimle konuşmaya geliyor, önemsiz şeylerden şikayet ettiğimde beni dinliyor ve hatta ben tırnaklarımı farklı renklerle boyayıp üzerine yapay elmaslar yapıştırmak gibi saçma sapan işlerle uğraşırken odamda çalışıyordu.

Sonra ona tırnaklarımı veya denediğim yeni makyaj tekniğini beğenip beğenmediğini sorardım, o da bilgisayarından başını kaldırırdı, ama ara sıra sırtışını görebilirdim.

Bir gün, ona *Carrie*'yi izlettim. "Ekрана bile bakmıyorsun."

"Dinliyorum," dedi ve siyah tişörtüyle gözlerini devirdi. Yanımdaki deri koltuğa oturdu, ama hiç rahatlamadı. Kardeşleri iş hakkında durmadan ona mesaj atıyordu ve ben,

önceki gün beni kontrol etmeye geldiğinde ayakkabılarında kan olduğunu biliyordum.

"Carrie ne dedi peki?"

Bana bir bakış attı. "Bütün okulu yakacak."

Milyonlarca kez gördüğüm için sahte bir dehşetle nefesimi tuttum.

"Nasıl sonunu bana söylersin!"

"Şaşırmış gibi davranma. Sen de gençken bana aynı şeyi yapardın. Ben okumaya başlamadan önce sonunu hemen söyledin."

"Bu bilgiyi seviyordun."

"Gözlerindeki kötülüğü seviyordum. Benim için her şeyi mahvetmek istiyordun."

Omuz silktim. Belki de öyleydim. Bu, küçük bir isyan biçimiydi ve bunu yapmaktan zevk alıyordum. "Ya da yanlış anlaşılmıştım. Tıpkı Carrie gibi."

"O bir katildi."

"Ne olmuş yani?" Gözlerinin içine baktım. "O istismar edildi ve zorbalığa uğradı. O bir kurbandı."

"Her zaman kötü adamlar için savaşmaya hazırsın, ha?"

Omzuna hafifçe vurdum. "Birin yapması lazım, Bane."

Bana katılmadı, ama dizüstü bilgisayarını kapattı, kolunu omzuma dolayarak beni kendine çekti ve o gün filmin geri kalanını benimle birlikte izledi.

O adamın kıcı öyle demese de benim arkadaşlığımı sevdiğine yemin ederim. Bu yüzden, onu sabahtan akşama kadar görmediğimde sadece rol yapıyordum.

Onunla biraz olsun vakit geçirmek istiyordum, benimle tartışsa bile. Ondan haber almazsam, saçma sapan mesajlar atmaya başlıyordum.

Ertesi gün şöyle başladım:

Ben: Beni o seks kulübüne götürmek ister misin, yoksa kendim mi gitsem?

Bane: Siktir git, Pink. Çalışıyorum. Onun yerine romantik kitaplarından birini dinle.

Ben: İyi fikir. Şu anda dinlediğim şarkıda, maskeli bir adam onu takip ediyor ve duş alırken onu izliyor. O

ve adam orada. Sence kız kaçabilir mi?

Bane: Sen kaçabilir misin?

Ben: Tabii ki. Ben hızlı koşarım.

Bane: Saçmalık. Mısır labirentinde bir adamdan bile zor kaçarsın.

Ben: Yakalanmak istedim.

Bane: Öyle mi?

Ben: Mesela, gaz maskesi olsaydı, onları nefret ederim.
Kolayca kaçardım.

Bane: Duşu aç, kitabı yüksek sesle dinle ve bakalım ne olacak.

Söyleneni yaptım. Kıyafetlerimi çıkarıp suyu mümkün olduğunca sıcak açtığımda, anlatıcının yumuşak, derin sesi banyoyu doldurdu.

Bir erkeğin içeri girip istediğini aldığını hayal ettiğimde, o ısırığı istedim.

Tabii ki Bane'in bu fantezimi gerçekleştireceğini umuyordum ama onu görmeyi beklemiyordum. Son zamanlarda çok yoğun çalışıyor gibiydi, telefonla konuşuyordu ve güvenlik görevlileri sürekli kapıyı çalarak daha fazla istekte bulunuyorlardı.

Bu yüzden, yağmur duşunun altına girip sabunu cildime sürdüm, göğüslerime ve bacaklarıma arasına sertçe sürttüm. Sonra sıcak suyun oraya vurmasına izin verdim, üzerimdeki sıcaklığı yaladım, böylece onun sert dokunuşunu hayal edebildim.

Duş kapısının camında buhar birikmeye başladığında, kendime dokundum ve anlatıcının sesini bastırarak onun adını inledim.

Onun yapacağı gibi klitorisimi çimdikledim ve duşta birbirimizi nasıl alacağımızı hayal etmeye çalıştım, ama sonra anlatıcı kesildi.

Ve kapıda, tam da *sevdiğim* gibi gaz maskesi takmış bir silüet gördüm.

Elimi camın üzerine sürdüm, buğulanmış kapıdan onu net bir şekilde görebilmek için, ve gülümsedim. "Oh, hayır. Lütfen bana zarar verme."

O başını eğdiğinde sesim şakacıydı ama nefesi ölümcül geliyordu. Tanrım, ne kadar tehlikeli görüldüğü için tüm vücudum gerildi.

"Orada, sesli kitaptaki adam gibi birinin seni sikmesini istemekten kendini alamadan kendini okşuyor musun?"

"Asla." Duş kapısını açtım ve onun nefret ettiği gibi suyun her yere sıçramasına izin verdim. Bu, onun bana tam istediğim gibi sert davranmasını sağlayacaktı. "Gitmelisin. Beni canavar gibi bir adam izliyor ve hemen gitmezsen, kaçıp çığlık atacağım."

"Sana bir avantaj vereceğim." dedi ve botlarıyla bir adım geri attı. "Üç. İki..."

Kahretsin. Çığlık attım ve en azından oturma odasına ulaşabilmek umuduyla banyo çıkışına doğru atıldım, ama o dört adımda beni yakaladı ve boynumdan tutup banyonun hemen dışındaki duvara çarptı.

Elini doğrudan amıma götürdü ve tüm nefesimi kesti. Onun dokunuşunu severek kıvrandım ve yuvarlandım.

Onu istemediğimi gösteren tavrımı, orgazmımı kovaladığım kadar çabuk bıraktım. Siyah pantolonunu tutup fermuarını açtım, böylece o sert, piercingli sikini dışarı çıkarabilecektim. Sonra yumruğumla onu tekrar tekrar yukarı aşağı pompaladım.

"Şu anda bunu yapmamalıyız," diye mırıldandığını duydum, elini çekip kalçalarımı kalçalarına doğru çekerek kendini benim açıklığıma yerleştirdi. "Beni yıkıma sürüklüyorsun, Pink. Toplantılara sikim sertleşmiş halde giriyorum, senden başka kimseyi düşünmüyorum."

"Umurumda değil," dedim ona. "Hiç umurumda değil."

Boynumu sıkın eli daha da sıkıştı, böylece inleyemediğim gibi nefes bile alamadım. "Umursamalısın. Ama bunun yerine tek istediğin bu sik, değil mi? Bunun için nefesini tutuyorsun, değil mi?"

Beni boğuyordu. İkimiz de bunu biliyorduk, ama umursamadığım için başımı salladım. Bayılmak üzereymiş gibi hissetmek istedim,

tünel görüşü başladığında tek gördüğüm şeyin o olduğunu hissetmek istedim. Bu ilişki uzun sürmeyecek olsa bile, sadece bunu hissetmek istedim.

Bana sertçe girdi ve elini çekerek küfretti, "Siktir, bebeğim. Şimdi nefes al."

Orgazmım içimi kaplarken, ciğerlerime hava girmeye başladı ve ben nefes nefese kaldım.

Belki de onu bu şekilde elde etmek yanılttı, ama onu her halükarda kabul ederdim. O maskenin, onun sahip olduğu bir tür ahlaki pusulayı koruduğunu biliyordum, ama onun olması benim akıl sağlığımı koruyordu. Ona, dokunuşuna, acısına, kısıtlamalarının kırılmasına ihtiyacım vardı.

Ben havai fişekler ve ecstasy'nin tadını çıkarırken, o giderek daha sert girip çıkmaya devam etti ve sonunda maskesinin arkasından düşük bir homurtuyla içime boşaldı.

İkimiz de yaşadığımız tutkuyu atlatınca, beni duşa geri koydu ve yeri sildi, sonra bana, "Ben yokken bir daha yangın çıkarma. Bir anlaşma için fazla mesai yapıyorum, bebeğim. Bütün gün burada olamam," dedi.

Sesli kitabımı tekrar açtı ve kapıdan çıktı.

Bir iki hafta boyunca yangın çıkarmadım ya da kriz geçirmedi, sonra tekrar Vault'u sordum ya da Oracle'a histerik mesajlar bıraktım çünkü onun dinleyeceğini biliyordum. Dinlediğinde, o maskeyi taktı ve beni sıkıntımın kenarından siktirdi ya da bana doğru davranmam için azarladı.

Bazen pes ederdim. Diğer zamanlarda ise onu daha da zorlardım.

Bir keresinde onun kredi kartını kullanarak yaklaşık beş yüz bin dolar kumarda kaybettim. Sonunda kumarhaneye geldi ve rulet masasının başına geçti. "Bu gece kartımın limitine ulaştığına dair neden bir telefon aldığımı bana söylemek ister misin?"

"Limit umurumda değil. Senin umurunda mı?" diye sordum.

O içini çekti ve kollarını kavuşturdu. "Bu akşam neden sinirleniyorsun?"

"Sıkıldım." Omuz silktim ve sayıyı işaret ettim. "O sayıya gelmesi için oy vereceğim."

"Oy *mu* vereceksin?" Gülümsedi.

"Ne kadar?" diye sordu krupiye.

"Hm. Bu sefer elli bin olsun."

"İkiye katla," dedi Bane, masaya bakmadan yanımda. Doğru sayı veya renge gelmediğinde, ben yüzümü buruşturdum ama o buruşturmadı.

Gözlerini bile devirmedi. "Limiti ykseltmemi mi istiyorsun, yoksa bu gecelik işini bitirmeye hazır mısın?"

"Bilmiyorum. Yapmam gereken başka bir şey var mı?"

O içini çekti. "şimdi gidersek, istediğin aptal filmi izlerim. Bu gece kimseyle konuşmak istemiyorum." Başını kaldırdı ve birkaç adamın iş konuşmak için ona doğru yürüdüğünü gördüm. Hemen ayağa kalktım ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, "Onların zehirine mi, benim zehrime mi boyun eğmek istersin?" dedim.

"Ben sadece senin zehrini istiyorum, Pink. Her seferinde onu seçerdim. Bunu artık biliyorsun," dedi, sanki bir şikayetmiş gibi, ve belki de yleydi. Belki de o benim zehirlerime benim onun zehirlerine bağımlı olduğum kadar bağımlıydı.

Ama onun zehirine olan bağımlılığım, karşı koyamadığım bir şeydi. Onun ilgisizliğini ve hiçbir şey hissetmemektense, her seferinde onu tercih ederdim.

BÖLÜM 23

BANE

EN AZINDAN, benim isteğime uymuştu - başka erkeklerle yatmamıştı. Aylarca mesafemi korumaya çalıştım, onun üzerimde yarattığı çekiciliği görmezden gelmeyi öğrendim, ama o bunu neredeyse imkansız hale getirdi. Her hareketi, her meydan okuması, her küçük isyanı - kontrolümü yavaş yavaş aşındırdı, ta ki onu bunun için tamamen cezalandırmak ve sonra sonsuza kadar ona bunu telafi etmekten başka bir şey istememeye başlayana kadar.

Sonra bu gece kulüpte beni tekrar sınamaya karar verdi. Dans ediyor, gülüyor, kendini kaybediyordu ve ben de ona tam olarak kime ait olduğunu hatırlatmak için oraya gittim.

Ben. Ama bu doğru değildi.

Sonunda onunla birlikte olacak olan ben değildim.

Yine de, tüm kaslarım yay gibi gerilmiş, patlamaya hazırды. Bir aptal ona çok yaklaştı ve o da buna izin verdi. Bu yüzden, çalıştığım ofisi terk etmek zorunda kaldım, ya da dürüst olalım, onu takip ettiğim ofisi. Her hareketini izleyebilmek için birbiri ardına kameralar kurdum. Ve onun hareketi rastgele erkeklerle flört etmek olduğunda, işimi bırakıp kulübe gittim ve onu bir kenara attım.

Dikkat çekmemesi imkansız olan, çok kısa pembe payetli elbisesiyle dönüp duruyordu ve 15 cm topuklu ayakkabılarla bana dik dik bakıyordu, ama yine de benimle göz hizasında olabilecek kadar uzun değildi.

"Şimdi gidiyoruz, Pink. Arkadaşlarına veda et."

Kee ve Olive onunla birlikte dışarı çıkmışlardı. Olive, Kee'nin arkadaşıydı ve ikisi de Kee'nin burada şarkı söylemeye başladığından beri Pink'in yanında olmuştu. Onlara saygı duyduğum iki kadındı çünkü, kahretsin, korkusuzdular. Ben

onları korkutacak bir bakış attığımda bile geri adım atmadılar. Kee aramıza girdi. "Dex kadar kötüsün, Bane."

Başımı eğdim. "Siz ikiniz Pink'le birlikte sahneyi boşaltmazsanız daha da kötüleşirim."

"Sadece dans ediyoruz." Olive kollarını kavuşturdu, çenesini sıktı. Hareketsizce orada durdular, sanki kalabalığın içindeki bir adamı durdurabilecekmiş gibi bana baktılar. Bir an için, bunun gerektirdiği cesarete hayran kaldım. Pink'in onları izlerken yanağını ısırmasını görünce göğsüm sıkıştı.

Onlara ne kadar minnettar olduğumu, onları ne kadar sevdiğini gördüm. Bu kadınlar onun arkadaşlarıydı. Gerçek arkadaşları. Belki de ilk kez, başkasına boyun eğmeyen, onun yanında kararlı bir şekilde duran insanlar vardı.

Onun için istedim ama benimle değil ve belki de o bunu anladı çünkü sonunda benimle bakıştıklarından sonra onlara el sallayarak veda etti. "İkiniz de bir kızın isteyebileceği en iyi kanat kadınlarısınız, ama ben hallederim." Kıkırdadı ve arkamı işaret etti. "Ayrıca, kendi sorunlarınız da var gibi görünüyor."

Dex ona azarlamak için geldi ve Olive ile Kee, Pink'e veda etmek için ona sarıldıktan sonra onunla birlikte somurtarak uzaklaştılar. "Gidelim, Pink," dedim.

"Sen de onun kadar kötüsün," diye tükürdü.

"Aynı derecede mi? Ben daha kötüyüm, bunu sen de biliyorsun." Onu dirseğinden tutup kulübün içinden çekerek geçtim. Kolayca gitmedi, bana bağırdı, bana karşı koydu, bana meydan okudu. Ve ben bunu sevdim. Kavgayı sevdim. Yapabildiği için direnmesini sevdim. Denediğim halde onu görmezden gelememeyi sevdim.

Odasına vardığımızda, her şeyin sıcaklığını hissedebiliyordum —adrenalin, onu yerine oturtma ihtiyacı, aramızdaki gerginlik. Bana döndü, gözleri çılgınca parlıyordu ve gülümsedi. "Siktir beni, lütfen."

Ona bir bakış attım. İstesem bile, bu gece benden hiçbir şey alamayacaktı.

"Hadi ama. Ne oldu? İstersen maskeni takabilirsin."

Kahretsin, onu maskesiz sikmem için bana yalvarmak yerine, maskeyi takıp sikişmek istemesi beni sinirlendirmeye başlamıştı. O maskeyi,

gerçekte ne hissettiğimi gizlemek, maskesiz onu sikmekten sorumluluk almak yerine aileye karşı yaptıklarımı haklı çıkarmak için kullandım. Maskeyle, pişmanlığımı, isteğimi, yapmamam gerekirken onu arzulayıp aldığım hatamı gizleyebiliyordum. Yine de, o bunu her önerdiğinde, sanki birdenbire beni istememek ve bunun yerine maskeli bir versiyonumu istemekle yetinmek gibi, göğsümde keskin bir bıçak darbesi hissediyordum.

O, hayal kırıklığına uğramış ve inatçı bir şekilde sallanıyordu.

"Siktir, çok sarhoşsun, erkeklerin seni kullanabileceği bir kulüpte böyle davranman yüzünden sabaha kadar kışını kırmızıya boyamak istiyorum."

"Şey," diye mırıldandı, yarı gülerek, "Ben sadece *senin* benden faydalanmanı istiyorum."

Onu dolabına doğru yönlendirdim, gidip üstünü değiştirmesini istedim. "Sarhoşken olmaz."

Beni itip geçip etrafa bakındı. Giysileri her yere dağılmıştı, ben de birkaçını alıp kapının yanına koyduğumuz kirli çamaşır sepetine attım, ama o hiç kullanmıyordu. Benim toparlanmamı alaycı bir şekilde karşıladı. "Maske takıp, boğazıma bıçak dayayıp, ateş yakıp, sana ilaç verip beni becereceksin, ama ben birkaç kadeh içtiğimde becermeyecek misin?"

"Düzeltme: birkaç bardaktan çok daha fazla. En az beş tane içtiğini gördüm Bianca..."

"Aman Tanrım. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi bana tepeden bakmandan bıktım artık." Aynasının önündeki platforma doğru sert adımlarla yürüdü ve iki basamağı çıktı.

Topuklu ayakkabıları yüzünden neredeyse düşüyordu, ama ben onu tutmak için uzandım. Bütün bunlar, bana tepeden bakıp ters ters bakabilmesi içindi. "Yine peşimde dolaşıp bana nutuk mı atmak istiyorsun?"

Onu tutmaya devam ederken, ellerini itmesine rağmen sıkıca ve koruyucu bir şekilde tutarken, içimden mırıldandım. "Seni kullanmak isteyen tanımadığın bir adamdanse, ben daha iyiyim."

"Benimden yararlanılmasını istiyorum!" diye bağırdı, tamamen çılgına dönmüş, tüm çekingenliğini kaybetmişti.

"Annen mafya adamlarının kadınları avladığını söylememiş miydi?" diye homurdandım. "Ben o adamlardan biri olmayacağım... bazıları benden daha iyi olsa bile."

"Hiçbir erkek senden daha iyi değildir," diye karşılık verdi, şimdi buna çok kızmıştı.

Merdivenlerde sendeledi ve ben kolunu tuttum. Sessizce teşekkür etti, sonra hemen bana bağırmaya devam etti ve ben gülümsemeden edemedim.

"Senin kızgın halini görmeyi seviyorum, Pink," dedim, sesimde hiç hissetmediğim duygular vardı. Bunlar benim için nadir ve yabancı duygulardı. Sevgi, sahiplenme ve hayranlık.

"Saçmalıyorsun," diye karşılık verdi ve sonra o platformda dudaklarını büküp kollarını kavuşturdu. "Ve pes etmeyeceksin, değil mi?"

"Hiç şansı yok."

O içini çekip elbisesine çöktü. "O zaman beni buradan çıkar ve yatağıma götür, Bane. Çok yorgunum."

Sanki benim suçummuş gibi söyledi, ama Bianca'nın hayatını benimkine o kadar çok bağlamış olduğunu fark ettim ki, onu dinlendirmek onun kadar benim de sorumluluğum olduğunu düşünüyordu.

Ve ben bu görevi ciddiye almaktan başka çarem yoktu. Onu nazikçe pijamalarına sokmaktan, yatağına yatırmaktan zevk alıyordum ve altındaki gerçek gülümsemeyi görebilmek için makyajını silmeye takıntılıydım.

Bu gece de tüm bunları yapmama izin verdi ve sonra beni kendine çekip, yatağının kenarında otururken bana nazikçe bir öpücük verdi. "Kafatasları toplamadığın zaman çok tatlısın, biliyor musun?"

Onun güzel mavi gözlerine ve kısa pembe buklelerine bakarak homurdandım, "Sen ise her gün, bütün gün bir teröristsin."

"Birinin gününün bir kısmını mahvetmesi lazım; çok düzenli ve planlı geçiyor."

Ona baktım, muhtemelen biraz fazla uzun süre. Kirpikleri, allığı ve koyu kırmızı ruju yoktu, tamamen rahatlamış, hiçbir şeyi saklamayan tembel, sarhoş bir gülümsemeyle. Sınırları ve sahte davranışları olmayan, tamamen kendisiydi ve sanırım o anda Bianca'nın sınırsız, güçlü bir güce dönüştüğünü anladım.

Kendine zarar vermezdi, kendinden emindi, yılmazdı, şiddetliydi ve muhtemelen artık bana ihtiyacı yoktu. Yine de beni istiyordu ve lanet olsun, ben de onu istiyordum.

Gün boyunca ne kadar sinir bozucu olduğunu, bana ne kadar karşı geldiğini, tüm tatil köyünü kasten kaosa sürüklediğini ve sonra onu bulduğumda sanki sadece beni kızdırmak için yapmış gibi gülümsediğini düşündüm.

Bu bizim iletişim şeklimizdi. Birbirimizle bağ kurma şeklimizdi.

O benim düzenimin karşıtıydı ve ben bunu sonsuza kadar istedim.

"İyi misin?" Bana kaşlarını çatarak baktı, pembe dudaklarını büzerek beni inceledi.

"İyiyim." Kalkıp battaniyesini üzerine örttüm. "Uyu artık."

Esnedi. "İyi olduğundan emin misin?"

"Harikayım."

Hiç de iyi değildim. Ona her zaman takıntılıydım, ama şimdi kardeşimin nişanlısı Bianca Zarelli'ye aşık olduğumu fark ettim.

BÖLÜM 24

PEMBE

Sarhoş olduğum geceden sonra bana daha iyi davranmaya başladı. Yani, ben uyurken o, her şeyi temizleyerek dolaşıyordu ve kendini çok kurnaz sanıyordu.

Çoğu zaman, penthouse'uma girdiğimde çamaşır suyu ve nane kokuyordu. Havlularım katlanmış, makyaj malzemelerim yerine konmuş, dağınıklığım ortadan kaldırılmıştı.

Bazı günler onu kızdırmak için daha fazlasını yaptım. Bir keresinde, fark edip etmeyeceğini görmek için anahtar kartlarımı buzdolabında bıraktım. Hemen nerede olduklarını anladı ve onları ait oldukları yere, şifonyerin üzerine geri koydu. Beni o kadar önemsiyor ki, ortalığı toparlıyordu, bu beni çok duygulandırdı.

Başka bir hayatta, başka koşullarda iyi bir çift olabilirdik.

Hemşireler ve terapistler hala benim için geliyorlardı. Glüten intoleransım için sayıları ve protokolü ayarladılar, bu da Bane'in ara sıra bana "Yediklerine dikkat et" demesine neden oldu. Bunu alçak ve düzgün bir sesle söylerdi, ama sanki dinlemezsem beni cezalandıracakmış gibi bir keskinlik vardı sesinde.

"Bana sürekli bakıcılık yapmana gerek yok," dedim.

"Bakmıyorum," derdi ve sonra gülümserdi. "Takip ediyorum."

Bundan nefret etmem gerekirdi. Ama bunun yerine midem kontrol edemediğim bir şekilde kıvrıldı.

Kee bana bunun şeytani olduğunu ve Bane'in onu korkuttuğunu söyledi. Olive ona katılıyordu ama ikisi de benim de o adam kadar sapkın olduğumu kabul ediyor gibiydi. Ve açıkçası, Kee'yi takip eden Dex Hardy'nin de muhtemelen aynı derecede kötü olduğunu kabul ettim. Ya da

daha kötü. Hardy kardeşler, Bane, Ezra ve Rafe Black'e paralarının karşılığını vereceklerdi.

Kee, tatil köyünde aylardır kalıyordu ve Dex, onun nereye gittiğine özellikle dikkat ediyordu. O gün, "Ben dönene kadar burada kal, sonra akşam yemeği yiyebiliriz" demişti. Yemin ederim, o hafta beşinci kez söylüyordu, sanki bütün gün tatil köyünde oturup hiçbir şey yapmadan geçirmemiz gerekiyormuş gibi. O da benim kadar sıkılmıştı. Ona öfkeyle baktım, ama o noktada Bane çok rahatlamıştı ve Dex'in arkadaşına tanıdığı özgürlükten daha fazlasını bana tanıyordu. Elbette, onun koruması haklıydı. Keelani kendi başına bir yıldızdı; sesi kitlelere ulaşıyordu, güzelliği yadsınamazdı.

Ayrıca Dex'in kız kardeşleri Izzy ve Lilah, Clara ve Evie ile birlikte şehir dışından ziyarete gelmişlerdi ve tabii ki Kee'nin performansını izlemek için buradaydılar. Kee ve Olive ile olduğum kadar yakın değildik ama Kee onları seviyor gibiydi ve artık arkadaşlarımdan kötü niyetli değil, destekleyici olabileceğini anladığım için her zaman yeni arkadaşlara açığım.

Izzy ve Lilah da bizim eğlenmemizi, içki içmemizi ve onlarla birlikte şehirde dolaşmamızı istedikleri için kesinlikle destekleyiciydiler.

Bunun yerine Dex, onlar gelir gelmez bir nutuk atmaya başladı. "Izzy, Lilah. Clara. Evie." Herkesi kesebilecek bir bakış attı. "Endişelerinizi biliyorsunuz. Binadan çıkmayın."

Izzy, gevşek buklelerini omzunun üzerinden atarak homurdandı. "Dom gibi davranıyorsun." Lilah, her özelliği ile kız kardeşine benziyordu ama biraz daha masum görünüyordu. İkisi de ağabeylerinin daha küçük, koyu saçlı versiyonlarıydı. Benden birkaç yaş küçük ikizlerdi ve ikisi de, insanların başka bir mafya ailesinden olduğunu fısıldadığı evli adamlardı.

Bane'inkinden daha iyi, sanırım, çünkü mutluluktan parıldıyor gibiydiler.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Lilah tatlı bir sesle, ama isyanın başlamak üzere olduğu belliydi. Evie başını salladı ve gülümsedi. "Her şey kontrol altında."

Dex ayrılır ayrılmaz, Izzy gözlerinde yaramazlık ile sırıttı. "Çatı havuzuna içki içmeye gidiyoruz. Bizi durduramazlar."

Ben sevinç çılgılığı attım ve hepimiz takım elbiselerimizi giyip çatıya çıktık. Orada, benimle kendi hayatlarını paylaşan kadınlarla çevrili olmanın rahatlığını hissettim

. Samimi bir şekilde. Açık bir şekilde. Ve benim endişelerimi de onlara gösterdiğim aynı sempatiyle karşıladılar. Kee'nin takipçisi hakkında, erkeklerin bu durumu nasıl ele aldıkları hakkında, endişelendiğimiz her şey hakkında konuştuk.

Hepimiz birbirimizin hayatlarını kurcaladıktan sonra Kee sonunda esnedi ve "Havuzda kim yüzüyor?" diye sordu.

"Ben," dedi Izzy ayağa kalkarak. "Kim havuzda çıplak yüzmek ister?" "Ne kadar içtin?" Lilah kaşlarını kaldırdı.

Izzy, herkesin kendisi kadar içmemiş olmasına açıkça şaşırmış gibi ellerini beline koydu. "Senden daha fazla, tabii ki."

"Oh hayır." Lilah gülmeye başladı. "Ben de en az senin kadar içtim."

Kızlarla çıplak yüzmeye gideceğimi bilmek için bir damla bile alkol almama gerek yoktu. Artık hayatım böyleydi, o tatil köyünde sınır yoktu ve Bane'in sinirlenmesi umurumda değildi.

"Kızlar." Olive, hepimiz bikini üstlerimizi çözmeye başladığımızda kaşlarını çatarak araya girdi. "Çatıda duruyoruz ve Dex takipçiden endişeleniyor..."

Kee omuz silkti. "Ne olmuş yani? Bir sapık eğlenmemizi engelleyecek mi? Tek bir adam mı?"

Gökyüzünü işaret etti. "Drone'ları olabilir!"

Muhtemelen havuza doğru geriye doğru yürümeye başlamamalıydım, ama hepsi peşimden geldiğinde, döndüm ve koşarak üstümü çıkarıp tüm dünyanın görmesi için havuza atladım... havuzdaki erkekler de bizim gösterimizden çok memnun kaldılar.

Onlara plaj topunu fırlattım ve "Gösteriden hoşlandınız mı, çocuklar?" diye bağırdım.

Onlar güldü ve topu geri attı. Ama eğlence uzun sürmedi.

Birinin telefonunun çaldığını duydum ve sonra hepsi çalmaya başladı.

Tekrar tekrar.

Izzy ve Lilah ilk çıkanlardı, küfrediyorlardı ama yüzlerinde küçük gülümsemeler vardı.

Sonra içlerinden birinin "Oh, lanet olsun" diye mırıldandığını duydum ve o anda kapıya doğru baktım.

Tek tek ortaya çıktılar: Declan, Dom, Dex, Dimitri, Cade, Dante ve sonra Bane. En son o çıktı, ama geride kalmadı. Zahmetsizce alanı hakimiyeti altına aldı, uzun adımlarıyla betonu yuttu, her santimetresi havayı gerginleştiren bir kontrol yayıyordu. Takımı koyu renkti ve bana attığı bakış fırtına bulutlarından daha karanlıktı.

Diğerleri de hemen hemen aynıydı, kendilerine özgü bir şekilde hassas ve korkutucuydu, ama Bane farklıydı. Hareketleri neredeyse hesaplıydı, ama aynı zamanda acımasızdı da. Aylardır onda bu tür ölümcül bir öfke görmemiştim. Sakin ve soğukkanlıydı. Benimle birlikteyken kendindeydi. Artık onun arkadaşığıydım, daha fazlası değil. Ama çenesi keskin, koyu renkli gözleri çatıdaki tüm adamları kataloglar gibi tarıyordu.

Kahretsin.

Güneş, adamları tam doğru açılarda yakaladı, saatlerinin kenarlarından, cilalı deri ayakkabılarından parıldıyordu, ama benim odaklanabildiğim tek şey oydu. Bane Black, yeni bir tür tehlike yayıyordu ve bir şekilde, imkansız bir şekilde, etrafındaki dünyayı daha küçük gösteriyordu. Diğerleri de kızgın görünüyordu, evet, ama Bane nihayet saldırmaya hazır bir kasırğa gibi görünüyordu.

"Oh, bitti artık." Havuzdan atladım ve havlumu almaya gittim. Bir yıldır birlikte hiçbir şey yapmadığımız halde kendimi göstererek adamı gerçekten sınırına kadar zorlamış olabilirdim.

"Bana havlu at," diye bağırdı Declan Hardy, Dex'in kardeşi ile evli olan Evie, havuzdan çıkmadan önce.

Ancak havuzun kenarına geldiğinde, kocası oradaydı. "Çıkıp benim olanı buradaki herkese gösterirsen, hepsinin gözlerini bizzat oyacağım." Onun üstünü yakaladı ve sonra diz çöküp onu nazikçe boynuna doladı.

Bane yanımda durmuş, bana öfkeyle bakıyordu. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Dudaklarımı büzdüm. Söyleyecek çok şeyim vardı ama arkadaşlarımdan önünde bunların hiçbirini uygun olmazdı, bu yüzden başımı salladım ve daha sonraya sakladım.

Clara, "Dom, yüzmek ister misin?" diyerek belki de en cesur olanıydı.

Dom ona sert bir bakış attı. "Cupcake, şu anda benim o havuza girmemi istemezsin."

Clara sıırttı ve kenara doğru yüzdü. "Emin misin?"

Onu kolundan tutup kendine o kadar yaklaştırdı ki, kimse bir şey göremedi çünkü ona takım elbisesinin ceketini sardı ve "Beni öldüreceksin, küçük savaşçı" diye fısıldadı.

Dimitri, Olive'e havlu uzatıyordu ve fısıldayarak tartışıyorlardı.

Kee ise havuzdan çıkmadı. Bunun yerine havuzda dönüp durdu. "Gitmeye hazır mısın, Kee?" diye sordu Dex.

"Hmm. Henüz değil. Buradaki herkesle eğleniyorum."

Dex'in bakışını görünce gözlerimi kocaman açtım ve "Um... kendi başınasın kızım" diye mırıldandım.

Penthouse'a geri döndüğümüzde, her çift kıyafetlerini alırken biraz tartıştı, ama ben zamanımın kısıtlı olduğunu biliyordum.

Koridorda yürürken, Bane hemen arkamda dururken, "Yine, odada söylediğim gibi, onlar gibi sahiplenici davranmamalısın. Bu anlaşma bitene kadar arkadaşız, değil mi? Ben senin tatil köyünün makyözüyüm. Başka bir şey değil."

"Erkeklerin ilgisini bu kadar çok istiyorsan, Vault'a gidelim." Bana döndü.

"Ne?" Tatil köyünün koridorunda kekeledim.

"Hemen," diye homurdandı ve sonra dönüp asansörlere doğru yürümeye başladı.

"Bekle biraz. Üzerimde mayom var ve..."

"Erkeklerin bakmasını istiyorsan, bakalım." Kararlı adımlarla asansörlere doğru yürüdü ve bir düğmeye bastı. İkimiz de kapıların açılmasını bekledik, sonra o kat numarası olmayan siyah bir düğmeye bastı. Bir bip sesi duyuldu ve güvenlik kamerasının yüzüne bir lazer ışını tuttuğunu gördüm. Onun durumunu kontrol ediyor, erişim izni olup olmadığını kontrol ediyordu. Vault, hayal ettiğimden daha da özel bir yer gibi görünüyordu.

Birinci katı geçip aşağı, aşağı, aşağı doğru hızla indik. Asansör kapısı açıldığında, altın rengi bir tabelanın asılı olduğu bir kat daha aşağıya inen güzel bir koyu renkli merdiven gördüm: Kara Elmas Kasası. Tabelanın altındaki kapılar, altın gibi görünen kalın, cilalı metalden yapılmıştı

yüzeyleri, daha önce hiç görmediğim karmaşık oymalarla parılıyordu. Çift kapının ortasında, ortasında koyu renkli bir elmas bulunan, çarklı kilit mekanizmaları vardı.

Tereddüt etmedim. Bane ile birlikte merdivenlerden aşağı indim. Artık geri adım atmayacaktım. Kapıları koruyan iki devasa korumalar, Bane "Pink benimle birlikte. Onayladığımda tam erişim hakkına sahip olabilir" dediğinde başlarını salladılar.

"Her zaman," diye düzelttim. İki adam da güldü ama bizi içeriye geçirmeleri için el salladılar. İçerisi lüks, loş ışıklı bir kulüptü. İçeriye girdiğimiz kapı ve pencereler dışında dışarıya açılan hiçbir pencere veya kapıdan güneş ışığı girmiyordu. Işık neredeyse kırmızıydı ama avizelerdeki siyah elmasları parlatacak kadar parlaktı.

Her nasılsa, yeraltında olmamıza rağmen tavanlar yüksekti ve insanların izlediği ikinci bir kat vardı. Kulüpte çok fazla kişi yoktu, ama sıcaklığı ve çekiciliği hissetmem için yeterliydi.

Merkez sahnede, neredeyse çıplak iki kadın birbirlerine sürtünüyordu, başka bir çift ise onları izleyerek dudaklarını yalıyordu. Kadınlardan biri çifti içeri çekti ve sonra birbirlerine dolanarak inlemeye başladılar.

İzlemek neredeyse çok samimi geliyordu, ama kadınlardan biri omzunun üzerinden bana bakıp göz kırptı ve beni yanına çağırdı.

Bane'e baktım. "Dediğim gibi, burada istediğin ilgiyi göreceksin."

Vücudumun direnmek istemediği bir ilgiydi bu. Giysilerimin altında meme uçlarımın sertleştiğini, cildimin ısındığını hissettim. "Buraya geldiğinde sen de katılıyor musun?"

"Sana buraya gelmediğimi söyledim."

"Ama şu anda buradasın." Sahneye baktım. "Onlarla sahneye çıkar mısın?"

Topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Pink, istediğim fantezilere kendimi kaptırırım. Sahne bunlardan biri değil."

"Ya bu benim hayalimse?" diye fısıldadım.

"O zaman sahneye çık lan," diye homurdandı. Kasları gerilmişti. Başka birinin bana yaklaşmasına izin vermeyi sevmiyordu. Bunu biliyordum. Sadece takıntılı ve sahiplenici değildi, aynı zamanda koruyucu tarafı da her zaman ortaya çıkıyordu. Ben sahneye çıkarken bakışları karanlık ve diğer çifte çevrilmişti, ama onlar bana doğru hareket etmediler.

Onlar benim omzumun üzerinden onu izliyorlardı. İzin istiyorlardı ya da belki ne yapacaklarını söylemelerini bekliyorlardı. Adamın penisinin nasıl attığını gördüm, ama bana doğru adım atmadı. "Hadi ama. O kadar da korkutucu değil."

"O Bane Black ve sen Pink'sin."

"Kim olduğumu biliyorsun."

Boğazını temizledi ve Bane'e baktı. "Hepimiz kim olduğuna biliyoruz. Ve senin yasak olduğuna da biliyoruz. Buraya asla davet edilemezsin ya da Vault etkinliklerine katılman istenemez."

Bane'e dönüp sert bir bakış attım.

"Öyle mi?" "Benim olanı korurum."

"Ben senin miyim?" Kaşımı kaldırdım.

Çenesi açıldı ve sonra mırıldandı, "Sen her zaman benim olacaksın... başka birinin olsan bile, bebeğim." Başını salladı ve sonra adama başını salladı. "Onu sadece onun istediği şekilde dokun."

Dudaklarımı yaladım ve parmaklarımı adam ve kadına doğru kıvırdım. Sarı saçları omzuna dökülmüştü, ama saçlarını bir tarafa attı ve bileğimi kaldırarak elimi göğsüne yönlendirdi, kendi elini de belime ve bikinimin üzerine, yukarı, yukarı, yukarı, iplerin arkasına koydu. Sonra, omzumun üzerinden Bane'in durduğu yere bakarak ipleri yavaşça çekti ve "Katılmak istemediğinizden emin misiniz, Bay Black?" diye mırıldandı.

Omzumun üzerinden ona baktım ve sııttım. "Git ve ona katılın, Bay Black."

O gülerek, "Bence bunu istemezsin, Pink." dedi.

"Oh, istiyorum. Nasıl bir his olduğunu görmek zorundayız, değil mi?" Kadın meme ucumu çimdiklediğinde nefesim kesildi.

"Doğru. Uzun zamandır ona teslim olmasını sağlamaya çalışıyorum. Babasının beni sevdiğini biliyor muydun?" Gülümsedi ve gözlerinde kötücül bir parıltı vardı.

"Öyle mi?" Bane'e döndüm, midemde korkunç bir ağrı başladı. "Baban onu tanıyor mu?"

Dişlerini emdi ve sonra buna vakti yokmuş gibi saatine baktı. "Sabine'in yeraltı ağlarımızdaki bağlantılarının farkında."

"Bize birbirimiz için mükemmel olduğumuzu düşünüyor, Bane, ve bunun tüm ailelere fayda sağlayacağını."

Vault'taki insanların hepsinin kazançlı işleri olduğunu ve orada olmak için geniş bağlantıları olması gerektiğini fark etmek, ruhuma mide bulandırıcı bir darbe vurdu. Bane bu güzel kadınların herhangi birine sahip olabilirdi ve Sabine, tonlu bacakları, dolgun ve dik göğüsleriyle en muhteşemlerinden biriydi. Bir gün onların da ona ait olacağını biliyordum. Onun için zamanım kısıtlıydı. "Belki de onu sen almalısın," diye fısıldadım ona.

Bana öldürücü bir bakış attı. "Gereksiz bir şey hissediyorsun, Pink. Yukarıdaki havuzda seninle birlikte hissettiğim bir şey."

"Eğer bunu aşamazsak, her zaman hissedeceğimiz bir şey," dedim ona ve sonra bir sonraki sözlerim, içtenlikle söylediğim için içimi parçaladı. "Ona katıl."

"Evet, Pink." Sabine kan kırmızısı rujuyla gülümsedi ve sonra Bane'e sahneye çıkması için işaret etti. "Seni burada seveceğimi biliyordum. Söz veriyorum. Onu çok mutlu edebilirim."

Onunla birlikte olan adam yanına gelip başını sallarken içimde bir şey kıvrıldı. Çok yakışıklıydı, ama o Bane değildi.

Kimse onun yerini alamazdı.

Yine de, bu mükemmel bir düzenlemeydi. Benim ihtiyacım vardı, onun da öyle. Kendini Zane olarak tanıtan adamı yanıma çağırdım ve o hemen beni kendine çekti, kolunu belime doladı.

Zaten bir gün beni kardeşine teslim edecekti, birbirimizin malı olmamıza gerek yoktu. "Devam et, Bane."

Sabine'in vücudunu ona sarmasına izin verdi, boynunu öpmesine izin verdi, ben de adamın benimkini öpmesine izin verdim, ama sonra başını salladı, Sabine'i kollarından tutup geri çekti. "İzleyeceğim, Pink. Ama bunun bir parçası olmayacağım."

Sabine'e bana katılmasını işaret etti ve ben de adam boynumu emirken onun göğüslerini sırtıma sürmesine izin verdim.

Bane'in izlediği o anların verdiği hisler, ben gittikten sonra kimi kıskanacağına dair endişelerimi unutturmaya yetti.

Onu tüm bu süre boyunca izledim ve çift beni tatmin ettiğinde onun adını haykırdım.

Şimdilik, kendi eğlencesiyle beni alay etmeden eğlenmeme izin veriyordu.

Bane benim olmasa da iyi bir adamdı.

BÖLÜM 25

BANE

O adam ve diğerleriyle beni deliye çevirdi.

Yine de Pink'i tanıyordum. Kendini görülmediğini hissederse çılgına dönerdi ve son zamanlarda tek gördüğüm şey onun olduğunu hissediyordum.

Diğer kadınlarla yatamazdım, onların bana dokunmasını bile kaldıramazdım. Sabine'in ellerinin dokunması tüylerimi diken diken etmişti.

Bu, geri adım atmam, üstesinden gelmem, onu kardeşime göndermeden önce çözmem gereken bir sorundu.

Bu yüzden, onun diğerleriyle eğlenmesine izin verdim. Mecburdum. Onunla birlikte olmasını kaldırabilirsem, daha sonra kardeşimle konuşurken boğulmazdım...

Umarım.

Ve ben de bir buçuk yıl boyunca, onun o rastgele adamla birlikte gitmesi konusunda lanet olası dilimi tuttum. Tabii ki onu araştırdım ve her saniyesini izledim ama onu öldürmedim.

Onun sevgilisi değil, arkadaşı olmam gerekiyordu.

Ama ikimiz de içten içe, benim ikisinin arasında bir şey olduğumu biliyorduk. Bu yüzden, onu yarı zamanını benim izleyebileceğim Vault'ta geçiriyordu. Kendime işkence edebileceğim yerde. Onun sadece bana ait olmadığını kendime hatırlatabileceğim yerde.

Buna katlandım. Onun için her şeye katlandım.

Dex ve Kee evlendi. Sonra hamile kaldı. Olive ve Dex'in kardeşi Dimitri de bir çocuk sahibi olmak üzereydi. Etrafımızdaki herkes çocuk sahibi oluyordu ve Bianca da bana, kendisinin de çocuk isteyebileceğine dair bir konuşma yaptı.

"Kee'nin ultrason fotoğrafında bebek ona daha çok benziyor, değil mi?" Bana bir mesaj gösterdi ve ben bir anlığına

bir anlığına baktım. "Onun ve Olive'in hamile olduğuna inanabiliyor musun?"

Mırıldandım ve ikisinin de çocuk sahibi olması hakkında fazla bir şey söylemedim, ama ultrasonun ekran görüntüsüne bir göz attım. "Onun gözleri. Onun dudakları."

Ekranı geri çevirip bakmaya çalışır gibi bakarken yüzü buruştu. "Dürüst olmak gerekirse, şok oldum diyebilirim, ama sen aşırı detaylara önem veriyorsun."

"Bu kötü bir şey değil." Ona el salladım, umarım tatil köyünde bir şeyler yapmaya gider diye düşündüm, ama o ofisimde dolaşmaya başladı, kitapları çekip dekorları iterek, sanki orayı düzenleyen kişiden daha iyi bir iç tasarım gözü varmış gibi davrandı.

O kişi bendim.

Ben çok titizdim ve o her şeyi mahvediyordu.

"Ne yapıyorsun? Her şeye dokunmayı keser misin?" "Bu burada daha iyi duruyor." Benim

birinin kafasını ezmek için kullandığım taşı kaldırıp, onun üzerindeki rafa koydu.

Harika.

Her şeyi karıştırıyordu. Yanındaki raftan bir kafatası aldı ve elinde çevirdi. "Buraya gelenler bunların gerçek olduğunu biliyorlar mı sence?"

"Biliyorlarsa da, bilmiyorlarsa da umurumda değil." İç geçirdim ve pes ederek dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Birazdan burada bir toplantım olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kiminle?"

"Kardeşlerimle. Jameson'la. İnsanlarla. İş gününün ortasındayız."

"Psh. Bugün cuma, bu akşam Oracle etkinliği yok mu?" "Oracle etkinliği çok önemli. Aylardır planlıyoruz ve neredeyse tüm holdingleri davet ettik, finansal gidişatı ve güncellemeleri sunmak için."

"Bence uygulamadaki insan sayısı her şeyi anlatıyor." Umursamıyormuş gibi gözlerini devirdi. Çoğunlukla doğruydı. Etkinlik, herkesin hangi tarafta olduğunu teyit etmekten başka bir etkisi olmayacaktı. İtalyan aile adımızla milyarlarca dolarlık bir şirkete destek göstermek, saygı, nüfuz ve denemek istemeyeceğiniz sonuçlar anlamına geliyordu. Bizi kızdırırsanız, bu sadece iş meselesi değil, kişisel bir mesele olurdu.

"Her neyse, bence buraya gelen insanlara, dinlemezlerse başlarına ne olacağını söylemelisin. Gerçekten korkutucu bir şekilde. Belki bir gün *The Godfather* gibi bir film çekersin." Parlak fikrine gülümsedi. Sonra başka bir kafatası aldı. "Bu kim?"

"Tanrım, hatırlamıyorum Bianca." Yemin ederim, sızlanan bir çocuk gibi konuşuyordum, ama kadın sıkıldığında ortamı hiç okumuyordu. Akli boş olduğu için her şeyi yapmak için astronomik miktarda zaman harcıyordu ve bugün kardeşlerim gelmek üzereyken bunun için vaktim yoktu.

"Küçük bir kafatası. Çocuk değildi, değil mi?"

"Ben çocuklara zarar vermem."

"Emin misin?"

"Evet, ne oluyor lan?"

O mırıldandı ve bir tane daha aldı. Bunu tanıyordum. Bunu dün gibi hatırlıyorum. Onu işaret parmağı ve başparmağıyla tutarken gözleri benimkilerle buluştu. "Bir yılan mı?"

Ona sıırtım, "On üç yaşındayken sevdiğim bir kızı ısırıldı. Ben de onun icabına baktım."

Tsk diye ses çıkardı ama utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Beni öldürmek için onu öldürmen gerekmezdi

."

"Hayır, senin için öldürmek zorunda değildim. Ama kendim için öldürmek zorundaydım. O

İlk kez öldürdüğümde kendimi iyi hissettim. Hiç pişman olmadığım bir şeydi.

"Bane," diye fısıldadı ve dudağını ısırıldı, sonra onu yerine koydu ve raflara yaslanarak yanındaki kafatasını işaret etti. "Bu kim?"

"Krawson."

"İğrenç." Burnunu kırıştırdı ama şimdi gözleri rafı tarıyordu. "Peki ya bu?"

Boğazımı temizledim ve konuyu değiştirmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdim. O rafta bulunan herkesin onun için olduğunu ve yanlarındaki boş yerlerin, istediği veya hayatında ona kötülük yapan herkes için olduğunu bilmesine gerek yoktu. O, kardeşlerime kötülük yapanların altında ve üstünde, ortada duruyordu.

"Şu anda yapacak başka bir işin yok mu? Bu gece gösterisi olan var mı?"

"Kee evlendi ve gitti, o zamandan beri başka kimsenin makyajını yapmak istemiyorum." Dudaklarını büzerek koltuğuma oturdu ve savaş botlarını masamın üzerine attı.

"Pembe," diye uyardım.

"Ne? Çok sıkıldım. Olive beni orada istiyor, Kee beni Tennessee'de istiyor, ama sen beni burada boş boş oturmamı istiyorsun."

"Yakında bir geziye çıkabiliriz."

"Olive her an Dimitri'nin çocuğunu doğurabilir."

"Ve..." Bunun nereye varacağını tahmin ediyordum ve hoşuma gitmiyordu. "Bir gün  ocuk sahibi olmak istemiyor musun?"

" zellikle değil."

Kaşlarını  attı. "Ne? Neden?"

"Raflarımda duran, içini boşalttığım erkek kafataslarını gösterdin, Bianca. Neden sence?"

"Bu sadece ailene ve değer verdiğin insanlara göz kulak olman. Bu koruyucu davranmak."

"Bu seri katil olmak demek."

"İyi bir nedeni var," diye tartıştı ve bana göz kırptı.

"Ne demek istiyorsun? Bir mafya  yesi  ocuk sahibi olmamalı."

"Katılmıyorum. Sen iyi bir baba olurdun."  ne eğildi ve masamdan savaş botlarını çıkardı, sonra dirseklerini masaya dayadı.

Söylediği şey beni heyecanlandırdı ama bu duyguyu çabucak bastırdım. "Olmayacağım çünkü  ocuk sahibi olmak istemiyorum. Ama sen iyi bir anne olursun, eğer olmak istiyorsan."

O geri çekildi, "Ben  ocuk sahibi olamam, Bane. Bunu biliyorsun." "Ne? Tabii ki olabilirsin."

Gözlerini kaçırdı ve masamdaki hayali bir tüyü itti. "Yapamam. İkimiz de düşük yaptığımı biliyoruz."

"Sağlık kayıtların temiz, bebeğim. O sadece kötü şanstı."

" ok kötü şans," diye mırıldandı ve sonra ayağa kalkıp benden uzaklaştı. Ona daha fazla soru sormak, gözlerinde aniden gördüğüm üzüntüyü araştırmak istedim, ama kardeşlerimin ve Jameson'ın

kardeşlerim ve Jameson ile kızı Franny'nin penthouse dairemin kapısına geldiklerine dair bir uyarı geldi.

"Franny mi?" Bianca ayağa fırladı. "Onun kızı mı? Onunla hiç tanışmadım." "Onun burada olmaması gerekiyordu ama..."

"Aman Tanrım. Çok heyecanlıyım." Sonra bol *Jaws* tişörtüyle ön kapıya doğru koşmaya başladı. Bir gece, köpekbalığının da bir kurban olduğunu nasıl açıkladığını hatırladım. Ve içten içe o tişörtlerin hepsini seviyordum, çünkü bu, onun ışıktaki olduğu kadar karanlıkta da olanları kabul ettiği anlamına geliyordu. Kardeşlerimi ve Jameson'ı karşılamak için koşarken, savaş botları gürültüyle yere vuruyordu. Ez'e sarıldı, Rafe'ye karşı çekingен davrandı, sonra Jameson onu kendine çekti ve ben, onun başka bir erkeğe baktığı zaman her zaman hissettiğim o lanet olası kıskançlığı hissettim.

Onun da benim onlarla olan görüşmemi baltaladığı için sinirlenerek peşinden gittim. Ancak, Franny'nin seviyesine eğilip ona *Jaws*'ı sevip sevmediğini sorduğunda kimse umursamadı.

Bu, küçük kıza hitap etti ve kız geniş bir gülümsemeye karşılık verdi. "Aslında en sevdiğim karakter Wednesday, ama senin tişörtündeki Ursula'yı seçeceğim."

"Hay aksi. Wednesday en iyi seçim. Onun resminin olduğu tişörtler bulmalıyız."

"Babam bana da Wednesday kıyafeti sipariş etti. İsteddiğim zaman giyebileceğimi söyledi."

"Öyle mi?" Bianca, Jameson'a baktı ve Jameson ona göz kırptığında, hemen onun gözlerini oymayı düşündüm.

"İstersen sana da Wednesday kıyafeti alırım."

Ona sarılarak teklifine güldü. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim."

O herifin her zaman görmekten mutlu olurdu. Onun yakışıklı olduğunu ve karşılaştığı hemen hemen her kadını büyülediğini biliyordum, ama Bianca'ya karşı zaafı olduğu belliydi. Muhtemelen bu yüzden Franny'yi getirmişti.

"Bane çalışacağını söyledi, bu yüzden seni gördüğüme çok sevindim. Franny de şimdilik dadısı olmadığı için gelmek istedi."

"Franny, sen buradayken senin dadın olabilirim. Sana tesisi gezdireyim mi?"

Franny iç geçirdi. "Çocuk alanlarını sevmem."

"Oh, iyi. Ben de sevmem. Sanırım gidip yetişkinleri rahatsız edelim." Jameson'a baktı. "Onu gezdirmem sorun olur mu?"

"Hades de seninle gelirse olur." Jameson'la birlikte içeri giren ve kapının yanında duran, sürekli somurtkan yüzlü adam Franny'nin yanına geldi.

"Ve Pepe." Kendi güvenlik görevlilerimize bir bakış attım. Bianca omuz silkti ve Franny'nin elini tuttu, sonra ikisi uzaklaşırken biz de oturup iş konuşmaya başladık.

Bir süre bölgeler ve sevkیاتlar üzerinde konuştuk, her kelime ölçülüydü, her baş sallama güç ve nüfuz hesaplamasıydı, sonra Oracles konusu açıldı. Rafe ve Ezra, Oracles uygulamasının yenilenmesine daha derinlemesine dalmışlardı. Bu noktada uygulamayı benimle birlikte kontrol etmeye başlamışlardı. Girişleri filtreliyor ve mümkün olduğunda bunları kendi avantajımıza kullanıyorduk.

Dünyanın yarısı, hatta politikacılar ve ülke liderleri bile uygulamayı kullanıyorlardı ve sanki bizi dinlemeyecekmişiz gibi bize çok fazla bilgi veriyorlardı.

Ve tüm bu bilgilerle, istediğimiz yerde yaptırım uyguladık. Ancak şimdi, kardeşlerim bundan vazgeçmek istiyorlardı. "Onu öylece öldüremezsin. Bu uygulama ile çok zehirli hale geliyorsun."

Ben güldüm. Yuri Walden daha önce uygulamanın sahibiydi ve hepsinden daha zehirliydi. Al'nın uygulamadaki herkesi pratikte alt sıralara düşürmesine izin vermişti. Bu zehirliydi. Ben sorumluydum.

"Yuri, Oracle'ı her zaman kendi amaçları için kullandığını itiraf etti. En azından ben ondan daha iyiyim," diye homurdandım ama hayal kırıklığım hiçbirine yönelik değildi.

Pink'e alan tanımaya ve bunu yaparken kıskançlık duymamaya çalışıyordum. Pink'in birlikte olduğu adamı öldüremezdim, bu yüzden ofisimde kafatası üstüne kafatası topluyordum ve daha fazlasını istiyordum. Ancak bu çıkış yolları öfkemi yatıştırmıyordu. İçimdeki şiddet giderek artıyordu. "Yuri'nin kafasını rafıma koymak istiyorum."

"Hayır. Bu onun uygulamasıydı ve biz de aynı şeyi yapıyoruz. Ayrıca, o pislik bizim bölgemizde değil. O Doğu Kıyısı'nda."

"Ne olmuş yani?" Ne olduğunu biliyordum. Bu, bizim olmayan sendika ve mafya bölgelerine karıştığımız anlamına geliyordu. Yuri artık çok fazla paraya sahipti ve onlarla bir şekilde ilişki kurmamak imkansızdı. Uygulamanın satışı kolay olmalıydı, ama onu satın aldıktan sonra yaptığı itirafları unutamadım, özellikle de yeni bir uygulama üzerinde çalıştığını öğrendiğimde.

"Yani, kartelin bununla bir sorunu olacağını biliyorsun. Peki ya Jameson?"

"Knight, kışımı öpebilirsin," diye homurdandım, çünkü ben de onun kafasını bir tepside sunardım.

"Kavga etmek için can atıyorsun," dedi Ezra, ama Jameson benim bakışımı yaramaz bir ifadeyle karşıladı.

"Bir raunt yapmak ister misin? Sana iyi bir dayak atmaktan çekinmem." "Hala, karını çaldıktan sonra Doğu Kıyısı'ndaki o adama bir dayak atmanı bekliyorum."

Bu alçakça bir darbeydi, ama belki de bir parçam onun bunu yapmasını umuyordu. Jameson, bizim gibi acımasız olmasını istediğimde her zaman biraz fazla çekici ve biraz fazla nazikti. Orta Batı'da yönetmesi gereken lanet olası bir suç örgütü vardı ve benim kadar o da merhametli olmaktan ziyade acımasız olmanın zamanının geldiğini biliyordu.

Jameson deri koltuklardan birine yaslandı ve gözlerinde nihayet öfke parıldadığını gördüm. Dişlerini emdi ve sessizce cevap verdi: "Dikkatli ol, Bane. Savaşmaya değmez bir kadın için bir adamla kavga etmem, ama o hala çocuğumun annesi ve çocuğum için her an savaşa girerim."

Ezra araya girdi: "Biliyoruz Jameson. Elbette. Hepimiz Franny'yi seviyoruz." Bana bir bakış attı: "Ne oluyor dostum?"

"Franny'ye asla zarar vermek istemem," diye mırıldandım. "Bu çok açık, seni pislik," dedim Jameson'a. Tabii ki kızından bahsederek bizim kavgamızın eğlencesini kaçırmak zorundaydı.

"Peki o zaman. Ölmüş eski karımın konusunu kapatalım, çünkü Franny'nin rastgele buraya gelip durmasını istemiyorum."

"O ve Bianca ikisi de." Kötü ruh halimi kimseye yansıtamadığım için hayal kırıklığına uğrayarak sandalyeme çöktüm.

"Pink, ona hala resmi adıyla hitap etmeni seviyor mu?" diye sordu Jameson.

"Onun yapıp yapmaması umurumda değil. Benim için o, o.

"İlginç. Bianca kulağa hoş geliyor."

"Beni kızdırmaktan zevk mi alıyorsun?" Elimi sıktım ve bakışlarım rafımdaki kafataslarına kaydı. Onunki oraya çok yakıştırdı, yemin ederim.

"Sadece bazen." Bakışlarımı takip etti. "Kafatası koleksiyonunu bağışlarsan tıp öğrencilerine çok yardımcı olabilir, biliyor musun?"

"Kapa çeneni." Tabii ki, sendikanın bir üyesi olmasının yanı sıra cerrah olduğunu da hatırlatmak istedi.

"Sadece söylüyorum, burası çok ürkütücü. Her geldiğimde kafataslarına bakmak zorunda kalmaktansa, bir asistanın kafatası anatomisini öğrenmesini tercih ederim."

"O zaman buraya gelme," diye karşılık verdim.

"Kardeşlerin bir blog yazısı yüzünden lanet bir savaş başlatacağını düşünüyor gibi görüldüğü için bunu yapmam gerektiğini düşündüm."

"Aslında bu, Oracles'a yazdığım bir yazı," dedim, sanki yanıltmış gibi onu düzelttim. Aslında yanıltmıyordu. Hiçbiri yanıltmıyordu. Bir savaş başlatacaktım, ama bu, onlara göstereceğim yazı yüzünden değildi.

Bunun yerine, Bianca'nın bileklerini kestiği gece yazdığı bir yazı yüzünden olacaktı.

Bu aptalın yaptıklarını, başkalarının ruhlarını parçalamak için uygulamasını nasıl tasarladığını unutmamıştım ve bunu öylece bırakmayacaktım. Yuri'nin bana sattığı uygulamayla tam olarak ne yaptığını anlamam biraz zaman aldı, ama gayretliydim. O sadece viral olan bir startup şirketi değildi. Açık kaynaklı yapay zekayı internette araştırmış, ona komutlar vermiş ve otomatik pilotta insanlarla etkileşime girmesine izin vermişti. Bianca bu şekilde tuzağa düşmüştü ve o da sistematik olarak avlayacağı kadınları bulmuştu.

"Yuri'nin yazdığı girişi oku ve bana ne yapmak istediğini söyle." Ekranı ona doğru çevirdim.

Rafe, Ezra'nın yanına oturarak bana meraklı bir bakış attı. "Sinirlerin gergin."

"Sen ise hiç de gergin değilsin," dedim suçlayıcı bir tonla. "Dimitri, Olive ve

Jameson'ın sendikanın Orta Batı kanadını yönetip İrlandalılarla sorunlar çıkardığı için işlerim pek de kolay değil."

"Babanın bunu halledebileceğini biliyorsun."

"Şu anda herhangi bir şeyi hallediyor gibi mi?" Başımı eğdim ve Ezra ile Rafe'nin babamızın ortadan kaybolduğunu kabul etmelerini bekledim. "Aylardır yurtdışında. Muhtemelen bir plajda içki içiyordur."

"Keşke ben de öyle yapabilsem." Ezra güldü.

"Hepimiz bunu yapmak isteriz Ezra, ama denetlememiz gereken bölgeler, yönetmemiz gereken iş anlaşmaları, gelişmeye devam etmesi gereken bir tatil köyü imparatorluğu var. Açıkçası, senin kadını" — Rafe'yi işaret ettim—"Kee geçen yıl buradaki takipçiden sonra bile istediği kadar çılgın davranarak ortalıkta dolaşırken ben bunu yapmak zorundayım."

"Pink iyi. Kendini idare edebilir." Rafe her zamanki gibi endişelerimi eliyle savuşturdu. "Hardy tatil köylerindeki rakamlarımız iyi görünüyor. Babam da Black Oracles'tan memnun. Onun etkisiyle birbiri ardına ortaklıklar kurduk."

Etkisiyle kastettiği şey, insanların itiraflarını inceleyip onları baskı altında tutmamızdı. İnsanlar küçük yazıları okumadan hayatlarını bir uygulamaya teslim ettiler ve biz de bunu kullanmaktan çekinmedik. Geçen yıl, bu uygulama ülkenin çoğu için neredeyse bir din haline geldi. Eğer siz kullanmıyorsanız, kullanan birini tanıyordunuz ve onlar da Oracles'ın onlarla dedikodu yapması, onları desteklemesi veya sadece dinlemesi için bilgilerini memnuniyetle paylaşıyorlardı.

Dünya yalnız bir yer gibi görünüyordu ve insanlar hayatlarında başka bir Alexa veya Siri'ye ihtiyaç duyuyorlardı. Ancak Oracles, neredeyse herkesin takdir ettiği bir şekilde düzenlenmişti. Ya da belki de Pink'in görüşlerini yarı yarıya dikkate alıyor ve gerektiğinde uygulamanın odak noktasını değiştiriyordum. O, bana çok değerli bilgiler verdi, örneğin influencer'ların bu konu hakkında konuşmasını sağlamam gerektiğini söylediğinde olduğu gibi.

Ona bu işi bıraktım ve o da bir hafta içinde rakamları artırdı.

Jameson iç geçirdi ve ekranı taradıktan sonra mavi gözleri sonunda benimkilerle buluştu. Ağzının kıvrıldığını gördüm. "Onun kafatasını diğerlerinin yanındaki lanet rafa koymak istiyorum. Neye ihtiyacın var?"

Rafe telefona baktı ama okumaya tenezzül etmedi. " West
Midwest syndicate arms saygısızlık

saygısızlık hissedecek."

"Bu noktada sendikaları kim yönetiyor ki?" Bianca'nın babası olmalıydı, ama o uzun zaman önce kontrolü bize vermişti ve Jameson, önemli olduğunu düşündüğü herkesle yeterince yakın çalışıyordu, "Baban da işin içinde olursa sorun olmaz."

"Babam pratikte emekli oldu."

"Yine de bizim ittifaklar kurmamızı ve ihtiyacımız olmayan bölgeleri korumamızı istiyor." Ezra kaskını masanın üzerinde döndürdü.

"Bu arada, Bianca ile düğünü öne almak istiyor." Rafe, bu açıklamayı toplantının bir parçasıymış gibi yaptı.

Sözleri sanki hiçbir şey değilmiş gibi ağzından döküldü, ama bakışlarımı yakalamak için başını kaldırdı, sanki tavrımda bir çatlak arıyormuş gibi.

Ben ona bir fırsat vermedim.

Tatil köyünde yıllık Oracles Zirvesi düzenlemeye başlamıştık. Bu toplantı, Diamonds, Black ailesi ve yönettiğimiz diğer iş imparatorlukları arasında nüfuzunu göstermek, stratejik ittifakları sürdürmek ve gücü pekiştirmek için tasarlanmıştı. Bu, kontrol kadar diplomasiyle de ilgiliydi, balo salonunun ihtişamından hiç ayrılmadan anlaşmazlıkları çözmenin bir yoluydu.

Kan dökülecekse, bunu şık bir şekilde yapardık.

Bana sanki bu lanet bir oyunmuş gibi, sanki satranç taşlarını hareket ettiriyormuş gibi, benim yanlış hamle yapmamı bekliyormuş gibi gülümsedi. "Ona söylememi istediğinden emin misin? O sana en yakın kişi. Her zaman öyleydi."

"Ama sen onunla evleniyorsun, Rafe," diye hatırlattım ona.

"Haklısın. O zaman bu gece onu koluma takmalıyım."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bianca'nın benim kolumdan başka birinin kolunda olmasını istemiyordum. Ama bu aile için önemliydi. "İyi şanslar. Başka bir adamla takılıyor."

"İlginç. Yani bir şansım var mı?" Jameson'ın bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu.

"Kimseye şansın yok. Bir dadı kaybettin ve buna odaklanman gerekiyor," dedim, sadece susması için.

Kapıya baktı. "Aslında haklısın. Bir dadıya ihtiyacım var. Sence Bianca ilgilenir mi?" "Siktir git."

Rafe boğazını temizledi ve ayağa kalktı. "O zaman anlaştık. Bu gece Yuri'ye nazik davran, Bane. Büyük bir olay istemiyorum... ve işleri biraz değiştirelim. Bianca'yı ben getireceğim."

"Ne?" Bu soru ağızından hızla çıktı.

"Düğün yaklaşıyor, değil mi?" Benim bir şey söylememi bekledi, ama ben de kimse de bir şey söylemedi. "Peki ya sizler?"

"Biz ne olacağız?" Ezra homurdandı.

"Birini getiriyor musun? Babam da orada olacak ve hepimiz onun bağlantıları analiz edeceğini biliyoruz."

Ezra homurdandı ama kaskını aldı. "Birini bulacağım."

Kimi getirebileceğimi çok iyi biliyordum ama onu getirmenin sonuçlarını da biliyordum. Bu gece birini getirirsem Bianca'yı elde edemezdim. Pink'i elde ederdim.

"Benim için endişelenme."

"Emin misin?" Güldü ve uzanıp telefonumu aldı, sonra bir tuşa bastı.

Bana geri vermeden önce sırtıttı ve "Onun ilginç bir fotoğrafın var" dedi.

Aşağı baktım ve kimin arandığını gördüm.

Pink yazıyordu. Sütyen giymiş halde bana öpücük gönderiyordu.

"O yaptı," dedim hemen. Bianca bir gün telefonumu almıştı ve ben yapmamasını söylemememe rağmen, istediği gibi kullanmıştı.

"Ne yaptın?" Jameson eğildi ve ıslık çaldı. Onu geri ittim ve ona silahımı doğrultmadığım için şanslıydı. "Ne? Onun fotoğrafına bakamaz mıyım sanki? Lanet olsun."

"Kızını aramaya gitmelisin ve benim penthouse'umdan çıkmalısın."

Rafe burnunun köprüsünü sıktı. "Gidiyorum. Bianca'ya bu akşam sekizde onu alacağımı ve bir elbise göndereceğimi söyle."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Sesi telefondan keskin bir şekilde duyuldu.

Rafe bana göz kırptı ve "İyi şanslar kardeşim" dedi, sonra çıktı.

Lanet olsun. Siktir git.

"Bane?"

"Ve Jameson," diye ekledi, sanki yapacak başka işi yokmuş gibi hala orada duruyordu.

"Neden gitmiyorsun?"

Kapıya doğru hareket etmeye bile kalkışmadı. "Çünkü Bianca ve kızımın dönmesini bekliyorum."

Bianca FaceTime düğmesine bastı ve onların kumarhanede olduğunu gördüm. "O çok tatlı, Jameson. Gerçekten. Onu buraya getirerek bütün haftamı güzelleştirdin. Slot makinesi oynuyoruz... çünkü o çok olgun." Bianca telefona göz kırptı ve Jameson güldü.

O piç, Franny'yi yasadışı bir alana soktuğu için onu düzeltmedi bile. "Eğer bu kadar tatlıysa, seni seviyor demektir. Çoğumuza cehennem azabı yaşıyor."

"Yapma, baba," dedi Franny, bize sırtını dönerek, ekranda dönen resimleri izlerken şarkı söyler gibi.

"Peki, onun sözüne güvenip onu yanımda tutacağım. Onun gibi bir kız çocuğu istiyorum, sonsuza kadar benim yardımcım olsun."

Jameson, sanki onu arayan kendisiymiş gibi lanet telefonuma eğilmişti. "Bunu sana birden fazla şekilde vermekten mutluluk duyarım."

Bianca kıkırdadı, gerçekten kıkırdadı ve ben onu kesip telefona bağırdım, "Franny'yi buraya getir ki Jameson gidebilsin ve sen hazırlanabilesin."

Gülümsemesi kayboldu. "Kardeşinle randevu için mi?"

"Şu anda bunu seninle tartışmayacağım, Pink."

"Peki. Jameson, sence kardeşi ile mi çıkmalıyım yoksa..." Sözcüğü uzatarak söyledi.

Franny cıvıldadı yüksek sesle sözünü bu bu "Babam babam gerçekten bir bir kız arkadaşına ihtiyacı var."

Tanrım.

"Evet, gerçekten bir kız arkadaşına ihtiyacım var." Jameson güldü.

"Ofisimden defol git," diye sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle homurdandım.

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa kafan da diğlereri gibi rafa konur." Bianca ığlık attı. "Kulağa hoş geleceğini biliyordum."
Artık resmileşti. Aklımı kaçırmıştım.

BÖLÜM 26

PEMBE

"Biliyorum, bu sana gönderdiği elbise değil," diye homurdandı Bane, kapıyı açtığımda. Boynunu çekiştirip tavana baktıktan sonra içeri girdi.

"Kardeşin bu gece için bana *bu* elbiseyi gönderdi." Giymediğim elbiseyi işaret ettim. Onun yerine, gece yıldızları gibi parıldayan parlak pembe straplez bir elbise giymiştim. Elbiseye, neredeyse savaş botu gibi görünen, uyluk boyu kalın botlar giymiştim. Çok kızsı olmadıkları ama aynı zamanda seksi oldukları için bu botları çok seviyordum. Kedi gözü pembe makyajım ve biraz uzamış pembe bob saçlarımla birlikte, kendimi cesur ve belki biraz da dengesiz hissediyordum.

Böyle büyük etkinliklere sık sık gitmezdik. Ve benim rızam olmadan benimle yatan ve bunu yanlış görmeyen bir adamın yanında durmam gereken etkinliklere hiç gitmezdik, çünkü ona göre ben onun malıydım.

Yine de kendime, en azından burada yıllarca eğlendiğimi hatırlattım. En azından arkadaşlar edindim ve özlediğim sevginin bir parçasını buldum.

Yine de bu gece, diğer gecelerden daha zor geçecekti. Kee orada olmayacaktı çünkü ikamet süresi dolmuştu ve Tennessee'de bir plak şirketini devralmıştı. Olive, Chicago'nun hemen dışındaki memleketine yerleşmişti ve orada da sendika bağlantıları vardı gibi görünüyordu. Dimitri ile birlikte orada bir hayat kuruyordu ve bir bebek bekliyordu.

Birbirlerine duydukları sevginin minyatür bir versiyonu. Bir Franny. Korku dolu değil, mutlu görünen bir çocuk.

Bu şiirsel ve güzeldi, ama aynı zamanda son derece iç karartıcıydı, çünkü Bane'e baktım ve bizim asla böyle bir şeye sahip olamayacağımızı biliyordum.

"Diğer elbiseyi giymelisin," dedi, ama gözlerini elbisenin eteğinin bittiği yerden ayırmadı.

"Sanmıyorum," dedim, kollarımı kavuşturarak. "Bu daha çok bana yakışıyor."

Elini üç kez açıp kapattığını gördüm, her seferinde ön kolundaki dövme gerildi, sonra başını salladı. "Peki."

Kahretsin, bu adam çok inatçıydı. Sanki bu normalmiş gibi, her şey yolundaymış gibi davranıyordu. *Her zaman*, yaptığım hiçbir şeyin onu etkilemediğini iddia ediyordu. Onun önünde umursamadığım erkeklerle yatmış olsam bile.

Gerçekten o eylemi yapmadım, elbette, ama yine de. O gece onunla yatmam gerektiğini söyleseydi, ben de hiç tereddüt etmeden kabul ederdim. Babamın evini yakıp kül ettikten sonra, son iki yıldır durumumuzdan memnundum, ama her geçen gün onu terk edip tanımadığım bir adamın yanına gitmeme bir gün daha yaklaşıyordum.

Ve şimdi o gece beni tam da o adamın eline teslim ediyordu.

"Yani, bununla bir sorunun yok mu?" Elbiseyi düzeltirken son bir kez aynaya bakmak için döndüm ve sordum.

"Bu muhteşem bir elbise, Pink."

Ona döndüm. "Benim bahsettiğim şey o değil."

"O zaman ne demek istiyorsun?" diye sordu ve geç kalmaktan rahatsız olmuş gibi saatine baktı.

"Aman Tanrım. Bu gece seninle balo salonuna gidip sonra beni ona teslim etmen hiç umurunda değil mi?"

"Plan başından beri böyleydi," dedi gerçekçi bir tonla. "Öyle miydi?"

O başını salladı, "Sen öncülük et ya da ben edeyim." Loafer ayakkabılarıyla geriye doğru sallandı. Kahretsin, bu gece de tamamen siyah giyinmiş çok yakışıklı görünüyordu. O kadar yakışıklıydı ki onu bıçaklamak istedim.

Uzun zaman önce onu uyuşturmak için kullandığım şırıngayı düşündüm ve bunu bir şekilde tekrar yapabilir miyim diye merak ettim. Onu dışarı çıkıp gerçek bir aşk bağının bizim için ne kadar önemsiz olduğunu göstermeye gitmek yerine, benimle burada kalmasını sağlamak için. Bunun yerine, hiç umursamadığımız insanlarla kol kola girip, mirasımız için gülümseyecektik.

Son bir kez yansımamıza baktım ve sonra elimi sallayarak veda ettim, çantamı alıp oturma odasına çıktım. "Yani umurunda değil mi? Onunla birlikte lanet bir hapisshanede yaşamak, hayatımın geri kalanını onun emirlerini yerine getirmek zorunda kalmak umurunda değil mi?"

O da hemen arkamdan geldi. "Hiç de değil, Bianca. Bu gece onunla evlenmeyeceksin. Ve geçen bir yıl boyunca sana iyi bir arkadaştan daha fazlası oldum. Vault'a gelen her erkekle eğlenmene ve hayatın sana sunabileceği her şeyi deneyimlemene izin verdim."

"Oh, lütfen." Gözlerimi devirdim ve ellerimi havaya kaldırdım. "Biraz öpüşmek ve kedimi okşamak, benim istediğim tek şey değil, Bane."

Sözlerime dişlerini gıcırdatması bana aslında biraz keyif verdi. Televizyon kumandasına doğru yürüdüm ve arka planda bir film açtım, böylece onunla daha fazla konuşmak zorunda kalmayacaktım.

"Geç kalacağız. Ve eğer ailem..."

"O zaman lütfen otur, filmi izle ve çeneni kapat da makyajımı bitirirken dinleyebileyim." Clutch çantamı açıp dudak parlatıcısı ve pudra kutusu çıkardım.

Başını eğip boynunu çıtlattı. "Ofisimde, bana daha az şey söyleyen ve hayatlarını kaybeden adamların kafatasları olduğunu biliyorsun, değil mi? Bana bu şekilde konuşabilecek tek kişinin sen olduğunu ve bunu halka açık yerlerde yapmaman gerektiğini iyi bilsen iyi olur."

"Ah, Bane. Seninle kamu önünde istediğim gibi konuşacağım... Nedenini bilmek ister misin?" Onun cevap vermesine izin vermedim. "Çünkü senin baldızın olacağım." Pudra kutusunu kapattım.

"Siktir git," diye homurdandı ve sonra oturup filme bakmaya başladı. "Bu gece senin zehirli kışınla konuşmaktansa filmi izleyeceğim."

"İyi." Topuklu ayakkabılarımı almak için yanına gittim ve giymek için kanepenin yanına oturdum.

Bane homurdandı ve uzanıp ayakkabılarımı elimden aldı.

Sonra çok yavaş ve kasıtlı bir şekilde önümde diz çöktü. Hareketi nazik değildi; teslimiyet

ve hakimiyet göstergesiydi. Hava değişti. Omuzları televizyonun yumuşak ışığı altında dikleşti, varlığı etrafımı sardı.

Ayak bileğime uzandı, parmakları cildimi sıcak ve sert bir şekilde okşadı. Topuğu ayağıma geçirirken gözleri hiç benimkilerden ayrılmadı, dokunuşu olması gerekenden daha saygılıydı. Başını kaldırdığında çenesi gerildi, nefesi dizimin içini okşadı.

"Neden benimle istediğin gibi konuşabileceğini biliyor musun?" diye sordu, sesi aramızdaki mesafeyi eritecek kadar alçaktı.

"Neden?" diye fısıldadım, çünkü bu noktada ciğerlerim zar zor çalışıyordu.

"ünkü sen benim kızımsın." Derin bir nefes aldı, ayakkabının kayışlarını düzeltti ve sonra elini saçlarında gezdirdi. "Ama aynı zamanda Diamond Syndicate ve mafyanın bir parçasısın. Bu yüzden, Vault'ta tam bir gösteri yapamadığın için şikayet etmek saçma. Gizli amaçları olabilecek erkekler için bacaklarını açma riskini göze alamam. Sana bunu hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Hayır. Sen bana neredeyse her gün hatırlatıyorsun. Ben sadece bunun bir parçası olduğumu umursamıyorum." Diğer erkeklerle yatmama izin vermemesinin nedeninin kıskançlıktan ziyade gizli amaçlar olduğunu düşünerek sinirlenmemeye çalışarak mırıldandım. "Bir gün senin de umursamayacağını umuyorum."

"Ben her zaman umursayacağım, Pink, çünkü umursamak zorundayım." Ayağa kalktı ve beni kaldırmak için elini uzattı. "Sen de umursamaya başlamalısn."

"Neden?"

"ünkü yakında onunla birlikte olacaksın. Black ailesiyle bir miras yaratacaksın."

"Bir miras mı?"

Bakişlarının benimkinden kaçtığını gördüm. "ocuk istediğini söylemiştin, Bianca."

"Ve Rafe'den ocuk sahibi olacağımı mı düşünüyorsun?"

İğrenç. "Zaten bir kez denedin."

O geceyi ikimize de hatırlatması rahatsız edici, acımasızdı ve benden defalarca uzaklaşmak için tam da ihtiyaı olan şeydi. "Bunu yapmaya alışmadığımızı biliyorsun."

"Ve yine de, o gün çok yakında gelecek."

"Peki planın nedir? Babanın senin için bir planı vardır mutlaka. Sabine mi? Vault'ta seninle konuşmayı çok seviyor gibi görünüyor."

"Belki." Omuz silktili ve o tek kelimeyi söylediğinde hissettiğim darbeyi hafifletmeye bile çalışmadı.

"Onunla bir çocuğun mu olacak?"

"Bianca, aşağı inelim, olur mu?"

"Bunu kaldıramam, Bane."

"Gerekirse katlanacaksın Bianca. Sandığından daha güçlüsün."

Onun düşündüğünden daha güçlü DEĞİLDİM.

Hiç de değil.

Bane'in başka bir kadını çocuklarının annesi olarak gördüğünü düşünmek beni tamamen zayıflatıyordu.

Ve balo salonu abartılı, güzel ve köşelerde falcılar, tepsilerde dumanı tüten içkiler ve süslü günah çıkarma odalarında dansçılarla Oracles için mükemmel bir yer olsa da, umurumda değildi. En karanlık sırlarını itiraf etmek için gittiğin lüks bir oyundu ve herkes bunun harika olduğunu düşünüyor gibiydi, ama ben gelecekte tek bir şey düşünüyordum.

Benim sırrım, Bane'e aşık olduğumdu. Ona tamamen, çaresizce aşıktım ve Bane beni hayatından çıkarmayı planlıyorsa, bana nasıl olacağını gösterdiği gibi bir sapık olacaktım.

Dikkatim dekorasyona, sunucuya, hatta Rafe'in benim için alabileceğini söylediği içkilere ve yiyeceklere bile gitmedi.

Bunun yerine, Bane'in beni Rafe ile bırakıp, güzel altın sarısı düz saçları ve uzun bacakları olan Sabine'i bulup, onun aptalca mükemmel yüksek elmacık kemiklerine öpücük kondurmasını izledim.

Rafe ve ben ona çok uzun süre baktık, sonra Rafe, "Bu tatil köyünde yıllarca birlikte yaşadıktan sonra, hâlâ anlamadınız mı?"

, ha?" dedi.

"Buna ne cevap vermeliyim?" diye sordum, yanımdan geçen siyah-beyaz giysili garsonlardan birinden bir kadeh şampanya alarak. "Senin karın olacağım, değil mi?"

"Bilmiyorum. Öyle misin?" diye sordu bana sanki lanet bir bilmeceymiş gibi, ama ne demek istediğini sorduğumda, ayrıntılara girmedim. Bunun yerine beni masamıza götürdü. Masa ondan fazla kişinin oturabileceği kadar büyüktü ve oturduğumuzda, babasını ve annesini, Ezra'yı biriyle birlikte, Bane ve Sabine'i otururken gördüm. Başka bir çifti de masamıza davet etmişlerdi ve oturduğumda Rafe bana bunun önceki Oracle sahibi olduğunu fısıldadı.

Bane, Yuri'ye yapay zeka hakkındaki görüşünü sordu ve Yuri, onun bir yenilikçi olduğu hakkında bir şeyler mırıldandı.

Umurumda değildi. Uzun zaman önce erkeklerin konuşmalarını dinlemeyi bırakmıştım. Zaten hepsinin saçmalık olduğunu anlamak için kulaklıklarım bile gerekmiyordu. Bane'in gevşemiş omuzlarında, ama yanan bakışlarında, elini kasılamadığı halde ön kol damarlarının belirginleştğinde gördüm. Çenesi sıkılı değildi ama ağzı hafifçe açıktı, sanki nefesini kontrol ederek hazır ve dengeli olmaya çalışıyormuş gibi.

Masadakilerin söylediklerinin hiçbir önemi yoktu. Bane'in baktığı adam ölmek üzereydi.

Ve belki de bunu hak etmişti. Bilmiyordum. Dediğim gibi, hiç dinlemiyordum. Ta ki Bane tekrar edene kadar: "Bianca, ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?"

"Yuri'nin ben devralmadan önce sahip olduğu Oracle uygulaması hakkında ne düşünüyorsun?"

"Oh." Ona cevap vermeden önce yavaşça gülümsedim, "Belki de Yuri ile çıkmak gibiydi. Bana duymak istediğim şeyleri söyledi."

Yuri, randevusunda bile utanmadan elbisenin içini izlediğini saklamadı. "Rafe nişanımı alırken bir iki gece bunu tekrar yapabilirim, değil mi?"

Bu adamlar bu kadar kolay eşlerini takas mı edeceklerdi? Ben de gelecekte böyle mi olacaktım?

Bane, kardeşinin cevap vermesine izin vermedi. Bunun yerine, sorular sormaya devam etti. "Ve Bianca, kardeşimle evleneceğin zaman erkeklerin sana asılacağı konusunda sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Ondan hissettiğim öfke neredeyse elle tutulur hale gelmişti. Ve ben onu yatıştırmak yerine daha da körüklüyordum. "Onları öldüreceğin gibi bir şey. Ama zavallı Vinny. Onu benim için öldürmedin, değil mi?"

"O benim ofisimdeki en küçük kafatası," dedi ve silahını çekip Yuri'nin göğsüne doğrulttu.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı Yuri ve on adam daha silahlarını çekti.

Ama çok geç kalmışlardı. Bane, Yuri'nin göğsüne bir dizi kurşun sıkmıştı bile. Yuri, kendi kanında boğulurken, beyaz gömleğine kan güzelce yayıldı.

Birkaç kişi nefesini tuttu, diğerleri bakakaldı, kimse çığlık atmadı. Randevusu bile. Ona yardım etmek için öne atılmak yerine geriye sıçradı. Jackie Kennedy olmadığı kesin.

"Veil," diye homurdandı Bane'in babası ve siyah takım elbiseli adamlar cesedin etrafını sardılar, böylece daha fazla bakmamıza gerek kalmadı. "Bane, göğsüne üç kurşun sıkmanı takdir ediyorum, ama yemek masasında mı?" Babası, garsonlar tarafından temizlenen adama bakmadan sordu. Yuri dışarı sürüklenirken, bir kartel lideri masamıza koşarak eğildi ve Bay Black'in kulağına bir şey fısıldadı. O da başını salladı ve iç geçirdi. "Bu gece olmaz. Yemeği mahvetme."

Sanki Bane bunu zaten yapmamış gibi.

Yine de, yerdeki kanı hızla temizliyorlardı.

Bane ayağa kalktı. "Oracles'ın hiçbir sonuç olmadan kopyalanabileceğini veya yeniden yaratılabileceğini düşünenlere bir ders." Sonra oturdu ve masamıza bakındı. "Pink, artık Oracles dışında çevrimiçi erkek arkadaşın yok, ha?"

Bu sözler masamızda bir kahkaha kopardı, ama ben gülmüyordum. Vücudumdan bir sıcaklık dalgası yayıldı. Bane'in bakışlarını yakalarken dudaklarımı yaladım, ama dikkatim Sabine'in onun yorumundan sonra elini onun eline koymasına kaydı.

O elini çekmedi. Hiç irkilmedi. Ondan bir milim bile uzaklaşmadı. Aksine, Sabine kulağına fısıldadığında ona doğru eğildi, ama ben Sabine'in "O zaman geldiğinde başka bir erkeğe bakmayacağımı biliyorsun, değil mi?" dediğini duydum.

O da başını salladı.

Başını salladı.

Ne zaman olacağını sormadı. Onu düzeltmeye bile çalışmadı. Ben de kendim yaptım. "Sen ve Bane için tam olarak ne zaman gelecek?"

Sabine, başını onun omzuna yaslayıp kirpiklerini kırıştırarak benim bakışlarımla buluştuğunda, şeker gibi bir gülümsemeyle cevap verdi. "Senin Rafe ile nişanlı olduğun gibi, ben de bir gün Bane ile nişanlı olacağım umarım." Sanki bu, ikimizin de parçası olduğu ayrıntılı bir planmış gibi bana göz kırptı.

"Ne?" Şaşkınlıkla ona fısıldadım ve sonra gözlerim Bane'e kaydı.

Babası onun yerine cevap verdi. "Bu mükemmel bir evlilik olur, Sabine. Ailen ve ben yıllardır tanışıyoruz. İkinizin evlenmesini çok isteriz."

"Bane?" diye hırıltıyla sordum, adını söylerken neredeyse boğuluyordum. Onun bunu durdurmasını, Yuri'nin hayatına son verdiği gibi bu konuşmaya da son vermesini istedim. "Kabul ediyor musun?"

"Neye katılıyorum, Bianca?"

Cildimin ısındığını hissettim, onun hiç tepki vermemesini izlerken o anın utancını hissettim. Ben duygularımın ağırlığı altında ezilmek üzereyken, o nasıl orada hiçbir duygu göstermeden oturabilirdi? "Sabine'in senin için mükemmel olacağına katılıyor musun?"

"Tabii ki." Elini okşadı ve sonra Bane Yuri'yi öldürdüğünde masanın üzerine sıçrayan kan lekesini silmek için hareket etti. O, Sabine'in yanına ne kadar yakıştığını, ne kadar mükemmel olduğunu düşünür gibi onu izledi. Sabine'i hiçbir zaman bir tehdit olarak görmemiştim. Vault'ta ona dokunmamıza izin vermişti, Bane'e istediği zaman ona ulaşma izni vermişti ve her seferinde daha fazlasını istemişti. Ama onun ilgisi her zaman bana, bize, Vault'ta birlikte *geçirdiğimiz* zamana odaklanmış gibiydi... ama şimdi merak ediyordum.

O sakın biriydi, bizimle birlikte Vault'ta yarı zamanını geçiriyorsa bağlantıları olmalıydı ve şimdi uzun zamandır onun çevresinin bir parçasıymış gibi onun yanında oturuyordu. Hatta o birini öldürdüğünde kanı temizlemişti.

"O tam bir paket, Bianca. Çoğu erkek onun kendileri için mükemmel olduğunu düşünür," dedi Bane ölçülü bir ses tonuyla.

"Benim Rafe için mükemmel olduğum gibi mi?" Boşlukları doldurmadan edemedim.

"Bence öylesin. Mesele, oğlumun düğün zamanının geldiğine karar vermesi." Babası kıkırdadı ve Rafe'yi, sonra da babamı dürttü. Anne babama baktım.

İkisi de beni savunmak için tek kelime bile etmedi. Babam, sanki bu normalmiş gibi Bay Black ile birlikte güldü. İkisi de bana bakmadı bile. Annemin içten içe, benimle aynı şekilde hisseden bir kız olduğunu bildiğini ve beni savunmak istediğini merak ettim.

Bir zamanlar öyle hissetmiş olmalıydı, değil mi? Derinlerde gömmüş olsa bile, farklı bir şey isteyen umutlu bir yanı olmalıydı.

Rafe ile aynı şeyi yapar mıydım diye düşündüm. Beni bir çocuk sahibi olmaya zorlayıp, onu tekrar tekrar vermek için yetiştirir miydi?

"Pink." Bane'in sesi, babamla onun arasındaki konuşmayı böldü. "Şimdi bunun zamanı değil..."

"Sinirlenmek için?" Onun yerine cümleyi tamamladım.

"Kızgınsan, beni sonra bıçaklayabilirsin," dedi bana, sanki ortamı yumuşatabilirmiş gibi, sanki zihnimin nasıl çalıştığını okuyabiliyormuş gibi, ama artık onu yavaşlatmasının imkanı yoktu.

"O senin için mükemmel, gerçekten, Bane. İkimiz de Sabine'in senin yanında, benim de Rafe'in yanında olmam gerektiğini biliyoruz. Değil mi, Rafe?"

Ani bir hareketle ayağa kalktığımda sandalyem yıldırım hızıyla geriye kaydı. Rafe'nin kolunu tutup onu da yanımda sürükledim. "Seninle konuşmam lazım."

"Kahretsin. Gerçekten mi?" Ayağa kalkarken üzgün görünüyordu. Umurumda değildi. Elini tuttum ve kalabalığın içinden onu çekmeye başladım. Balo salonundan çıkıp asansörlere doğru yürürken durmadım.

Vault katını tuşladım ve erişim için kartını okutmak üzere saatini pedin üzerine koydum.

Yeşil ışık yandı ve ben alaycı bir şekilde, "Tabii ki erişimin var." dedim.

Sonra çift kapıdan hızla geçip kulübe girdik ve hemen görevliye karanlık odaya gideceğimizi söyledim. Normalde bana hayır derlerdi, ama gözlerinin sıkılmış gibi başını sallayan Rafe'ye nasıl baktıklarını gördüm. Umurumda değildi.

Onu kendime çektim ve gözlerimi sıkıca kapattım, yıllar önce benden faydalanmış olan adamı düşünmemeye çalışarak yüzünü tutup onu öptüm. Bunun yerine, onun hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim kişi olduğunu, onunla bir gelecek kurmam gerektiğini kendime hatırlatmaya çalıştım.

O.

Kardeşi değil.

Başka biri değil.

Yine de öpücük zoraki ve yapmacıktı, sonra o kollarımı tuttu ve beni geri itti. "Bianca, ne halt ediyorsun sen?"

"Ne demek istiyorsun?" Sinirden göğsüne ittim, gözlerimin köşelerine yaşlar doldu. "Bu gece benim için buradasın, değil mi? Benim yanında olmamı istedin. Yapmam gerekeni yapıyorum. Yapmak istediğim şeyi."

"Gerçekçi olalım. Bu gece benimle hiçbir şey yapmaya niyetli değildin, bunu nereden mi biliyorum?"

"Nasıl?" Elimi belime koydum.

"Çünkü ben de seninle hiçbir şey yapmak niyetinde değildim."

Ağzım açık kaldı ve onu ittim. "Ne? Neden yapmayayım ki?"

"Evet, neden olmasın kardeşim?" Bane kapıda duruyordu, gölgesi ve varlığı her zamanki gibi karanlıktı. Bu gece yanındaki kadını bırakıp bizi buraya kadar takip etmişti.

Onun bakışlarında kıskançlığı gördüğümde, bunun beni nasıl tükettiği gibi onu da tükettiğini görmekten duyduğum tatmin duygusundan nefret ettim.

BÖLÜM 27

PEMBE

"Onu karanlık odaya sen getirdin." Bane, orada durup beni süzerken sesinde kötülük vardı. Rafe'ye neredeyse hiç bakmadı.

"O benim kocam olacak, neden olmasın ki?"

"Sana buraya başkalarını getirmeyeceğini söylemiştim."

"Şu anda bana söylediğin şeyin bir önemi yok, çünkü sen zaten sadece kardeşin için beni izliyorsun."

Kardeşine döndü. "Onunla tek başına başa çıkmaya hazır mısın, yoksa yine bana mı devrediyorsun?"

"Bane, yemin ederim, bu ikinizin çözmesi gereken sorunlar olduğunu anlamayı sağlamazsa, başka ne sağlayacak bilmiyorum." Kardeşi tereddüt bile etmedi. "O tamamen senin."

Siktir git lan, yemin ederim. O odadan çıktı ve bizi öfkeyle baş başa bıraktı. Öfke, aynı anda hem değişken, hem çekici, hem de yıkıcıydı. "O gidiyorsa, ben de gidiyorum."

Kapıya doğru yürüdüm, ama Bane yolumu kesti. "Bence kalacaksın."

"Neden? Takmak istediğin bir masken mi var?" alaycı bir şekilde sordum. "Maskelerinden ve karanlıkta sevişmelerinden bıktım, Bane. İstemiyorum."

"Öyle mi?" Başını eğdi. "O zaman benden bu kadar çok istediğin şey ne?"

"Ne önemi var? Madem Sabine *mükemmel*, neden ona ne istediğini sormuyorsun?"

"Sana soruyorum. Ne istiyorsun Bianca Zarelli? Yıllardır benimle her şeye sahipsin. İstediyin her şeyi elde ediyorsun."

"Buna nasıl inanabilirsin?" diye boğuk bir sesle sordum. Tek istediğim o iken, nasıl istediğim her şeye sahip olduğuma inanabilirdi?

"Nasıl?" diye bağırdı ve sonra bana saldırarak boğazımdan yakalayıp kendime doğru çekti. "Bir evi yakmak istiyorsan, ben sana sağlarım. Bir adamla yatmak istiyorsan, sana sağlarım. Rulet masasında bir milyon dolar harcamak istiyorsan, senin olsun. Hayal kurmak için bir aşk romanı istiyorsan, bir gün içinde penthouse'da senin için hazır olur. Karanlık odada fantezilerini gerçekleştirmek istiyorsan, işte buradayız lan."

"Bunların hiçbirini umursadığımı mı sanıyorsun?"

"Sana daha ne verebilirim?" Sesi kırılmış gibiydi, ama ben de öyleydim. "Kendini! Tek istediğim bu. Ve bunu bana veremiyorsan, bana bunu yapamayacağını, seni asla sahip olamayacağımı unutmamı sağlayacak lanet acıyı ver. O ya da başka bir kadın sahip olacak."

Bana başını salladı, gözleri hissetmek istemediğini bildiğim bir arzu ile karardı. "Sana bunu defalarca verdim."

"Maskeyle mi? Tabii, ama ben görmek istiyorum, Bane. Senin olduğunu *bilmek* istiyorum. Elinin lezzetli tokatını istiyorum, kontrolü ele almanı istiyorum. Beni acının eşiğine itmeni istiyorum, böylece seni bir daha asla sahip olamayacağımı unutayım, çünkü işler bu noktaya geliyor, değil mi? Beni bırakacaksın, değil mi?"

"Sen onunla birlikte olacaksan, benim onunla birlikte olmam ne fark eder ki?"

"Hala çok *acıyor*," diye bağırdım. "Ve adrenalinim beni titretip ağlatacak ve başaramayacağımı hissettirecek kadar ölüme yakın olmak istiyorum, böylece o acıyı unutabilirim. Her şeyi kaybetme korkusuyla boğuluyorum." Sözler benden benzin gibi dökülüyordu, her hece sadece ona ve ona tek başına kibrit çakması için meydan okuyordu.

"Ama hiçbir şeyi kaybedemeyeceğini biliyorsun... Benimle olduğun sürece, Pink," diye mırıldandı, başparmağı boynumdan kayarak yanağımdan süzülen tek bir gözyaşını sildi, sonra eğilip beni yavaşça öptü.

"Öyleyse maskesiz olmama izin ver, Bane. Sadece bir kez."

Ama Bane kıpırdamadı. Orada durdu, kendi duygularının fırtınası odayı doldurdu. Sonra beni itti, bırakıp uzaklaştı. Gömleğinin kolları sıyrılmıştı, sevdiğim dövmelelerini gösteriyordu ve damarları yukarı doğru akan nehirler gibi belirgindi.

yukarı, gitmek istediğim yere. Onun her yerine dokunmak ve izin verirse onu tamamen görmek istedim.

Sonunda bana döndüğünde, bakışlarımı onun güzel yüzüne geri çevirdim. Gözlerinde, avcının avının sonunda koşmayı bıraktığını gördüğü o bakış vardı. İkimizin de istediğimizi bildiğimiz şeye boyun eğmiştim. Aramızdaki sessizliği uzattı, artık bu sessizlik içinde çok rahattı. Birlikte geçirdiğimiz zamanı düşündüğünü, bu kadar derine battığımız için şimdi ne yapılabileceğini düşündüğünü biliyordum. Sonra sesi odada sessizce yankılandı: "Senin için bir adamı öldürürüm. *Ben*. Hiç düşünmeden onu deşerim. Ve bu gece kendi kardeşime de aynısını yapmayı düşündüm, Bianca."

Bana doğru dönerek yürüdü. Göğsü benimkine değdiğinde nefesim kesildi, ama bu onun üzerinde hiçbir etki yaratmamış gibiydi. "Bane

—
"Aramızdaki bu şey... Artık kontrol edemediğim bir şey. Beni tüketiyor ve çevremdeki insanları korumaya odaklanmamı engelliyor. Bu bir yük ve lanet bir zayıflık." Çenesi yukarı aşağı hareket etti. "Sevmek istemiyorum."

"Ama seviyor musun?"

Yavaşça başını salladı. "Hayır. Seni sevmeyeceğim, küçük kız. Sevmeyi reddediyorum."

Ve bu sözler, kurduğum hayali hayatı ve hayalleri çalan bir tsunami gibi beni vurdu.

Elini yüzüne götürdü ve gözlerini açtığında, mavi bakışları ilgisizlikle donmuştu. Silahını belinin arkasındaki kemerinden çıkardı ve ben geriye doğru sendeledim. "Ne yapıyorsun?"

"Uzun zaman önce yapmam gereken şeydi, Bianca." Adımı ağzında asit varmış gibi söyledi. "Sen beni içten içe çürüten ve zehirleyen bir zehir oldun. Beni olmam gereken kişiye dönüştürdün."

"Bane..."

"Otur ve çeneni kapa," diye homurdandı ve silahı karanlık odanın ortasındaki kadife koltuğa doğrulttu.

Yalvarsam, beni bırakır mıydı acaba? Ama bakışları birdenbire, onun affetmeyeceğini bildiğim bir kinle doldu, ben de oturdum

O cebinden telefonunu çıkarıp bir tuşa bastı. "Rafe, Bianca sadece kendisini değil, tatil köyümüzü ve adımızı da etkileyen tehlikeli bir durum yarattı." Bir an bekledi. Sonra gözlerime baktı. "Uzun zaman önce yapmam gerekeni yapacağım."

Ve sonra, benim düşünmediğim bir şeyi itiraf etti. "Tabii ki onunla yattım, ama onun yeri doldurulamaz olmadığını bilecek kadar çok kadınla yattım." Kardeşi konuşurken o mırıldandı ve ben kapıya baktım, sonra o kapıya doğru yürüyerek kapıyı kapattı.

Siktir, bu gece karanlık odada ölebilirim. Belki de bu en kötü ölüm şekli olmaz. Her zaman onunla burada yalnız kalmak istemişimdir. Bana asla vermek istemediği zamanı, şimdi ise bir çıkış yolu sunuyordu, onun başka biriyle birlikte olmasına katlanmak zorunda kalırsam istediğim bir çıkış yolu.

"Sen istemiyorsan, babamızın ya da onun babasının iznine ihtiyacım yok."

O başını salladı ve telefonu kapattı.

"Bianca, bugün yaptığından çok daha azı için adamlara işkence ettim."

"Ne?" diye fısıldadım.

"O masada ailemize saygısızlık ettin."

"Sana söylediklerimden sonra endişelendiğin şey bu mu?" Ağzım neredeyse açık kalıyordu ve ardından çıkan sözleri durduramadım. "O masadaki her biriniz saygısızlık görmeyi hak ettiniz." Çenemi kaldırdım ve ona gözlerimi kısarak baktım. "Ve bunu bir saniye bile düşünmeden tekrar yapardım."

Beni öldürmek için, birini öldürmüş ve tekrar öldürecek bir adamın hassasiyetiyle geldi. Lanet olası hayatımı elinden alacaktı. Onun rafındaki bir sonraki kafatası olacaktım ve umurumda değildi.

Bane Black bir psikopattı ve bununla gurur duyuyordu. Onun bu yönünü seviyordum. O beni sevmese de onu seviyordum.

Beni boynumdan tutup duvara fırlattı. Sırtım duvara çarptı ve diğer eliyle silahı çenemin altına dayadı, hayatımın ne kadar küçük ve kırılgan olduğunu hatırlatacak kadar sert bir şekilde.

Bakışları buz gibiydi, sesi derimi kesen bir bıçak gibiydi. "Bize yeterince saygısızlık ettin ve bana o kadar acı çektirdin ki, kardeşim bile seninle hiçbir şey yapmak istemiyor," dedi, alçak ve ölümcül bir sesle.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Az önce kardeşini aramıştı. Onaylamıştı. İzin.

Belki de beni gerçekten o kadar az önemsiyordu. Belki de ben sadece bir piyonum ve sonunda beni yeterince kullanmışlardı. Kahretsin, bu noktada ben büyük bir yük olmuştum ve onlar da babamla olan ortaklıklarını bitirmiş gibi görünüyorlardı. Buna ihtiyaçları yoktu. Bana ihtiyaçları yoktu.

Ben işe yaramazdım.

Bu düşünce zehir gibi damarlarıma sızdı. Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki, göğsümden çıkmaya çalışıyormuş gibi hissettim. İstediyini almak üzereydi. Ve sonra beni silip süpürecek. Beni gömecek. Bir ödül yerine bir yük haline gelmişim. Yine de onun bakışlarını karşıladım. Korkum beni boğamadan ağzım hareket etti.

"Öyleyse," diye fısıldadım, "eğer sana bu kadar acı çektirdiysem, istediğini alırken nazik davranma. Sonunda maskesiz beni sikeceksen, Bane, bana karşı hissettiğin her duyguyu görmek istiyorum. Ve eğer bu benim son sikişimse, bana hiçbir şeyi saklamamayı borçlusun, sence de öyle değil mi?"

Gözlerinin arkasında bir şey parladı — öfke, açlık, bir gülümsemenin hayaleti — ve sonra dudakları hiç de merhamet gibi gelmeyen bir gülümsemeye dönüştü. Kötü niyet gibi geliyordu.

Bu sefer maske yoktu, ağzımı ağzına aldı ve dudaklarımı yalayıp yuttu. Dişlerini o kadar sert geçirdi ki, ikimiz de kanın tadını aldık.

Onu kendime çekip yüksek sesle inlerken sırtını tırmaladım.

Bu artık aramızdaki bir oyun ya da birbirimize olan arzularımızı bir gün daha ertelemek için bir çıkış yolu aramak değildi. Bu bizim sonumuz, vedamız, en saf halimizdi. Artık beni istemiyordu ama son bir kez böyle bana ihtiyacı vardı.

Elleri beni kaldırmak için kıcıma gitti ve ben hemen bacaklarımı ona doladım, ait oldukları yere. Yüzüne dokundum ve onu kendime çektim, ellerimi mükemmel çene hatları üzerinde gezdirdim ve inledim.

Bane'i elde ediyordum.

Şu anda ve burada, hayatımda istediğim tek erkeği elde ediyordum.

Yüzümden akan gözyaşları muhtemelen saçmaydı çünkü onlar onun içindi, benim hayatım için değil, benim

sonra beni öldüreceklerini düşündüm. Nefesimi toparlamak için geri çekildim, o sırada ağzı boynuma gitti ve her yerini emmeye başladı.

"Sen ve kardeşlerinin bunu ortadan kaldıracağınızı umursamalıyım ama umursamıyorum. Hiç umursamıyorum."

Beni karanlık duvarlardan birine çarptı ve penisini benim merkezime sürttü, "Sen beni elde edebileceğin her şekilde alırsın. Ben de seni aynı şekilde alacağım. Seni öldürmek istesem bile, her zaman seni isteyeceğim, Pink."

Sonra o benim elbiseyi çıkardı ve ben bir hayvan gibi onun kıyafetlerini çekiyordum. Durduramıyordum. Onu tamamen çıplak görmek, aramızda hiçbir şey olmadan onu ham ve gerçek haliyle görmek istiyordum. İkimiz de üstümüzde hiçbir şey kalmayınca, birbirimizin karşısında hızlı hızlı nefes alıp durduk. "Bana karşı asla bu kadar güzel olmamalıydın

Sen her zaman zehir olacaktın."

"Ve sen her zaman kaçınamayacağım yıkım olacaktın." Yavaşça ona doğru yürürken, burnunun eğimini, çenesinin keskinliğini, saat beşteki sakalını izleyerek mırıldandım. "Seni bu kadar çok sevdiğimden nefret ediyorum, ama seni seviyorum, Bane." İtiraf ettim, çünkü hayatını elinden alabilecek birine yakın olmak insanı dürüst yapıyordu.

Bana bakışını hiç ayırmadan parmaklarını kırdı. "Bianca Zarelli, bana bir kitapta lanet bir köpeğin öldüğünü söylediğin günden beri seni seviyorum. Dağınıklığını, zehrini, kendini yok etme eğilimini ve kötü adamları kurban yapma takıntını seviyorum. Yine de sen bir zehirsin ve ailem için bunu hayatımızdan her zaman ortadan kaldırıyorum."

O silahı aldı ama ben dizlerimin üzerine çöküp ona doğru sürünerek yaklaştım ve dudaklarım yaklaşırken benim için dik duran, zonklayan o delikli penise bakakaldım. Ben onun penisini ağzıma alıp derinlemesine emdiğimde o silahı kafama dayadı.

O silahı şakağıma dayarken yüzüne baktım ve yüz hatlarında kargaşa, sevgi ve nefretin bir arada olduğunu gördüm ve onun büyüklüğünden boğazım düğümlendi.

İnledi ve başını geriye attı, ağzımda onu çalıştırmama izin verdi, sonra saçımı geriye çekti ve beni ayağa kaldırdı

böylece beni odanın ortasındaki kadife tantrik sandalyeye eğbilsin. Kırım havada kalmıştı ve o, tabancanın namlusunu bir yanaklarımın üzerinde gezdirdikten sonra klitorisimin üzerine ve sonra da amımın içine soktu. Soğuk metal yabancı ve yasak bir his uyandırıyordu. Ve bu beni canlı hissettiriyordu. Ölüme bu kadar yakın olmak insana böyle bir his uyandırırdu.

Yine de, bunu istemediğimi mırıldandım. Onu istiyordum. Her zaman tek istediğim oydu.

Sonra, tabancayı yanıma koydu ve iki elini de yanlarıma koyduktan sonra, piercingli penisinin başı oradaydı ve tamamen içime girdi.

Sert.

Sert.

Şiddetli.

Elinden gelenin en iyisiyle.

Ona dönüp baktım, gözlerine baktım, onu son bir kez içime sindirmek için.

Birlikte uçurumun kenarına geldik. Bir kez daha birbirimizi sevip nefret ettik.

BÖLÜM 28

PEMBE

Yüksekten inmek için kendime fazla zaman tanımadım. O istediğini elde etmişti ve ailesi için yapması gerekeni yapacaktı. Ben de yanımdaki tabancaya uzandım, ama Bane'in eli benden önce uzandı ve tabancayı aldı. Sonra üstüme çıkıp tabancayı kafama dayadı, ikimiz de orgazmdan dolayı hızlı hızlı nefes alıyorduk, onun penisi hala içimdeydi.

"Tetiği çek, Bane. Ya da silahı bana ver de hayalarını uçurayım."

O, benim hayatım onun elindeyken, kelimenin tam anlamıyla güldü. "Pink, beni vurmadan önce, hayatımın en iyi seksinden geri gelmem için bana bir saniye ver."

"Böylece beni öldürebilirsin?"

"Seni öldürecek olsaydım, çoktan ölmüş olurdun." Üzerimden kalkıp, sanki hayatı onun için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi ağır tabancayı bana uzattı. Hatta bana sırtını dönüp yerden pantolonunu alıp giydi.

"Bu ne demek oluyor?"

Geri döndü, kıyafetlerini topladı ve önce pantolonunu giyip düğmelerini ilikledi. Ben de o kadar sapkın olduğum için tüm bu süreci izledim. Omuzlarını silktiler, dövmeli güzel kasları gerildi. "Sen benimle sevişirken ölmek istediniz, işte istediğinizi aldınız."

"Ciddi misin?" Gözlerimi genişleterek yukarı doğru ittim. "Hayatımı tehdit ettin!"

Ama ona olan sevgim, her zaman bir şekilde arzularımı yerine getirme şekliyle daha da arttı.

"Bana bunun senin fantezin olduğunu söylemiştin." Beni gerçekten öldürebileceğini düşündüğüm için kesinlikle kırılmış görünüyordu.

"Ama... ama Rafe'i aradın." Bu yüzden inandırıcıydı. "Ne olmuş? Rafe, senin hakkında konuştuğumda sadece yarı dinliyor."

"Harika. Nişanlığımın benim yaşayıp yaşamadığımı umursamadığını bilmek güzel."

"O senin nişanlın olabilir, tatlım, ama ben ölümün eşiğindeyken seni beceren adamım. Benim umursadığım şeyi umursayın. Onu değil."

"Bu lanet bir rekabet değil, Bane," diye alay ettim, ama bu bir tür şakaydı. Sandalyeyi yuvarlayarak elbiseyi de aldım.

"Bir dahaki sefere Sabine'in yanında oturduğumda kendine bunu söyle."

Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum. "O senin için doğru kişiymiş gibi davrandın."

"Senin dışında kimse bana uygun değil, bunu sen de biliyorsun." "O zaman neden uygun olduğunu söyledin?"

"Çoğu erkek için mükemmel dedim, benim için değil. Arada fark var." Kelime oyunundan memnunmuş gibi sırıttı.

"Sen onun elini tutuyordun!" Kendi kendime bile saçma geldi.

"Ve sen de yakında kardeşimle yatacaksın." Onun bu sözü, odadaki neşeli sohbetin havasını bir anda bozdu.

"Onu seçiyorsun, değil mi?" diye sordum, gömleğini giyerken onu incelerken. "Ben gittikten sonra ona gideceksin."

"Bunun bir önemi olacak mı?"

"Sen benim için her zaman önemli olacaksın, Bane." Elbisemi düzelttim ve ona baktım. "Sadece benim de yeterince önemli olduğumu görmeni istiyorum; ailelerimizin yaptığı anlaşmadan daha önemli olduğumu."

"Sen de o anlaşmayı yaptın, Pink. Neredeyse onun çocuğunu doğuracaktın, unutmayalım. Sen onu seçtin. Ben de aynısını yapıyorum."

"Onu *hiç* seçmedim," diye patladım, onun sözlerine, suçlamalarına, yıllar önce yaptığım ve geri alamayacağım şeye öfkelenerek.

"Ne?" Gözlerini kısarak bana baktı.

"Bu bir seçim değildi! Onu sen sandım," diye bağırdım. "Ne?"

Yüzüne bağırdığım için şok olmuş bir şekilde geri çekildi.

Ama bu sırrı çok uzun süre saklamıştım. İçimi kemirmesine izin vermiştim

ve hoşlanmadığım bir şeye dönüşmüştü. Cinsel saldırı böyle bir şeydi. Saklamak da öyle.

Artık bunu biliyordum.

"Sen olduğunu sandım," diye fısıldadım.

"Bu nasıl olabilir, bebeğim?" Kaşlarını çattı ve gözleri cevaplar ve ipuçları arayarak yüzümü taradı.

Ona yüksek sesle söyleyemeyeceğimi bilerek, başımı sallayarak geri çekildim. "Beni takip etme. Bu en iyisi."

O da takip etmedi.

Beni bıraktı çünkü o da benim kadar iyi biliyordu ki, bir çözüm bulmadan birbirimizi yıkmaya devam edemezdik. Çok ileri gitmiştik. Bu sefer benimle sevişirken yüzündeki acıyı gördüm ve bu acı, trajik olduğu kadar güzeldi de.

Acısını maskenin arkasına saklamış olabilir, ama yine de benim çektiğim acı kadar acımasızdı.

Birbirimizi bırakmak zorundaydık ve bununla birlikte, ben de sırrımı bırakacaktım. Oracle'ı aradım. Ve gece boyunca itiraf ettim...

BÖLÜM 29

PINK

RAFE kumarhaneye çekilmişti ve Oracle'ı aradıktan sonra gözyaşları içinde yanından geçerken beni gördü. Beni durdurmak için dirseğinden tuttu ve "Bianca," dedi. "Yine onun için mi ağlıyorsun?"

"Her zaman böyle olmaz mı?"

"Öyle olmamalı. Sanırım seninle konuşmamızın zamanı geldi." Benden çok şey alan adama baktım ve bir gecelik kontrolünü kaybetmesinin bana ne kadar büyük bir kargaşa yaşattığını biliyor mu diye merak ettim.

Ve belki de yeterince katlanmıştım. Belki de hayatımın aşkı olmadan hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum ve bu yüzden gelecekteki Don'u önce ben saldırarak bana saldırmaya kıskırttım. "Benimle sevişmek yerine konuşmak mı istiyorsun, Rafe?"

Benim suçlamama kaşlarını çattı, ona hiç söylemediğim bir şeydi bu, ama ben dengesizdim, artık hiçbir şeyi içinde tutamıyordum. Dikkatlice başını salladı, "Konuşmak istersen, seve seve."

Etrafına bir göz attı ve beyaz uzun kollu gömleğinin manşetlerini sıvadıktan sonra bar taburesinden ceketini aldı. Sonra bana çıkışa doğru eliyle işaret etti: "Ama özel olarak konuşalım. Kardeşimin kulakları her yerde."

Zaten Rafe ile gitme vaktim gelmişti. Bane'in tatil köyündeki konaklamam birçok açıdan sona ermişti. Sanki bir tahtadan aşağı atılıyormuşum gibi hissettim ama Rafe'in beni siyah SUV'sine götürmesine izin verdim.

İçeri girdik ve hikayemin burada tamamen sona ereceğini merak ettim. Belki beni bir köprüden atar ya da şoförüne beni ortadan kaldırmasını söylerdi. Yine de bu soruyu daha fazla aklımda tutamadım

"O gece odanda maske takmıştın. Bunu nasıl bildiğini söyle bana."

"Ne?" Şoförüne kumarhaneden uzaklaşması için işaret ederken yüzü şaşkınlıkla buruştu ve sonra bir bölme kaldırdı. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Birlikte yattığımızda maske takmıştın ve..."

"Yattık mı?" Buz mavisi gözlerini bana dikip, "Arabamda dinleme cihazı yok, Pink. Burada rol yapmamıza gerek yok." dedi.

"Görünüş mü?" Başımı eğdim ve bir an bekledim. "Yani, beni tecavüz ettiğini söylememi mi istiyorsun?"

Gözleri büyüdü ve geri çekildi. "Tecavüz mü? Ben..." Yüzünde birçok ifade belirdi ve sonra nefes aldıktan sonra yavaşça şöyle dedi: "Bianca, seni odamda *buldum*. Orada kalmamıştım. Sen... Sen benim...?"

Rafe asla sözsüz kalan bir adam değildi. Yüzünün rengi solarken, sanırım benim yüzümün renginin de solduğunu gördü.

Şehrin sesleri yanımızdan geçip giderken, düşüncelerimizin sessizliği aracı doldurdu.

Yıllarca onun yaptığını sanmıştım. Yıllarca, Bane'in birlikte yaptıklarımızı ifşa ettiğini düşünmüştüm.

"Sen değildin," diye fısıldadım, sesimde soru yoktu çünkü ne kadar hasta görüldüğünü görmüştüm.

"Tanrı aşkına. Benim evimde mi?" Sesinde artık kötülük vardı. "Biri bunu benim odamda mı yaptı sana?"

"Sen olduğunu sandım. Yıllarca," diye mırıldandım, zihnim şimdi dönüyordu, vücudum onun olmadığına rahatlamış, ama hala tüm gerçeği bilmediğim için gerginleşmişti. Ruhum gerçeği yakalamak istiyordu ve kalbim onu bulmak istercesine hızla atıyordu.

Rafe başını salladı ve sonra elini saçlarının arasından geçirdi, ifadesinde inanamama duygusu vardı ve mırıldandı, "Angela'nın istediğini yapmasına izin verdikten sonra yukarı çıkmıştım, Bianca. Onunla uzun zamandır görüşmemiştik ve o bütün gece beni her şekilde becermekten çok mutluydu. Senin yukarıda olduğunu bile bilmiyordum, birinin..." Durdu, sesi

kırıldı. "Arayıp teyit edebilirsin, ama ailem üzerine yemin ederim ki orada değildim, Pink. *Siktir*."

Buna gerek yoktu. Parçalar yerine oturduğunda, kardeşleriyle birlikte yan komşumda büyüyen adama baktığımda, her şey korkunç bir şekilde mantıklı geldi.

"İlk başta Bane olduğunu sandım," diye itiraf ettim. "Sürekli maske takıyordu. Ben çok sarhoştum. Ben... Orada olmadığı için çok kızgındım, bu yüzden çok fazla içmiştim."

"Bane gelmemiştii çünkü kendi tarzında kaçınılmaz olanı önlemek istiyordu. Senin benimle evlenmeni hiç istememiştii ve parti bunun yaklaştığını simgeliyordu."

"O üstüme çıktığında zar zor hareket edebiliyordum. Ben... çok fazla içmiştim." Tüm bunları hatırlayınca boğazım düğümlendi.

"Ya da uyuşturulmuşsun. Ya da bayılmıştın. Bunların hiçbirisi senin suçun değil." Rafe'in sesi keskin ve ikna ediciydi. "Tanrım, bunca yıldır benim hakkımda böyle mi düşünüyordun?" Yüzü neredeyse hastalıklı bir yeşil renge dönmüştü ve uyluklarını sıkıca kavrayan parmak eklemleri bembeyazdı.

"Ben temizlenirken sen içeri girdin."

"Düşündüm ki, Bane'in peşine düşeceği rastgele bir aptal yerine, birlikte yatanların biz olduğumuzu söyleyerek seni koruduğumu sandım. Aslında o piçi bulmamız gerektiğini fark etmemiştim. Tanrım, bana söz verdiğini biliyorum, ama sana tecavüz etmem."

"Aman Tanrım," diye hırıltıyla söyledim. "Sen tecavüzcü değilsin." Hiperventilasyona girmeye başlamıştım.

"Tabii ki tecavüzcü değilim." Sanki hakarete uğramış ve tiksiniş gibi hızla gözlerini kırptı. "*Kahretsin*. Kusacak mısın? Lütfen arabamda kuma."

Gözlerim yarı dehşet, yarı histerik bir şekilde büyüdü. "Şu anda endişelendiğin şey bu mu?"

"Tabii ki senin iyiliğin için de endişeleniyorum," diye ekledi çabucak, ama koltuğunun yanındaki konsolda bir şeyler arıyordu ve sonra küçük bir çöp kutusu bana doğru itti.

O kadar saçma bir şeydi ki, gerçekten güldüm. "Gerçekten mi?" diye alay ettim, onu elinden alıp gözlerimi devirdim. "*Cidden mi, Rafe?*"

Omuz silkti ve uzun ve derin bir nefes vererek asıl konuya geri döndü. "Bunca yıl, o geceden sonra neden benden nefret ettiğini merak ettim."

Çöp tenekesini kucağıma alıp sandalyeme çöktüm. "Eh, kendine ait olacak bir şeyi alabileceğini düşünen ve sonra da o gece partide herkese bununla övünen birini sevmek biraz zor."

"Ve düşünsene, bunca zaman boyunca, biz sadece seni ailelerimizden uzak tutuyor ve bir adamın kafasının kardeşimin ofisindeki rafında son bulmasını engelliyorduk."

"Rafım mı?"

"Onun kafatası koleksiyonu. Şaşırmış gibi davranma. Senin için bir raf ayırdığını bilmiyor muydun?"

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum. Onun koleksiyon yaptığını biliyorum, ama benim *için* mi?"

"Tanrım, siz ikiniz." Sanki biz olgunlaşmamış çocuklarmışız gibi burnunun köprüsünü sıkıştırdı ve iç geçirdi. "Hâlâ senin onun için ne ifade ettiğini aileden saklayabileceğini mi düşünüyor?"

"Sanırım." Pencereden dışarıya, karanlık geceye baktım, midem düğüm düğüm olmuştu. "*Biz* evlendiğimizde muhtemelen Sabine ile evleneceğini söyledi."

"Sen dünyadaki son insan olsan bile seninle evlenmem, Pink."

"Ne?" Ona kaşlarımı çattım. "Neden evlenmeyesin ki?"

"Çünkü seninle evlenirsem," dedi, aramızdaki gerginliğe rağmen sırtarak, "kardeşim ölümden geri dönmenin bir yolunu bulur, beni rahatsız eder ve sonra uykumda boğazımı sıkar. Ben almayayım." Koltuğuna, kimseye hesap vermek zorunda olmayan bir adam gibi, bir mafya babası gibi yaslandı.

"Ama sen... plan hep böyleydi!"

Hiç rahatsız olmamış gibi kol düğmelerinden birini düzeltti. "Babamın istediği gibi düşünmesine izin veriyorum ve açıkçası, baban da biz onu bir kez ve sonsuza kadar ortadan kaldırmadan önce tek kızını bizden aldığımızı düşünmeyi hak ediyor."

"Ondan kurtulacak mısın?" Neden bu beni hiç de üzmedi?

"Ben değil. Ama kardeşim yapacağına emin olabilirsin. Bane, seni dünyadan daha çok sevdiğini anladığında, sana haksızlık eden herkesi öldürecek ve buna baban da dahil. Sözlerimi unutma. Ben sadece onun bunu kendi başına anlamasını bekliyorum, ona kolay yolu göstermeyeceğim."

"Bunu sonsuza kadar bekleyebiliriz. O, benim seni seçtiğimi, o gece seninle isteyerek yattığımı düşünüyor."

"Biliyorum. Bunu söylemiyor, ama bununla nasıl mücadele ettiğini görüyorum.

Anlayacaktır."

Göğsümde kırılğan ve gerçek bir şey titredi — zayıf, kararsız bir affetme duygusu.

"Aslında onun bunu kendi başına yapmasını bekliyorsun, değil mi?" diye sordum.

Rafe'in gülümsemesi yumuşadı, sesi alçaldı, neredeyse nazikleşti. "Evet. Öyle. Çünkü bir zaman gelir — ve bir aşk — o kadar büyüktür ki, aileni bir kenara bırakıp kendi aileni kurmaya razı olursun. O henüz bunun farkında değil."

Bunun mantıklı olması, Rafe'in Bane ve benim göremediğim şeyi görmesi ve benim bunu hemen ve çaresizce istememden nefret ediyordum. "Sence o bunu görebilecek mi?"

"Seninle mi, Pink? Evet. Görecek. Ve gördüğünde, yoluna çıkanlara Tanrı yardım etsin."

"Keşke acele etse."

"Yardım etmemi ister misin?" Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım düğünü  ne almak kadar basit."

BÖLÜM 30

BANE

Onsuz nasıl yaşayacaktım?

Onu bulamadım. Dünyada benden saklanabilecek çok az insan vardı. Benden kaçacak imkanları, yerleri ya da zekaları yoktu.

Ancak Hardy'ler ve kardeşlerim bunu başardı.

Rafe nihayet nişanlısına ilgi göstermeye başlamıştı galiba, çünkü kız onun SUV'sine binip ortadan kayboldu, gecenin karanlığında benden çalındı. Bir saat içinde onu aradım. "Ne demek beni görmek istemiyor ve sen de buna izin vermeyeceksin? Neredesin lan?"

Pepe'ye onu takip etmesini söylemiştim, ama Rafe'le birlikteyse durması emrini almıştı. Diğer siyah erkekleri takip edemezdin. Bu, kardeşlerimle yaptığım ve şimdi tamamen pişman olduğum bir anlaşmaydı.

"Bane, kendine bir bak. *Bana* böyle konuşuyorsun. Ben onun
—"

"Kiminle konuştuğum umurumda değil çünkü sen herkesten önce benim kardeşim, Rafe." Bunları söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. İşimizi her şeyin önüne koyardım, bağlarımızı, ortaklıklarımızı ve ittifaklarımızı. Ama belki de işim, ofisimin raflarında dizili kafataslarına bakarken, öncelikle ailemdi.

Sanki itirafım hiçbir şeyi değiştirmiyormuş gibi, onun sakin nefes alıp verişini duydum. "Vay canına. Bunu ne zaman anladın?"

"Çok yakın zamanda." Rafe'in muhtemelen bunu her zaman bilecek kadar olgun olduğunu düşünerek yüzümü buruşturdum.

"Oracle'ınla çok daha önce konuşmalıydın. Eminim sana bunu daha önce söylemişlerdir."

"Oracle ile konuşmam. Sadece dinlerim."

"Başkalarının yazdıklarını dinlemek yerine," diye mırıldandı Rafe. "Kendin konuşmalısın. Oradaki terapistler birinci sınıf."

"Öyle olduklarını biliyorum." Onun SUV'sini hackleyip hackleyemeyeceğimi görmek için dizüstü bilgisayarımı açtım. "En iyilerini işe alıyoruz."

"Ve en kötülerini kınıyoruz," diye bitirdi, hepimizin, bize bir çıkış yolu ve dünya için nihai pazarlık kozu sağlayan uygulamayı satın aldığımızda yaptığımız sessiz sözü.

"Herkesin sırlarını biliyoruz, ama kendimizin sırlarını bilmiyoruz." Bunun imkansız olduğunu bilerek dizüstü bilgisayarını kapattım. "Sadece nerede olduğunu söyle."

"Pink ve ben bir anlaşma yaptık," diye başladı ve ben bunun nereye varacağını hiç hoşuma gitmeyeceğini biliyordum. "Düğünü öne almak istiyor. Küçük bir tören düzenlemek için üç ay yeter."

"Ne? Hayır," diye hemen cevap verdim. "Neden?"

"Belki de bu gece ikimiz de birbirimizle konuştuğumuz içindir. Sadece dinlemek yerine *konuştuk*. Herkesin sorunlarını bir araya getirip çözerek her şeyi çözeceksin, Bane. Özellikle de senden bunu istememişlerse."

"Bu ne demek lan?"

"Kendi sorunlarına odaklanmayı denedin mi? Onu bırakıp, bunun yerine neye ihtiyacın olduğunu anlamaya çalıştın mı?"

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Masama yumruk attım. "Sadece onun geri gelmesine ihtiyacım var."

Bir an bekledi ve "Nedenini söylemek ister misin?" dedi.

"Şu anda değil." Bugün ona zaten çok fazla şey itiraf etmiştim.

"O zaman sana nerede olduğumuzu söyleyemem." "Seni öldüreceğim lan."

"Pink seni önce öldürmezse tabii."

Sonra telefonu yüzüme kapattı.

Ofisimde dolaşmaya başladım, tekrar oturdum, Pepe'yi aradım, o da bana nerede olduklarını söylemedi, ben de telefonu kapattım ve Oracles'ı açıp Bianca'nın bir giriş bıraktığını gördüm.

Tıklayıp açmak, dinlemek, onu anlamaya çalışmak istedim. Her içgüdüm bana dinlememi, düşüncelerine girip onu güvende tutacak kadar kontrol etmemi haykırıyordu.

Ama kardeşim söylediği bir şey doğruydı. Kendimi hiç dinlemedim ve onu yeterince serbest bırakmadım. Hayatımın büyük bir bölümünde o kadını takıntılı, koruyucu ve bencil bir şekilde izledim. Ve bakın bu bizi nereye getirdi.

Belki de benim hayal ettiğim kadar bana ihtiyacı yoktu. Belki de ben kurtuluşundan çok yıkım, kalkanından çok tehlikeydim. Ona her şeyi vermek istemiştim — her deneyimi, her dokunuşu, ebeveynlerinden aldığı boktan anıları silecek her anıyı. Ama bu süreçte ona aşık oldum ve bu süreçte ne kadar çok şey kaybettiğimi fark etmeden kendimden parçalar verdim. Aklım, kontrolüm, kısıtlamam... hepsi onun kaosuyla teslim oldu.

Ve kendim olmadan, kontrolü elimde tutamıyordum. Durmazsam onu ve hepimizi mahvedecek bir sarmalın içindeydim.

Bir kez olsun, onun girişini dinlemek için düğmeye basmadım. Karanlık ve sessizce bekledim.

Bekleyecektim. Nefes alacaktım. Kendimi kontrol altında tutacaktım. Çünkü kendi takıntımı kontrol edemezsem, onu asla bırakmayacaktım... ya da aramızdaki her şeyi mahvetmeden onu geri kazanmayı umut edemeyecektim.

Gittikten sonra bir buçuk ay boyunca beni görmezden geldi.

Onun yokluğu her gün, her saniye beni kemiriyordu. 3,5 milyon saniye ya da kırk küsur gün geçmişti, ama Olive bizi yeni doğan bebeğini görmeye davet ettiğinde, onun da geleceğini umuyordum.

Onu görmek niyetiyle o lanet barbeküye gittim. Bunun yerine, teknik olarak benim de arkadaşlarım olan, ama onu daha çok seven arkadaşları tarafından çevrildim. Bu çok açıktı.

Olive'den birden fazla yan bakış aldım. Sinirimi yatıştıramadım, yanımda olması gereken boşluk, bebeğin kime daha çok benzediği konusunda tartışma düşüncesi.

Bu kadın doğanın bir gücüydü, ne kadar yorulmadan duvarlarımı örmeye çalışırsam çalışayım, beni her yönümle mahvedebilecek bir fırtınaydı. Onu düşüncelerimden silmeye çalışsam da, yokluğu her yerde kendini gösteriyordu. Gün boyunca sıradan iş yükümü nasıl dengelediğini düşünürdüm: kapımı çalarak daha fazla Koi yemi almamı isterdi, gece geç saatlerde saçma sapan televizyon programlarını izlemem için ısrar ederdi, dikkatimi dağıtmak istediğimde bana yapacak bir şey vermek için kendi alanını dağıtırdı. Benim farkında bile olmadığım, başkalarının görebileceği pürüzlü kenarları yumuşatırdı. Takıntımı tolere edilebilir hale getirir, kontrolcü tavrımı boğucu değil, doğal gösterirdi.

Şimdi bunu çok keskin bir şekilde hissediyordum, sadece o varken rahat hissedebileceğim bir boşluk hissi.

Kendimi meşgul etmeye çalıştım. Sabahları Black Diamond'ın varlıklarını gözden geçirip sevkiyatları takip ediyordum. Öğleden sonraları hesapları denetliyor, güvenlik kayıtlarını kontrol ediyor, gözetim kayıtlarını inceliyor ve bazen sadece sendikaya değil, ona yönelik olası tehditlerin simülasyonlarını yapıyordum. Akşamları antrenman yapıp vücudumu zorluyor, zihnimi keskinleştiriyor, her şey için olasılıkları hesaplıyordum. Onun dışarıda, onunla birlikte yaşayıp nefes alıp gelişiyor olduğu düşüncesini kafamdan atmak için her şeyi yapıyordum.

Benden başka biriyle.

Yemek yedim, Oracles stratejisi hakkında sürekli gevezelik eden Jameson ile küçük bir sohbet yaptım. Onun kayıtlarından birini dinleyip boğazını kesmek için bir neden bulabilir miyim diye düşündüm. O pislik hala beni deli ediyordu.

Onun etrafındaki herkesle ne kadar kolay uyum sağladığını, Bianca'nın onu ve kızını ne kadar sevdiğini, hatta çoğu zaman ona katlanabildiğimi, özellikle de her fırsatta Bianca hakkında alaycı sözler söylediğini düşününce nefret ediyordum.

Eğer "Pink bugün gelemediği için çok üzgün, değil mi?" demeseydi, ona sonsuza kadar katlanabilirdim.

"Onunla konuşuyor musun?" diye sormak için ona döndüm.

Franny, adamın tek kurtarıcı özelliğiydi, yüzünde küçük bir sırıtışla başını salladı, "Ne? Sen konuşmuyor musun?"

"Sana tam olarak ne dedi?"

Topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Hmm... Sanırım Franny'yi ve beni özlediğini söylemişti. Yakında ziyarete gelmek istediğinden eminim. İsteddiği zaman benim evimde kalabilir."

O anda onun şakalarına tahammül edemedim. Arkanı dönüp kardeşimi aramaya gittim ve onu benden uzak tuttuğu için ona çok kızdığımı söylemek istedim.

Rafe ikinci çalınıştta telefonu açtı ama sadece "Aradığına sevindim. Bir haberim var. Düğünü öne alıyoruz." dedi.

Sanki kalbimi bıçaklamış ve sonra bir tepki bekliyor gibiydi.

Nefes alamıyordum, cümle kuramıyordum, ayakta durmakta bile zorlanıyordum.

Sonra da "Hala orada mısın?" diye sormaya cüret etti. "Onun yerini istiyorum. Hemen. Şimdi."

"İki gün sonra eve döneceğiz, önemli olan çoğu insan da öyle. Eski dostlar ve meslektaşlar. Bugün herkesi davet ediyoruz. Seni de malikaneye davet ediyoruz. Ama herkesi dahil etmeyelim. Onun arkadaşlarının burada olmalarına gerek yok, onlar önemli değiller."

Pink için önemli olan tek şey arkadaşlarıydı. O ne biliyordu ki?

Onu öldürecektim. Sonra da bunu yapmak için benden saklandığı için onu da öldürecektim.

"Telefonu ona ver. Onunla konuşmak istiyorum." Tsk diye ses çıkardı ve saçmaladığımı söyledi.

"İkinizin nerede olduğunu söylemezseniz, sizi bulmak için elimdeki tüm kaynakları kullanacağım."

Söylediklerimi yanında olan Pink'e iletti ve sonra onun "O zaman telefonu kapat. Bu arada, orada olmadığım için Olive'e özür dilemek için onu aramam lazım. Onları düğüne davet etmiyoruz, değil mi? Bane'e onlara söylememesi gerektiğini söyle. Sadece bu işi halletmek istiyorum, sonra onlarla konuşabilirim." dediğini duydum.

Kardeşim, en iyi arkadaşlarının gelmemesinin sorun olmadığını kabul etti.

"Görüşürüz kardeşim."

Sonra telefonu kapattı.

Dünyamın parçalarının hızla dağıldığını hissettim ve bunların üzerinde gerçek bir kontrolüm olmadığını fark ettim.

Neden? Çünkü Pink benim dünyamdı ve bunu değiştiremezdim.

Gerçekliğin farkına vardığımda, sadece sesini duymak için Olive'in kapısına gittim. Sesi çok yakın ama yine de çok uzak geliyordu. "Şey, ben sadece... Şu anda, senin evini ziyaret eden o adama hiç uymuyorum."

Kee, kucağındaki bebeğiyle içini çekti. "Pink, Bane ile aranızda neler olduğunu bilmiyorum, ama gel benimle kal. Birlikte bir çözüm bulabiliriz."

"Eve gelmeyeceğim," dedi, sesi sanki hareket halindeymiş gibi neredeyse boğuktu. Uzakta, kopuk hissediyordu çünkü nefret ettiğini bildiğim o maskeyi benimsemişti. "Ona beni aramayı bırakmasını söyle."

Bir ay boyunca aramayarak çok iyi bir iş çıkarmıştım, ama artık her şey bitmişti. Kardeşimle evlenmeden önce en azından benimle yüzleşip sorunlarımızı çözmeliydi.

"Hayır." Sesim odayı doldurdu, yumuşak ama çeliği kesebilecek kadar keskin. Herkes döndü, ama benim gözlerim sadece telefonda, onda idi. "Seni bulana kadar durmayacağım, Bianca."

Bir an sessizlik oldu, sonra onun cevabı geldi, düzensiz ve yıpranmış. "Bunu ben seçtim."

"Öyle mi yaptın?" Göğsüm ağrıyordu, öfke ve ihtiyaç o kadar sıkı bir şekilde içimi sarmıştı ki, her an patlayacakmışım gibi hissediyordum. "Ve şimdiye kadar anlamadın mı? Sen seçmiş olsan da olmasan da, seni her zaman kurtaracağım — kendinden olsa bile."

Bir an için, onun kırıldığını duyduğuma yemin ederdim. O titrek nefes.

Zırhındaki çatlak. Ve sonra... "Böylesi daha iyi." Sonra hat kesildi.

Sessizliğin ağırlığı beni boğacak kadar bastırıyordu. Çenem o kadar sıkı kilitlenmişti ki ağrıyordu, ellerim yumruk haline gelmişti. Dönüp elimi telefona uzattım. "Ver onu bana. Aramayı takip edeceğim."

Ama kimse kıpırdamadı. Bianca kendi ailesini kurmuştu ve onlar da onun için taviz vermeye niyetliydim.

Nefret ediyordum ama o kadar saygı duyuyordum ki, evi yerle bir etmeden önce oradan uzaklaştım. Tek bir düşünce ve içimi benzin gibi yakan tek bir yeminle görüşüm daraldı:

Onu bulacaktım.

Her zaman bulacaktım.

Evden ayrıldım, Oracle uygulamasını açtım ve ayrıldığı gecedan beri eklediği her girişi dinledim.

Daha önce pek çok gece yapmam gereken gibi dinledim.

Ve duyduğum şey beni paramparça etti. Tecavüze uğramıştı. Benim kardeşim olduğunu sanmıştı, ta ki öyle olmadığını anlayana kadar.

Benden başka kimseyi seçmemişti. Ve bu beni mahvetti.

Pink

Rafe'in evi - kendi şapeli ve çit labirenti olan bir kireçtaşı malikaneye "ev" denebilirse - hayal ettiğimden çok daha büyüktü, ve ben çoğu insanın malikane dediği bir yerde büyümüşüm. Sarmaşıklar kemerli pencerelerin etrafını sarmıştı. Melekler ve şeytanlar taş ellerle köşeleri tutuyorlardı, yüzleri yüzlerce yıldır kendilerini aziz gibi gösteren zenginler tarafından pürüzsüzleştirilmişti.

İçeride, sedir ve cila kokusu havayı dolduruyordu. Sıkılmış gibi bakan yağlı boya portrelerin önünden geçtik, ışığı bir kutsal emanet gibi toplayan nervürlü cam tavanın altında gizlenmiş bir kapalı yüzme havuzu ve benim sözde düğünüm için bir günde dönüştürülecek bir balo salonu vardı.

Rafe bana gösterdiği odada dinlenebileceğimi söyledi ve ben de orada sabırla beklemek için elimden geleni yaptım.

Evlenmiyorduk ama Bane'in aklını başına toplayıp, geçmişimizden gelen diğer herkes gelmeden buraya gelmesini umuyorduk, bu da çok sinir bozucuydu.

Annemler ve pahkan ile çocukları Angela ve Ivan'ın yanı sıra Rafe'in misafir odalarına ve evlerine konuk ettiği diğerleri de oraya varmaları sadece bir gün sürdü.

Rafe'e hiçbirini selamlamayacağımı söyledim. Hayatımın o kısmını geride bırakmıştım.

O omuz silkti, "Muhtemelen biz de öyle, ama kardeşim buraya geldiğinde bir tür görünüşü koruyacaktır."

Fazla zaman almadı.

Yemek almak için mutfağa giderken yemek odasından geçiyordum ki Bane'in fuayeye fırtına gibi girdiğini gördüm.

Normal takım elbise ve kravatını giymemişti, ona çok yakışan koyu renk bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Saçları biraz uzamıştı, yüzünde fazla sakal vardı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama bunların hiçbiri önemli değildi. Hatta bu onu daha tehlikeli ve daha değişken gösteriyordu. Odayı ararken kolları sıyrılmıştı ve gözleri benimkilere takıldığında, içimden geçen tüm duygular yüzünden donakaldım.

O anda aramızda o kadar çok şey geçti ki, bir adım geri attım ve masaya çarptım, elim lastik gibi bir şeye değdi.

Bakmamak için çok tuhaf gelen bir şeydi.

Aşağıya baktığımda, Ez ve Rafe diğer odadan içeri girerken, bir anlık bir mide bulantısı hissettim ve geri çekildim.

"Bu maske kimin?" diye sordum, elimi titreyerek maskeyi işaret ettim. "Burada kim var?"

Bane Rafe'ye baktı, Rafe de ona baktı, sonra ikisi de Ezra'ya baktı.

"Siktirin gidin ikiniz de. Kaskımın altına öyle bir şey takmam." Onlara alaycı bir korku bakışı attı ve onaylamadığını belirten bir ses çıkardı, sonra da kıkırdadı. Bana dönüp yüzümü görene kadar havadaki değişimi fark etmemişti. O anda hissetmiş olmalıydı, çünkü yüzündeki gülümseme aniden kayboldu. "Ne oluyor lan?"

"Kimin maskesi?"

Ezra omuz silkti. "Sanırım Ivan'ın, dostum. Bana daha önce göstermişti, masanın üzerine bırakmış olmalı. Bazı kızların hala beğenip beğenmediğini görmek istediğini söylemişti. Hep bir şeyler hakkında konuşup duruyor..."

Bane öfkeyle ilerledi ama ben onun peşinden gittim.

"Bane." Kolunu çektim ama o yürümeye devam etti. "Bane! Ne yapıyorsun? Ne..."

"Sonunda Oracle'daki yazdıklarını dinledim, Pink." Eli yanağıma dokundu. "Siktir, bebeğim. Hepsini dün dinledim. Sen ve Rafe düğünü öne alana kadar onları görmezden gelmeye, seni unutmaya çalışıyordum. Ama hepsini dinledim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dinleyip dinlemediğinden emin değildim, ama hepsini dün dinlediğini bilmek, ona kızgın olabileceğim son parçamı da ortadan kaldırdı. Düne kadar bir yabancının bana... bize ne yaptığını bilmiyordu.

"Tamam," diye fısıldadım. "Sana söylemeliydim..."

"Bu konuda hiçbir şey yapman gerekmiyordu. Bir daha böyle bir şey söyleme."

"Nasıl yapacağımı bilmiyordum," dedim ona.

"Açıklama yapma, açıklama gerektiren senin eylemlerin değil. Anladın mı? Aslında, Rafe ile yatacağını düşündüğün için sana bir açıklama yapmam gerek..."

"Hey!" Rafe araya girdi ve ben güldüm, çünkü şu anda neşeye ihtiyacımız vardı.

Bane'in gözleri kardeşine çevrildi. "Bana hemen söylemediğin için seni öldürmeliyim."

Rafe ellerini kaldırdı. "Önce Ivan'ı öldürelim, olur mu?"

Yanağıma bir kez daha okşadı ve alnımı öptü. Sonra fısıldadı, "Onu öldürdükten sonra hayatımın geri kalanını bunu telafi etmekle geçireceğim, tamam mı?"

Sonra bir görevi varmış gibi etrafımda dolaşmaya başladı.

Kahretsin, onun yapamayacağını anlamadan önce sersemlemiştim. "Dur!

Durmalısın! Bize düşünmemiz için biraz zaman ver."

Rafe arkamızıdaydı. "Neyi düşünelim? O onu öldürmezse, ben kendim öldüreceğim." Nişanlımın nasıl aşırı koruyucu bir ağabey haline geldiğini bilmiyordum, ama Rafe en kötüsüydü. O, acımasız bir mafya babası olmaya adaydı ve ben olacakları nasıl durduracağımı bilmiyordum.

"Ivan, pakhan'ın oğlu, çocuklar. Ona hiçbir şey yapamazsınız, hatta..." Gerçeğin ağırlığı sonunda beni vurduğunda sesim kesildi ve ağzımı kapatmak için elimi ağzıma kapattım.

sonunda bana bu korkunç şeyi kimin yaptığını öğrendiğimde taşmak isteyen duygularımı durdurmak için ağzımı kapattım.

"Oh, onu öldüreceğiz. Hiç şüphe yok. O benim." Bane'in sesi o kadar şehvetliydi ki, kardeşleri bile yanımdan geçerken bir adım geri attılar. "Başkasının değil."

Koştum ve sonra onun önünde döndüm, böylece beni ezmek istemiyorsa durmak zorunda kaldı. "Hayır, bekle. Bekle." Onu geri ittim. "Bu kararı ben veririm, Bane. Bunu biliyorsun."

"Pink." Adım, uyarı olarak onun ağzından çıktı.

"Bane," diye aynı tonda cevap verdim. "Bu senin kavgan değil." "O ölmeyi hak ediyor!" Adam acı içinde bağırdı. "Ve ben de ben de bunu izin verdiğim için."

Ona göre, beni korumamıştı, bunun olmasına izin vermişti, ama bu asla onun suçu olmayacaktı.

"Beni her zaman koruyamazsın," dedim ve elimi onun kalbinin üzerine koydum.

"Lütfen, Bianca." Sesi kırılmış gibiydi. "İntikam almana izin vermelisin."

"Bane," diye iç geçirdim ve gözlerim yaşlarla ona baktım. "Bu, ailenizdeki pek çok ortaklığı gerçekten bozacaktır."

"Sen benim ailemsin. Her zaman öyle oldun." Bakışları kardeşlerine kaydı. "O her zaman öyle oldu ve ikiniz de bunu biliyorsunuz, değil mi?"

İkisine baktım, gülümsüyor ve başlarını sallıyorlardı. Ona bir tür izin verdiklerini biliyordum ve o anda Ivan'ın benden aldığı şeyin öfkesi içimde büyümeye başladı.

Bane'e döndüm ve dudaklarımı yaladım. "O zaman planla, Bane. Her zamanki gibi planla. Ve her lanet detayı üç kez kontrol et. Mükemmel olsun. Benim için... bu gece."

"Aile için. Famiglia prima, sempre," diye mırıldandı ve bana baktı. "Şu anda benim için en önemli parçası sensin."

BÖLÜM 31

PEMBE

O gece Rafe, Ezra ve Bane'in benim için hazırladıkları küçük eğlence evinde dolaşmak için, savaş botlarımla birlikte eğlenceli, pembe pileli bir etek giydim ve içine Batı'nın Kötü Cadısı'nın yeni tişörtünü soktum. Kötü adamlarımın bazen kahraman olduklarına karar verdim ve cadıyı özellikle bu nedenle sevdim.

O gün benim için yaptıkları şeyleri daha da çok sevdim. Eğlenceli bir ev hazırlamışlardı ve herkese bunun düğün provasından önce gelinin isteği olduğunu söylemişlerdi. Ivan içeri girdiğinde evi kapattıklarını izledim.

Kimse içeri giremezdi, çünkü önceden adamlarla yapılması gerekenleri bitirdikten sonra bana onlarla birlikte oradan geçmek isteyip istemediğimi sormaya geldiler.

Bane'in gözlerinde cinayet işleyen bir bakış gördüm ama ona, sonunda Ivan'la yüzleşmek istediğimi, eğlence evinde tek başıma yürümek ve sonunda onunla yüzleşmek istediğimi söyledim.

Bane'in kabul etmek istemediğini biliyordum ama dişlerini sıkıp başını salladı. Bane bugün sadece benim için hızlıca planlar yapıp düzenlemeler yapıyordu, başka kimse için değil. Bana tam da birinin ölümünün nasıl olmasını istediğimi veriyordu.

Bane, dolapların korkusuyla yüzleşmemi sağlamıştı. Benden çok şey alan adamlarla yüzleşmek ve sonra ne yapacağıma karar vermek istedim.

Artık kim olduğumu biliyordum, maruz kalmam gerektiğini biliyordum, benim için asla iyileşemeyebileceğimi biliyordum ama bu gece bu bedeli ödeyerek bu konuyu kapatabilirdim. Onunla yüzleşecek ve istediğim şeyi söyleyecektim, o gece bana vermediği sesi kendime verecektim.

Eğlence evine girdiğimde, onun çığlıklarını duydum. Boğuk ve yalvaran çığlıklardı. Hoparlörden geliyorlardı ve gülümsedim çünkü Bane'in her şeyi planladığını hemen anladım. Bu benim için mükemmel bir hediye idi.

Onun için gerekli olduğunu düşündüğü şeyi telafi etmenin bir yolu. Yapmadı, ama yine de bunu istemesini sevdim.

Duvarlardaki kan gerçek gibi görünüyordu, gerçek gibi kokuyordu ve sırf bana biraz atmosfer katmak için onu buradan sürüklediklerini düşündürdü.

Odaya eklenen tüm dekorlara, ben odamda oturup pencereden onları izlerken birkaç saat içinde bu lanet eğlence evini kurdukları gerçeğine gülümsedim. Beni oraya kilitleyip beklememi ve onların çalışmasına izin vermemi söylediler.

Bütün yol boyunca gülümsemem ve buna izin vermem sadistçe ve ahlaksızca mıydı? Muhtemelen, ama umursamadım.

Eğlence evinin son köşesini döndüğümde, aynalı odanın ortasında bir adam vardı, kolları ve bacakları sandalyeye bağlanmıştı, yüzü o kadar kanlıydı ki, yıllar boyunca karşılaştığım maskeli adamlardan birine benziyordu. Yanık et kokusu da vardı ve vücudunun hangi kısmını yaktıklarını sadece tahmin edebiliyordum. Ancak kasıklarında bir ütünün izini gördüm ve bu bana çarpık bir tür baş dönmesi yaşattı.

"Sen," diye fısıldadı Ivan çatlamış ağzıyla. Gözleri neredeyse şişmiş ve kapanmıştı, dudağı kanıyordu ve yanakları, maruz kaldığı sert darbelerden dolayı kesiklerle doluydu. Tırnakları da yok olmuştu, yanlarında sarkık bir şekilde sallanırken uçlarından kan damlıyordu. "Onun yüzünden mi işkence gördüm?"

Sorusu bana yönelik bile değildi. Bane ona tiksintiyle baktı. "Başka neden olabilir ki?"

"O... sen... babam hepinizi öldürecek. Hepinizi paramparça edecek..."

"Sence umurumda mı? Onun için bir dünya savaşı başlatır ve her şeyi yakıp yıkarım." Ivan devam etmeye çalışacak gibi görünüyordu ama Bane elini kaldırdı, "Konuşma yoksa dudaklarını dikerim."

Bane'e tsk yaptım. "İsterse konuşabilir. Ne söyleyeceğini duymak isterim."

"Onlara ne söyledin?" Ivan, açabildiği tek gözüyle beni görmeye çalışarak sordu.

Pembe manikürümü gözden geçirdim ve iç geçirdim. "Ne dediğimi tam olarak hatırlamıyorum... Tıpkı birlikte geçirdiğimiz gecenin tamamını hatırlamadığım gibi, Ivan."

"Sen gerçekten de zor birisin, değil mi?"

Bane bir adım attığında ona baktım çünkü bu adamla baş başa kalmak istedim, sadece ikimiz. Bane donakaldı ve kaslarının gerildiğini görmeme rağmen bana başını salladı.

"Tamam, Pink. O senin, ne istersen yapabilirsin. Ama ben onu buradan keserdim." Ivan'ın karnını işaret etti. "Buradan." Ivan'ın uyluğunu işaret etti. "Ve buradan." Sanki seçim yapabileceğim gibi yüzünü işaret etti. "Kan kaybından ölebilir ya da yaşayabilir ve sana yaptıkları için her yıl kanını akıtabiliriz."

Tanrım, onun şiddetindeki planlarını ve yapısını, çılgınlığının ardındaki matematiği çok sevdim. Bu rastgele değildi. Kesin ve ritüelleştirilmişti. O, zulmü alıp onu düzene soktu. Onu görmek, o kadar gergin ve acımasızlığıyla o kadar kesin, içimde alçak ve ateşli bir şey uyandırdı. Benim canavarım olsun istemiştım ve o da bana bunu verdi, bu adama yıkımın senfonisi gibi acı verdi.

Onun içimdeki şeytanı, bana olan ilgisinden bile daha çok sevdim.

Ivan sevmedi. Alay etti ve ağzından kan tükürdü, sonra homurdandı: "Bana yaptıklarını iyice düşünsen iyi olur, Bianca."

"Oh, ben Bianca değilim." Gülümsedim ve sonra ona doğru zıpladım, kelimenin tam anlamıyla zıpladım, ve yüzüne birkaç santim kala, onun keçeleşmiş sarı saçlarını avuçladım ve beni doğrudan bakması için onu yukarı çektim. "Ama artık tüm arkadaşlarım bana Pink diyor, ben tam bir baş belası *oldum*. Ve bunun kısmen senin beni tecavüz etmen ve benim için önemli olan tek kişinin sevgisine layık olmadığımı düşünmememe neden olman yüzünden olduğunu düşünüyorum. Ondan ve benden *yıllarını* çaldın. Bunun beni ne kadar kızdırdığını biliyor musun?"

"Kim? O mu? Bane Black mı?" İğrenerek başını salladı. "Maskeyi bu yüzden mi istedin? Angela'nın bu konuda haklı olduğuna inanamıyordum. Bu sadece biraz eğlence olacaktı Bianca. Senin..."

Bıçağı yanağına sapladım, ağzını ortaya çıkarmak için yanağını kestim ve çığlığı lunaparkın aynalarında yankılandı.

Bunun beni biraz hasta edeceğini düşündüm, ama güç dalgası tam tersini yaptı. Cildim karıncalandı, kalbim hızlandı, kanım zevkle damarlarımdan akmaya başladı.

O anda, kendimi sapkın bulduğumu ve bundan hoşlandığımı kabul ettim. Bane'e baktım ve gülümsedim. "Bir erkeğin bir kadını suçlayıp, sanki bizim duygularımız geçerli değilmiş gibi ona *ne* düşündüğünü söylemesinden pek hoşlanmam. Bunu not al ve kız kardeşi Angela'yı ziyaret etmemiz gerektiğini de not al."

"Not edildi." Bane başını salladı ve topukları üzerinde geriye doğru sallandı.

"Lütfen." Ivan'ın yalvarışı, yüzündeki kan ve sarkan et parçaları nedeniyle anlaşılmazdı. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Suçluluk duygusuyla yaşadım ve hissettim ki..."

O zaman onun uyluğuna bıçak sapladım, umarım kanamasına neden olacak atardamara isabet etmiştir. "Bizi hayatta kalanlar haline getirdikten sonra kurban gibi davranan erkekleri de sevmem."

"Bunu da not ettim." Bane tekrar cevap verdi. "Bir erkek sana güzel olduğunu söyleyebilir mi peki? Her zaman olması gerektiği gibi acımasız ve merhametsiz olduğunda, kesinlikle kusursuzsun, Pink."

"Eğer hayatımın geri kalanında bana bunu söylemeye devam edecekse." Ona sıırttım, bundan sonra ihtiyacım olan şeyi ima ederek, sonra Ivan'a döndüm.

Zavallı Ivan, onu bıçakladığım için şokta gibiydi, ama o anda gerçek yüzü ortaya çıktı. "Seni kaltak! Seni aptal, psikopat kaltak. Sen *istedin* bunu. Sen istedin ki ben..."

İçimden fışkıran öfke o kadar arındırıcı ve güçlüydü ki, elim onun yüzüne çarptığında, kanının etrafında birikmiş olduğu yere yığıldı. Zaman kaybetmeden, onun yanına dizlerimin üzerine çöktüm, yüzüne yeterince yakın olabilmek için, ve fısıldadım, "Bir kız *senden bunu* isteseydi

, çünkü her biri seninle sevişmeye zorlandı ya da seninle orgazm *taklidi yaptı*."

Şişmiş yüzünden bile, hedefimi vurduğumu anlayabiliyordum. Yüksek sesle ağlayarak, "Sen bilemezsin" dedi.

"Gerçekten mi?" Bir an bekledim ve ne yapabileceğimi anladım. "Sana göstereyim mi?" Sonra omzumun üzerinden Bane'e baktım ve onun bakışlarıyla karşılaşırken, kanlı ellerimden birini yavaşça eteğimin altına sokarak giydiğim tangayı indirdim. Gözlerinin aniden kararmasıyla dudaklarımı ısırdım. "Bane?"

"Siktir, Pink." Sırtımı kavislediğimde eteğimin altını mükemmel bir şekilde görebildiğini biliyordum ve o da bir saniye bile beni inkar etmedi. Arkamdan yaklaşıp dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonunu çözdü. "Onun kanı içinde seni sikmemi pişman olacak mısın?"

Kafamı hayır anlamında salladım, ama o hemen saçımı avuçladı ve emretti: "Onun kan kaybederken yanında sikmemi istediğini söyle, Pink. Sen orgazm olurken onun yanında ölmesini istediğini. Bunu duymak istiyorum."

Eğilip Ivan'ın gözlerinin içine baktım ve dedim ki, "Onun, bir kadının gerçek orgazmının sesini ilk kez duyarken ölmesini istiyorum, Bane. O kan kaybederken, onun önünde beni sertçe sik beni."

Bane'in penisi hemen amıma değdi, başı tam da istediğim gibi amımın ağzını daireler çizerek dolaşıyordu. "Umarım sen benim adımı haykırırken ölür, bebeğim."

Sonra içeri girdi ve duvarlarımın ona uyum sağlamak için gerilmesinin o lezzetli hissini hissettim. Çekildi ve tekrar içime girdi.

Ritim o kadar hızlı ve sert ki, ben yere doğru kayarak onun kanını üzerime daha fazla bulaştırdım. Adam merhamet için inlerken, ben ecstasy içinde inliyordum ve Bane zevkle homurdanıyordu.

Sonra kıcımlı tokatladı, "Boşalırken adımı haykır, Pink. Ölmeden önce gerçek bir orgazm sesi duysun."

Onun bir sonraki hamlesi beni ihtiyacım olan zirveye ulaştırdığında, Bane ve sadece Bane ile birlikteyken her zaman ulaştığım zirveye ulaştığımda, yüksek sesle çığlık attım. Bir an sonra içini bana boşalttı ve şimdi bizi çevreleyen kırmızı sıvının içine yığıldık.

Ivan hareket etmiyordu. Nefes aldığını da sanmıyordum.
Umurumda değildi.

"Onun kanında sevişmeyi seviyordum, kaçamayacağı bir sandalyede devrilmiş halde bizi izlediğini bilerek."

"Onun kafatasını rafında istiyorum." Bane, benden uzaklaşırken fısıldadı ama beni kendine çekti.

"Sadece o kafatasları ve senin rafınla aynı evde kalabilirsem."

"Düğünün için bir araya geldiğimizi düşünürsek, plan tam olarak bu değil."

"Yine de benim için bir kez olsun plandan sapacaksın, Bane. Ve eğlence evinden çıktıktan sonra, oradan çıkıp kardeşin dahil herkese gerçekte ne istediğini söyleyeceksin."

"Neymiş o?"

"Ben." Aynada binlerce kez yansıyan gülümsemem çılgınca görünebilirdi, ama umurumda değildi. "Çünkü sen benim dağınıklığıma, benim de senin düzenine ihtiyacım var. Ve birlikte yaptığımız her şeyi yapamazsak *asla* hayatta kalamayız."

Zehirli miydik? Elbette. Hayat tarafından kırılmış mıydık? Tabii ki. Takıntılı mıydık? İnkâr edilemez. Ama gerçek şu ki, ben saf ve basit bir aşk istemiyordum: Dağınık, karmaşık ve o kadar destansı bir aşk istiyordum ki, lanet olsun, acıtacak kadar da.

Eğer aşkımız zehirliyse, en azından dünyayı birlikte yok ettik.

"Bunu ayarlarken Ez ve Rafe'ye zaten söyledim."

"Onlara ne söyledin?" Ailede bir tür drama yaşanacağını bilerek kaşlarımı çattım.

"Sana şiddetli, felaket bir şekilde aşık olduğumu ve Rafe'in seninle evlenmesini sağlamaya çalışırlarsa ikisini de öldüreceğimi söyledim."

Sözleri nefesimi keserken dudaklarım aralandı ve hemen onun dudaklarını yutmak için üzerine atıldım. Bu tatlı bir öpücük değildi, benim bu adama olan sınırsız aşkımın vahşi, ilkel bir öpücüğüydü.

"Ben de seni seviyorum." Geri çekilip yüzünü ellerimle tuttum. "O kadar çok seviyorum ki, bu gerçekten acıtıyor." Yüzümden gözyaşları akarken

yüzümden akarken, o hemen silince gülümsedim.

"Sorun çıkaracak mıyız?" Yerde yatan, ölü pahkan'ın oğluna baktım.

"Zaten bir savaşıklık sorun çıkardın, Pink. Ve seni mutlu etmek için bir savaş daha çıkarmaya hazırım."

Dudaklarımı ısırdım, ona tekrar saldırmamak için kendimi zor tuttum. "Rafe'e tüm bunları anlattığında ne dedi?"

"Gözünü bile kırpmadı. Yüzüme gülerek 'Nihayet. Çok uzun sürdü. Onu öpmek zorunda kalacağım diye endişelenmişim' dedi. Sanki buna izin verecekmişim gibi."

"Yani her şey yolunda mı?"

"Yakında başlayacak olan Rusya savaşı hariç mi? Evet."

"Harika." Ellerimi çııptım. "Ne zaman bir ev alacağız? Tatil köyünden çıkmak istiyorum."

"Bir tane daha kafatası toplamama izin verecek misin?"

"Sadece sana, bana veya ailemize yanlış yapanlara." Kollarımı omuzlarına doladım ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim.

Alt dudağımı ısırdı ve açıklama istedi. "Arkadaşların da dahil mi?"

Henüz bir şey olmamasına rağmen daha fazla intikam almak için ısrar etmesine gülerek karşılık verdim. "Tabii ki. Bu noktada arkadaşların da ailemiz... ve famiglia prima, sempre. Ayrıca, ailemizin yakında büyüyeceğini biliyor musun? Mümkün olduğunca çabuk beş tane klonun olmasını bekliyorum."

"Ben mi?"

"Benim kopyalarım korkutucu olur." Saçımın bir tutamını oynadı.

"Ya da tam da sevdiğim gibi, mükemmel bir şekilde şeytani."

Gülümsedim ve

Sonra iç geçirdi, ona hatırlatmam gerektiğini biliyordu. "Düşük yaptıktan sonra çocuk sahibi olabileceğimden emin değilim."

O da mırıldandı. "Taşıyıcı annelikten evlat edinmeye kadar milyonlarca farklı seçeneği araştırabilirim. Çocukların olacak, bebeğim. Bunun için elimden geleni yapacağım." Sonra bacaklarımın arasına geçti. "Planımız hemen denemeye başlamak."

Onun altında kıvrandım. "Beni hamile bırakmayı planlıyorsan, yüz kadar maskeli adamın olduğu bir Cadılar Bayramı düğünü planlamalısın."
"Hiçbiri sana yaklaşamayacak, Pink." "O zaman sadece bir tane olsun."

SON

Sevgili Okuyucu

Daha fazlasını istiyorsanız ve Bane'in düğünde Pink'in babasına ne yaptığını görmek istiyorsanız?

Bonus sahne hazır olur olmaz buradan edinebilirsiniz! www.shainrose.com/newsletter

Jameson'ın hikayesine hazır mısınız? İlk baskı püskürtülmüş kenarlı kopyasını şimdi buradan sipariş et:

<https://shor.by/nvpo>

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı nereden başlasam ki? Bu kitabı yazarken hayatım çılgın bir yolculuğa çıktı ve ailem, arkadaşlarım ve okuyucularım bana destek olmasaydı bunu başaramayabilirdim.

Okurlarıma ve hayranlarıma: SİZLER OLMASAYDI BUNUN HİÇBİRİ MÜMKÜN OLMAZDI. Bana her zaman inandığınız için teşekkür ederim.

Çocuklarıma, sizler şeytansınız ama aynı zamanda meleksiniz. Beni ayaklarımın üzerinde tuttuğunuz ve aynı zamanda uçmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Bay Rose, beni hayal edebileceğimden çok daha fazla zorluyorsunuz. Benim için imkansız olduğunu düşündüğüm şeylerde bile bana inandığınız için teşekkür ederim. Ve ben kendimi sevemediğimde bile beni sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Sham, ikimizin de dengesiz olduğunu bana açıkça gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Ve bunun sorun olmadığını... Senin yanımda olduğun sürece yalnız olmadığımı gösterdiğiniz için teşekkür ederim kardeşim.

Kaden, dünyanın geri kalanı beni anlamasa bile, her zaman beni dinlediğin ve anladığın için teşekkür ederim. Birbirimize sahip olduğumuz sürece, başka hiçbir şeye ihtiyacımız yok kardeşim.

Anne ve Mimi'ye, sizler olmadan ben bir hiçim. Söyleyecek hiçbir şeyim olmadığında bile telefonlarıma cevap verdiğiniz ve bir sorun olduğunu düşündüğünüz anda hemen yanıma koştuğunuz için teşekkürler. Gladys, biliyorum, yukarıdan size gülümsüyor.

Harloe, Heather ve yaz ya da öl dostlarıma, sizler olmasaydınız bu kitap asla ortaya çıkmazdı. Gerçekten. Pink ve Bane'i ortaya çıkarmak için beni karanlıkta tekmeleyip bağırarak sürüklediğiniz için teşekkürler.

Eski sevgililerime, hiçbir şey için teşekkürler, sizi ezikler. Ben fazla değildim. Siz yeterince iyi değildiniz... XOXO

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

